

CHEMAREA ÎNCEPUTURILOR

Studii în Geneza
Daniel Brânzei

Daniel Brânzei

CHEMAREA ÎNCEPUTURILOR

Studii în Geneza

CUPRINS

O scurtă prezentare a cărții	3
Tema generală:	3
Autorul:	9
Împărțirea cărții	10
Conținutul cărții:	12
I. Protoistoria universului	13
Începutul creației – 1:1 – 2:3	15
II. Protoistoria omenirii	33
<i>Capitolul doi din Geneza</i>	35
<i>Înainte de facerea lumii</i>	38
1. Adam și Eva.....	44
<i>Lucifer – Satanah – Diabolos</i>	48
2. Din Eden la Babel	52
<i>Cain – alternativa cea rea</i>	57
<i>Genealogia din Geneza 5 - Enoh</i>	71
3. Potopul – Geneza 6 – 9.....	76
<i>Rămășițe ale civilizației dinainte de potop</i>	77
<i>Lumea de după potop</i>	90
4. Turnul Babel – Geneza 11.....	92
<i>Concluzii:</i>	101
III. Protoistoria poporului ales:	105
<i>Un Dumnezeu unic pentru un popor unic</i>	107
Oameni aleși	109
Oameni ai credinței	112
Oameni aleși prin Legământ	117
AVRAAM – tatăl tuturor credincioșilor	121

1. Credința în înviere	123
2. Cunoștințe despre întruparea lui Christos	124
3. Cunoaștere despre Noul Ierusalim	127
<i>Avraam și Lot - Beneficiar al harului.....</i>	132
ISAAC – un patriarh palid	147
IACOV – Un israelit cu vicleșug	153
„Înșelătorul“	154
Tratamentul divin aplicat lui Iacov	158
<i>Laban.....</i>	159
<i>Esau.....</i>	162
<i>IOSIF.....</i>	169
Iosif și providența divină	175
Importanța caracterului	182
Importanța pocăinței.	184
Importanța planului lui Dumnezeu	191
Concluzii la cartea Geneza	199
Sămânța femeii	202
Genealogiile profetice	204
Isaac - un tip profetic	204
Melhisedec ca tip profetic.	205
Scara cerului ca tip profetic	208
Protoevanghelia ca tip profetic.	210
Adam ca tip profetic	210
Cuvântul ca tip profetic.	211
Planul Profetic	215
Ismael - Evanghelia harului	225

O scurtă prezentare a cărții

Geneza este o carte cu transfocator de la mare la mic. Ea începe ca un zbor cu un satelit din care privim cosmosul, coboară la nivelul unui avion din care privește pământul, survolând în mare viețile lui Avraam, Isaac și Iacov, iar apoi pășește în praful pământului ca să urmărească la pas viața lui Iosif, căruia îi acordă o atenție deosebită, deși nu este un al patrulea patriarh ...

Metoda scrierii concentrice, de la prezentarea succintă a evenimentului la repetarea amplificată a descrierii lui și la explicațiile semnificative reprezintă culmea la care a ajuns tehnica reportajului ziaristic numai în veacul modern. Cine merge la o școală de ziaristică sau cine citește ziarul atent la structura reportajelor, vede că le-au trebuit oamenilor mii de ani ca să ajungă la înțelepciunea cu care a fost alcătuită cartea Genezei. Orice reportaj care se respectă debutează cu câteva paragrafe care răspund la cele șapte întrebări fundamentale: Când? Cine? Ce? Unde? Cum? De ce? Pentru cine? Pentru că ne este dăruită de Cel mai mare comunicator al universului, Biblia folosește această metodă încă de la primul ei capitol!

Tema generală:

Cartea Genezei arată că Dumnezeu vrea și poate să scoată un om (Avram) dintr-o lume idolatră (Ur) și să-l ducă în Țara Promisă. Așa cum lămurește Epistola către Evrei, această patrie nu este doar pe pământ, ci și în cer (Evrei 11:13-16). Din punctul acesta de vedere, în această primă carte a Bibliei ne întâlnim cu „geneza“ tuturor lucrurilor legate de salvarea oamenilor. Toate doctrinele majore ale Bibliei își au rădăcinile

în cartea Geneza: alegerea suverană, salvarea, justificarea prin credință, păstrarea celor credincioși, separarea de lume, pedeapsa disciplinară, răpirea Bisericii, întruparea, moartea și învierea, preoția – atât a lui Aaron cât și cea a lui Melchisedec, antichristul, legământul palestinian. etc. Toate acestea își găsesc rezolvarea simetric în ultima carte a Bibliei, Apocalipsa.

Geneza în contextul științific

Primul verset al Genezei este ultima descoperire modernă a științei. „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul“ anunță cele trei elemente constitutive ale universului nostru: timpul (la început), spațiul (cerurile) și materia (pământul). Suntem din materie și existăm într-un context de spațiu și timp. O asemenea afirmație nu putea veni spre noi decât din partea Creatorului acestui univers.

Geneza în contextul Bibliei

Cartea Genezei este fundația pe care sunt clădite toate celelalte cărți ale Bibliei. Vă imaginați ce ar fi fost dacă în loc să înceapă cu Geneza, Biblia ar fi început cu Exodul sau cu Leviticul? Cine ar mai fi citit-o după întâlnirea cu primele capitole ale acelor cărți? De ce ne-ar interesa pe noi istoria și religia unui popor așa de străin de al nostru?

Geneza în contextul filosofic

Geneza ne este indispensabilă pentru a înțelege lumea și pentru a ne înțelege pe noi înșine. Geneza ne prezintă scena, personajele și conflictul dramei în care trăim și noi. Ea conține cele două părți ale situației în care trăim astăzi, răspunzându-ne limpede la întrebările „Cum de a ajuns lumea așa rea cum este astăzi?“ și „Cum se vor repara toate acestea, ca să fie în sfârșit Bine și Frumos?“ Biblia ne informează despre problemele pe care le are Dumnezeu cu Creația și care este partea noastră de vină în toate acestea. Ea ne identifică natura conflictului cosmic în care suntem plasați și planul prin care

Dumnezeu va folosi „sămânța femeii“ pentru a pune capăt acestui conflict.

Geneza în contextul profetic

Fiind așa de importantă, Geneza, împreună cu Apocalipsa sunt cărțile cele mai atacate de Diavol. El nu vrea ca noi să cunoaștem nici trecutul și nici viitorul. Amândouă îl arată într-o lumină foarte nefavorabilă. Din această cauză, el încearcă din rășputeri să ne convingă să ocolim aceste două cărți, susținând că Geneza este un „mit“, iar Apocalipsa este un „mister“. Nu le putem înțelege și nu trebuie să le luăm în serios.

Adevărul este însă cu totul altul! Iată un citat dintr-o carte de interpretări iudaice:

„Primul verset al Bibliei (Torei) este: „BEREȘIT BARA ELOHIM ET HAȘEMAIM VE'ET HAAREȚ“ (La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul). Versetul conține exact șapte cuvinte, cifra simbolică pentru perfecțiunea divină. Cartea Genezei poartă în original numele derivat de la cel dintâi cuvânt: „Bereșit“. Asta înseamnă că cea mai fundamentală carte a iudaismului și a omenirii în același timp, începe cu litera B, cea de a doua din alfabetul ebraic, ca și din cel latin. Acesta este un simbol cu un mesaj precis. Talmudul este un ciclu de învățătură alcătuit din 63 de volume (sau tratate), considerat „tora orală“, alcătuit în secolul V. Ciudat este că și el începe tot de la pagina „B“. Pagina „A“ nu există. Acest început cu litera B vrea să spună că omul nu poate ajunge niciodată la litera A, „Alef“, la rădăcinile primordiale. Acel eluziv „A“ ne așteaptă. („Din înțelepciunea Torei și a Hasidismului“, de Baruch Tercain, colecția Iudaica).

Faptul că Geneza începe cu cuvintele acestea: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul“ este de o importanță covârșitoare. Această afirmație

limitează rătăcirile imaginației noastre care-L caută pe Dumnezeu în forme aberante și arbitrare.

„La început Dumnezeu ...“ – neagă totodată și Ateismul și Politeismul. Între vidul nimicului și confuzia mulțimii de dumnezei, Geneza ni-L așează înaintea pe maiestuosul Dumnezeu unic care este sursa, suportul și scopul tuturor lucrurilor.

„La început Dumnezeu a făcut ...“ – neagă Fatalismul cu învățătura lui bazată pe hazard.

„La început Dumnezeu a făcut ...“ – neagă și Evoluționismul haotic, mașinist și impersonal.

„La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul“ – neagă Panteismul care susține că Dumnezeu este totuna cu creația Sa, dar neagă și Materialismul care, amețindu-ne cu ceea ce se vede și pretinzând că materia este veșnică, caută să ne ascundă izvorul creator, începutul și Judecătorul desăvârșit al tuturor celor create.

Titlul cărții în limba ebraică este „Bereșit“ – primul cuvânt din debutul ei (românește: „La început“). Titlul din limba română provine de la traducerea acestui „Bereșit“ în limba latină („genesis“), care înseamnă „început“, „origine“. Titlul este cum nu se poate mai nimerit pentru o carte în care Dumnezeu a binevoit să ne dea informații cu privire la începuturile tuturor lucrurilor din lumea în care deschidem ochii prin nașterea biologică.

Cartea Genezei conține informații despre „începuturile“ multor lucruri din lumea în care trăim noi astăzi. Descrierea acestor „începuturi“ este făcută concentric, începând cu informații cosmice despre realitatea creației și apropiindu-se apoi treptat, treptat de lumea imediat înconjurătoare omului. Această apropiere cosmogonică sugerează că întreaga carte este un răspuns pe care Dumnezeu îl dă celor mai arzătoare întrebări ale ființei umane: Cine sunt eu? Ce este lumea aceas-

ta în care m-am născut? Cine a făcut-o? De ce m-am născut și care este rațiunea existenței mele?

Citate din cartea Genezei apar de 60 de ori în conținutul Noului Testament. Toate versetele primelor șase capitole apar în Noul Testament. Asta înseamnă că germeii tuturor revelațiilor dumnezeiești sunt plantați aici și că cine vrea să înțeleagă pe deplin această revelație trebuie să înceapă cu această carte.

Pe lângă caracterul de revelație din secțiunea de la început, Geneza este și o carte cu caracter istoric. Ea cuprinde evenimente din „protoistoria omenirii“. De fapt am putea împărți întreaga Biblie în două secțiuni istorice distincte. Evenimentele dinaintea căderii omului (Geneza cap 1:1 până la Geneza 3:24) și evenimentele de după aceea (Geneza 4:1 până la sfârșitul Bibliei). În cea de a doua secțiune istorică sunt redată evenimentele din planul de „mântuire“ a ființei umane, cauzate de Dumnezeu să se întâmple pentru salvarea omului de la pierzarea veșnică. Biblia selectează simetric patru evenimente majore și patru personalități majore. Evenimentele sunt facerea, căderea în păcat, potopul și turnul Babel. Cele patru personalități sunt Avraam, Isaac, Iacov și Iosif.

Sunt multe feluri în care se poate face istorie; există o istorie a mijloacelor de producție (tehnologie), o alta a formelor diferite de alcătuire a societății umane (sociologie), o alta a diferitelor războaie sau a cuceririlor teritoriale, o altă istorie a cuceririi spațiului înconjurător și încă o alta a abilității omului de a-și explica lumea și rațiunea ei de existență (filosofie).

Biblia este o carte de istorie doar în măsura în care cuprinde evenimentele cauzate de Dumnezeu pentru salvarea oamenilor de la pierzarea veșnică produsă de neascultarea din grădina Edenului. În lumina destinului nostru veșnic, Biblia, și implicit cartea Genezei, este singura narațiune istorică care poate influența soarta noastră eternă. Ignorarea celorlalte

cărți de istorie ne poate dăuna doar relativ, dar ignorarea Bibliei ne poate atrage suferința noastră absolută și eternă.

În mod normal, după căderea omului în neascultare, Dumnezeu a trebuit să exercite pedeapsa și să refacă echilibrul dreptății. Dumnezeu a ales însă să nu ne distrugă veșnic; pedepsele Lui sunt limitate în măsură și educative în scop. Hotărârea lui Dumnezeu de a restrânge „dimensiunile” pedepsei pentru a ne face bine este ilustrată în cele 8 „legăminte” pe care El le-a făcut cu omul în decursul istoriei (vezi anexa „Legămintele divine” de la finalul cărții). Primele 4 legăminte din această serie de 8 sunt redată în cuprinsul cărții Geneza.

Așezată la începutul celor 66 de cărți ale Bibliei, Geneza este și începutul „revelației de Sine” a lui Dumnezeu, a descoperirii ființei Lui către făptura creată. Această descoperire treptată este progresivă în esență și culminează în Christos, Dumnezeu adevărat făcut trup și coborât printre oameni (Ioan 14:8-10; Col. 1:15; 2:9; Evrei 1:1-3).

Cunoașterea pe care oamenii au primit-o despre Dumnezeu este exprimată în „numele” cu care L-au identificat. În mod absolut, Dumnezeu nu poate avea un nume, deoarece orice cuvânt reprezintă o realitate statică, iar Dumnezeu este infinit în dimensiunile ființei Sale și în posibilitățile Lui de manifestare. Totuși, cartea Geneza ne pune la dispoziție primele trei numiri cu care L-au identificat oamenii pe Dumnezeu: Elohim, Iehova și Adonai, date oamenilor într-o ordine prestabilită și desăvârșită care nu poate fi schimbată fără a altera caracterul revelației lui Dumnezeu către oameni (Exod 6:3). Pe lângă acestea, ne sunt date și cele cinci numiri compuse ale numelui lui Dumnezeu: El-Elion: Dumnezeul Cel Prea Înalt (Gen. 14:18), Iehova Elohim: Domnul Dumnezeu (Gen. 15:2), El-Roi: Dumnezeul care mă vede (Gen. 16:13), Iehova-Iire: Domnul va purta de grijă (Gen. 22:14), El-Elohe-Israel: Domnul este Dumnezeul lui Israel (Gen. 33:20).

Celebrul Mircea Eliade a dat în Chicago nota maximă unui doctorand (Wolf) care a prezentat tema lui „El“, persoana a treia din câteva limbi vorbite în Europa, ca o dovadă că oamenii l-au identificat și pe Dumnezeu ca „marele absent“, presupus însă ca existent. Cred că Eliade s-a gândit imediat la limba română. L-am întâlnit pe beneficiarul acestei note de câteva ori în viața mea, odată chiar la o mare răscruce sufletească.

Elohim este o formă de plural care denumește un aspect caracteristic al ființei divine: Dumnezeu întreit în ființă (Gen. 1:26), dar unic în natură și persoană (Deut. 6:4).

Iehova nu este un nume propriu zis, ci un grup de cuvinte care desfășoară ceva din caracterul infinit al prezenței și posibilităților divine: „Eu sunt Cel ce sunt“ (Exod 3:11-15), Cel ce ființează prin Sine, Cel dintotdeauna.

Autorul:

Cartea aceasta a fost scrisă de Moise și, împreună cu următoarele patru scrise de el, face parte dintr-o grupă cunoscută sub numele de: „Pentateucul lui Moise“. Dovezi în sprijinul părerii că Moise a fost autorul acestor cărți se găsesc în:

- (1) textul acestor cărți (Exod 17:14; 24:4,7; 34:27; Num. 33:1-2; Deuteronom 31:9),
- (2) alte cărți ale Vechiului Testament (Iosua 1:7-8; 8:32,34; 22:5; 1 Împărați 2:3; 2 Împărați 14:6; 21:8; Ezra 6:18; Dan. 9:11-13; Mal. 4:4),
- (3) în cărțile Noului Testament (Mat. 19:8; Marcu 12:26; Ioan 5:46-47; 7:19; Rom. 10:5),
- (4) faptul că descrierile par a fi ale unui martor ocular, nu ale unuia care ar fi trăit la multe secole după aceea (Exod 15:27; Num. 21:1-31; 11:7-8),
- (5) faptul că autorul manifestă o cunoaștere foarte exactă asupra numelor, cuvintelor, obiceiurilor și locurilor din Egipt (Gen 13:10; 16:1-3; 33:18; 41:43 cf. Fapte 7:22).

Există și două porțiuni în cartea Geneza pe care nu le putea scrie Moise. Prima este partea finală a Deuteronomului, care descrie moartea lui Moise. Această adăugire a fost făcută de altcineva, probabil de Iosua. Cea de a doua porțiune este Geneza 1:1 – 2:3 care i-a fost probabil dictată de Dumnezeu direct lui Moise. Textul conține informații imposibil de colectat din altă parte și este exprimat în litere-cifre între care există relații matematice imposibil de produs de o minte omenească. De fapt, dictarea directă a unui conținut este felul în care, simetric, începe și se încheie Biblia. Ioan a primit Apocalipsa prin aceeași metodă. Dumnezeu i-a dăruit-o exact în forma în care o avem astăzi.

Una din dovezile că numai Moise putea scrie această parte și că el a primit-o direct de la Dumnezeu este faptul că până la influența pe care a exercitat-o Moise asupra evreilor scoși din Egipt, nicăieri în Geneza nu ni se spune că evreii ar fi ținut Sabatul. Toți până la Moise au măsurat timpul în luni, după ciclul lunii, și în ani, după ciclul solar. Legea Mozaică a fost prima care a așezat Sabatul în viața evreilor. O aluzie la această revelație „prin Moise“ se găsește în psalmi:

„El Și-a arătat căile Sale lui Moise, și lucrările Sale copiilor lui Israel“ (Psalm 103:7).

Împărțirea cărții

Cartea Genezei nu se lasă manevrată din afară. Ea ne obligă să respectăm cele unsprezece secțiuni interne marcate prin expresia: „Iată istoria ...“ (În original „Iată care este toledot, generațiile“). Geneza „coase“ laolaltă fragmente de istorie ca să ne dea o imagine panoramică a lumii din care s-a născut restul Bibliei. Cele unsprezece secțiuni sunt următoarele:

„Iată istoria (toledot) cerurilor și a pământului“ (Gen. 2:4). Mărturia lui Adam păstrată în memoria orală a primilor oameni poate fi sursa acestui document.

„Iată cartea (toledot) neamurilor lui Adam“ (Gen. 5:1). Secțiunea conține o cronică a neamului făcută probabil de Noe și transmisă fiilor săi după potop.

„Iată care sunt (toledot) urmașii lui Noe“ (Gen. 6:9). Și această secțiune a fost scrisă probabil de Noe.

„Iată spița neamului (toledot) fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet“ (Gen. 10:1). S-ar prea putea ca această secțiune să fie lucrarea celor trei fii ai lui Noe.

„Iată spița neamului (toledot) lui Sem“ (Gen. 11:10). Contribuția lui Sem se vede din puținele informații pe care le avem aici despre Iafet, care se îndepărtase probabil de fratele său. Duhul Sfânt a vrut să păstreze succesiunea distinctă de la Eva la Mesia.

„Iată spița neamului lui Terah“ (Gen. 11:27). Probabil contribuția lui Terah în această epocă patriarhală. De la Gen. 12:1 până la Gen. 25:11 este cronică păstrată de Avraam.

„Iată spița neamului (toledot) lui Ismael“ (Gen. 25:12-18). O scurtă consemnare a neamului lui Ismael importantă în vederea rolului pe care acesta îl va juca mai târziu în istorie, ca fiu al lui Avraam.

„Iată spița neamului (toledot) lui Isaac, fiul lui Avraam“ (Gen. 25:19).

„Iată spița neamului (toledot) lui Esau“ (Gen. 36:1).

„Iată spița neamului lui Esau, tatăl Edomiților, în muntele Seir“ (Gen. 36:9).

„Iată istoria (toledot) lui Iacov“ (Gen. 37:2)

Arheologia ne arată că mai toate popoarele străvechi și-au păstrat spițele de neam și evenimente importante din istoria lor. Nu putea să fie altfel cu poporul Israel. Sub călăuzirea Duhului Sfânt și/sau în urma părtășiei cu Dumnezeu în multe-le zeci de zile petrecute pe Muntele Sinai, Moise a devenit cro-

nicarul divin, însărcinat cu scrierea unei cronici dumnezeiești străbătute ca de un fir roșu cu linia genealogică și evenimentele legate de persoana și lucrarea lui Mesia. Vom vrea acest lucru mai bine pe măsură ce vom înainta împreună în acest studiu. Deocamdată iată cum poate fi împărțită cartea Geneza:

Conținutul cărții:

Vom împărți acest studiu în cartea Genezei după structura celor trei secțiuni distincte ale ei:

I. Protoistoria universului

II. Protoistoria omenirii

III. Protoistoria poporului ales

Prin metoda scrierii concentrice, Geneza face mai întâi o introducere în subiectul revelației plecând de la cea mai largă descriere a ei și trece apoi spre inima problemei omului care este problema inimii. Deasupra tuturor paginilor plutește duios aroma tandreței de părinte și suntem martori ai felului în care Dumnezeu își disciplinează, dar nu-și părăsește niciodată copiii.

Mulțumire:

O astfel de carte nu se scrie în câteva luni. Materialul din ea a fost cules, selectat și consemnat de-a lungul unor îndelungați ani de studiu. Sunt tributar mult lui David Pawson (1930-2020), el însuși un colecționar neobosit de citate și idei de la alți comentatori ai Bibliei. Nu am pretenția să fiu în totul original. M-am rugat, am meditat, dar am și citit mult. Am găsit diamante de comori pe care le-am găsit și eu de-a lungul umblării mele cu Domnul. Fiți liberi să faceți și voi același lucru. Puteți prelua orice parte a acestui studiu ca să-l dați și voi altora.

I. PROTOISTORIA UNIVERSULUI

ÎNCEPUTUL CREAȚIEI – 1:1 – 2:3

Această primă porțiune ne vorbește primordial despre Dumnezeu, nu despre creație. Numele lui Dumnezeu este pomenit de 35 de ori în doar 31 de verset.

Este exact invers decât în lumea noastră modernă. Acum plecăm de la realitatea lumii înconjurătoare și vrem să dovedim existența lui Dumnezeu. Geneza pleacă de la realitatea existenței lui Dumnezeu și ne dă explicații despre lumea înconjurătoare.

Moise și evreii nu aveau nevoie să li se dovedească existența lui Dumnezeu. Minunile pe care tocmai le experimentaseră la ieșirea din Egipt făcuseră aceasta cu prisosință! Ei avuseseră o experiență personală cu Dumnezeu. Lumea de astăzi s-a îndepărtat de această experiență cu Dumnezeu. Lumea nu poate fi însă înțeleasă fără presupuziția existenței lui Dumnezeu. Ne trebuie „saltul credinței“. Nu vă mirați, la fel lucrează și așa numita „știință“: întâi se formulează o ipoteză, o teoremă, iar apoi se verifică prin experiențe, care sunt dovezi că ipoteza este valabilă. Ca să înțeleagă viața și lumea în care trăiește, omul trebuie să aplice și el această metodă „științifică“:

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri cari se văd. ... Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută“ (Evrei 11:3,6).

Pentru ca să apară lumea trebuie ca „ceva“ sau „cineva“ să o facă, să o aducă în ființă. Până la Aristotel, oamenii au crezut într-o divinitate care a făcut-o. Aristotel a fost cel dintâi care a postulat că lumea a fost așa dintotdeauna. Materia a fost primordială. Asta nu poate explica însă existența vieții, a voinței, a inteligenței și a sentimentelor. Acestea nu pot fi explicate decât ca rezultat al activității unei Ființe vii, cu inteligență, voință și sentimente, ca noi. Noi am fost făcuți „după chipul și asemănarea Lui“.

Prima porțiune de „revelație“ a Bibliei ne vorbește deci nu în primul rând despre creație, ci despre Creator. Iată numai câteva din informațiile pe care ni le pune la dispoziție. Dumnezeu este:

PERSONAL – are minte, cu care plănuiește, o inimă cu care apreciază creația ca „bună“ și o voință cu care se apucă la lucru. Dumnezeu nu este o substanță sau un lucru, ci o Ființă cu personalitate!

PUTERNIC – textul ne pune în față primele 10 porunci date universului, așa cum omului îi vor fi date mai târziu alte 10 porunci. Zece este numele administrației divine. În cazul lui Dumnezeu se poate spune cu adevărat că nici n-a terminat El de spus, că s-a și întâmplat. Dumnezeu este Atotputernic.

NECREAT – El este dintotdeauna. La orice te-ai gândi, El este deja acolo (Psalmul 139). Nu se poate răspunde la întrebarea „Cine L-a făcut pe Dumnezeu?“ pentru că este o întrebare prostească, ca și întrebarea „Se poate face un cerc pătrat?“

CREATIV – Cineva a zis că Dumnezeu nu vrea să facă două lucruri la fel. Imaginația Lui este explozivă. Noi producem mașini „în serie“. Dumnezeu este suficient de creativ ca să producă doar „unice“. Nu există două fire de iarbă la fel, doi fluturi la fel, doi fulgi de zăpadă la fel și nici doi oameni la fel.

ORDONAT – Simetriile și proporțiile din creație sunt fascinante. Există ceva din natura Sa imprimat în legile după care

se guvernează natura. Le numim impropriu „legile naturii“, dar sunt caracteristici ale lui Dumnezeu, mărturisind despre un Dumnezeu al ordinii (1Cor. 14:33).

SINGULAR – Numele Elohim este asociat întotdeauna cu verbe la singular.

PLURAL – Este un nume interesant care ne descoperă ceva din natura trinitară a dumnezeirii. Elohim este o formă de plural multiplu (spunem de exemplu „un strugure“, deși el are mai multe boabe). La singular este Eloha, la dual (pluralul simplu) ar fi Elohaim, dar în text apare pluralul multiplu, Elohim, ceea ce indică un grup de la trei în sus. Verbele atașate lui Elohim în această porțiune sunt însă invariabil la singular, ceea ce ne vorbește despre indivizibilitatea dumnezeirii. Un singur Dumnezeu într-o ființă întreită. „La început, Dumnezeu a făcut ...“ Biblia așează trinitatea lui Dumnezeu în prima frază a ei și va dezvolta explicarea acestei definiții în tot restul Bibliei.

BUN – Tot ce a făcut El la început și oricând după aceea, a fost decretat „bun“, pentru că Dumnezeu a pus ceva din natura Lui în creație. Dumnezeu este bun și „dă daruri bune“ celor ce i le cer (Mat. 7:11, Luca 11:13).

IUBITOR – El vrea să binecuvânteze toate lucrurile create.

VIU – Dumnezeu este activ în lume, creează în această lume, vorbește în ea și înfăptuiește printre noi.

VOCATIV – Dumnezeu vrea să stea de vorbă cu noi, are un glas pe care vrea să îl cunoaștem. Dumnezeu dorește să fie înțeles de noi.

ASEMENEA NOUĂ – Putem să înțelegem multe despre Dumnezeu pentru că El ne-a făcut după chipul și asemănarea Lui.

DEOSEBIT DE NOI – El este singurul în stare să creeze. Noi putem prelucra, dar nu putem face ceva din nimic („ex nihilo“).

Trebuie să spunem și ce NU este Dumnezeu. Dumnezeu NU este ...

... TOT UNA CU CREAȚIA – Dumnezeu este altcineva decât creația, dincolo de creație, separat de creație. El își poate lua „o zi de odihnă“ separat de lucrurile create. Cei din religiile animiste și mișcarea New Age fac această greșeală. Cine se închină la lucrurile făcute trăiește în idolatrie. Cine I se închină lui Dumnezeu trăiește adevărul.

... INDEPENDENT DE CREAȚIE – Dumnezeu a fost înainte de creație, există independent de ea, o poate schimba, distruge, poate să facă o alta în locul ei și chiar va face.

În calitate de Creator, Dumnezeu aduce în existență lumea. Verbul folosit în Geneză este „asa“, care înseamnă a face, a prelucra. De trei ori însă Geneza folosește verbul „bara“, a crea din nimic, a aduce în existență ceva nou. Această formă verbală este folosită atunci când Biblia ne spune că Dumnezeu a făcut materia, viața și omul. Pe toate celelalte, Dumnezeu le-a făcut din ceva existent. Aceste trei sunt creații cu totul deosebite de celelalte. Și animalele și omul au „suflare“, sunt „însuflețite“, dar pentru viețuitoare Dumnezeu a spus „asa!“, iar pe om l-a adus în existență prin „bara!“, ceea ce denumește o creație specială, cu caracter unic.

Pentru a „face loc“ îndelungatului proces al evoluției, atei neagă valabilitatea primei săptămâni a creației, înlocuind-o cu o perioadă de milioane și milioane de ani. Pentru noi, problema este rezolvată de afirmația făcută de Moise:

„Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile,
pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a
șaptea S-a odihnit, de aceea a binecuvântat Domnul
ziua de odihnă și a sfințit-o“ (Exodul 20:11).

Iată cum a răspuns dr. Ken Hovind, unul din marii apologeți creștini contemporani, la întrebarea: „Cine l-a făcut

pe Dumnezeu și cum ar putea interacționa un spirit imaterial cu materia universului?“

„Întrebarea dumneavoastră despre „cine L-a făcut pe Dumnezeu“ dă pe față faptul că vorbiți despre un Dumnezeu fals. Pentru că Dumnezeul Bilei nu este afectat de timp, de spațiu sau de materie. Dacă ar fi afectat de timp, spațiu și materie El n-ar mai fi Dumnezeu. Timpul, spațiul și materia, ceea ce noi numim un „continuum“ trebuie să apară în existență concomitent, pentru că dacă ar fi doar materie fără spațiu, unde ai pune-o, dacă ar fi materie și spațiu, dar fără timp, când ai plasa-o. Nu poți avea timp, spațiu și materie independente una de alta; ele trebuie să apară simultan. Biblia exprimă lucrul acesta în opt cuvinte: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul“.

„La început“ identifică timpul, „Dumnezeu a făcut cerurile“, indică spațiul, „și pământul“ identifică material. Deci avem o trinitate de trinități în evenimentul creației. Timpul are trecut, prezent și viitor. Spațiul are lungime, lățime și înălțime. Materia are trei stări, solidă, fluidă și gazoasă. Avem această trinitate de trinități care a apărut simultan, iar Dumnezeu care le-a făcut trebuie să fi fost în afara lor, deosebit de ele. Dacă ar fi limitat de timp n-ar mai fi Dumnezeu. Creatorul care a făcut acest computer pe care-l am în față nu trăiește în interiorul lui, ocupat să așeze punctele de pe ecran. Tot așa, Dumnezeul care a creat acest univers este în afara lui, deasupra lui, dincolo de el, sub el, neafectat de el.

În ce privește părerea că o entitate spirituală n-ar putea afecta un trup material, asta te obligă pe dumneata să-mi explici ce sunt emoțiile, ura, dragostea și invidia, gelozia și chiar raționalitatea. Dacă creierul ar fi doar o colecție întâmplătoare de elemente chimice combinate de șansă de-a lungul a miliarde și

miliarde de ani, cum ai putea să te încrezi în procesul tău de gândire, în raționamentele tale?

Întrebarea ta: „Cine l-a făcut pe Dumnezeu?“ presu-pune deci un Dumnezeu limitat. Asta este problema ta. Dumnezeuul căruia mă închin eu nu este limitat de sațiu, timp sau materie. Dacă l-aș putea înghesui pe acest Dumnezeu infinit în creierașul meu de 1 killogram și jumătate, El n-ar mai merita închinare. Asta este sigur. Eu nu mă închin însă unui astfel de Dumnezeu.“

Nu vă lăsați înșelați; bătălia pentru primele afirmații din Geneza cu privire la facerea lumii este bătălia pentru întreaga Biblie, căci, dacă nu ne putem încrede în primele ei afirmații cum ne vom putea încrede în toate celelalte afirmații ale ei?

La fel de adevărate și demne de încredere sunt și informațiile pe care ni le dă Biblia despre lucrurile create de Dumnezeu. Textul ne spune că toate au fost făcute de Dumnezeu în zilele creației, nu printr-un proces îndelungat de evoluție. Este important să menționăm că terminologia folosită în cartea Genezei este cu totul și cu totul remarcabilă. Citim despre variația creației, după soiul lor“:

„Apoi Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.” Și așa a fost. Pământul a dat verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun“ (Geneza 1: 11-12).

„Dumnezeu a zis: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului.” Dumnezeu a făcut peștii cei mari și toate viețuitoarele care se mișcă și de care mișună apele, după soiurile lor; a făcut și orice pasăre înaripată după soiul ei. Dumnezeu a văzut că

erau bune. Dumnezeu le-a binecuvântat și a zis:
„Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți apele mărilor; să se
înmulțească și păsările pe pământ” (Geneza 1:20-
22).

Dumnezeu a făcut o categorie de viețuitoare care să fie
„domestice” și o alta care să fie „sălbatică” (numite în text
„fiare”). Această rânduială s-a păstrat de-a lungul veacurilor
și oamenii n-au reușit aproape niciodată să „domesticească”
ceea ce Dumnezeu a făcut sălbatic:

„Dumnezeu a zis: „Să dea pământul viețuitoare
după soiul lor; vite, târătoare și fiare pământești
după soiul lor”. Și așa a fost. Dumnezeu a făcut
fiarele pământului după soiul lor, vitele după soiul
lor și toate târătoarele pământului după soiul lor.
Dumnezeu a văzut că erau bune. (Geneza 1:24-25).

Astfel de cunoștințe despre creație sunt la fel de
surprinzătoare ca și cele despre care vorbește unul autorii
Noului Testament:

„Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci
doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de
altă sămânță. Apoi, Dumnezeu îi dă un trup, după
cum voiește, și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.

Nu orice trup este la fel, ci altul este trupul oame-
nilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul
păsărilor, altul al peștilor. Tot așa sunt trupuri
cerești și trupuri pământești, dar alta este strălucirea
trupurilor cerești și alta a trupurilor pământești.

Alta este strălucirea soarelui, alta strălucirea
lunii și alta este strălucirea stelelor; chiar o stea se
deosebește în strălucire de altă stea” (1 Corinteni
15:27-41).

Oamenii de știință n-au ajuns la astfel de diferențieri decât
după ce au descoperit genele, cromozonii și analiza spectrală

a astrelor. De unde a știut apostolul Pavel așa ceva? De unde a știut Moise despre genetică?

Termenul „genetică”, folosit prima dată în anul 1831, vine de la grecescul „geneticos” care înseamnă „origine, început”. Din anul 1859, forma adjectivală a însemnat „cu origine comună”, iar din 1908 el a ajuns să numească „ceea ce este de domeniul geneticii sau al genelor”.

Cercetările moderne au descoperit că oamenii au 23 de perechi de cromozoni, cu un total de 46 și că fiecare specie de plante are un anumit număr specific de cromozoni. O muscă de fructe are 4 perechi de cromozoni, o plantă de orez are 12, iar un câine are 39.

Specie (Soi)	Cromozoni
Om	23
Vacă	30
Cal	32
Porc	19
Ovine	27
Capră	30
Rață	40
Pisică	38

Din soiul primatelor (maimuțe) cimpanzeii au 46 de cromozoni, cu doi mai mulți decât omul. Există o viețuitoare (Jack Jumper) care are un singur cromozon, în timp ce un anumit soi de fluturi (atlas albastru) are aproximativ 450 de cromozoni.

Analiza lanțurilor de cromozoni a dus la identificarea a ceea ce oamenii de știință numesc „genom”. Fiecare soi își are genomul lui sau ADN-ul lui.

Chiar și în interiorul aceleiași soi există exemplare cu numere diferite de cromozoni. Singurele „evoluții” prin adaptarea la mediul înconjurător observate de oamenii de știință au

avut loc în perimetrul aceluiași „soi“. Avem astfel mai multe feluri de câini, de vrăbii, de pești sau diferite varietăți de flori.

Astrofizica modernă a constatat că strălucirea astrelor măsurată cu ajutorul spectografiei ne poate spune din ce fel de elemente chimice sunt alcătuite ele. Cum de a știut însă apostolul Pavel despre așa ceva?

Singurul răspuns posibil la toate aceste nedumeriri ale noastre este că Biblia este comunicarea lui Dumnezeu către noi, iar El, Făcătorul tuturor lucrurilor, știe despre ce vorbește.

Plecând de la lucrurile minuscule spre cele masive în dimensiuni, putem spune ceva și despre „luminătorii“ pe care i-a așezat Dumnezeu pe bolta de deasupra oamenilor.

De unde este freamătul ce ne cuprinde când privim noaptea, deasupra capului, bolta înstelată? Ce sunt aceste stele așezate în grupuri de constelații, navigând pe căi trasate cu precizia unor ecuații matematice? Cine le-a așezat în spațiu și care le este mesajul misterios? Există un mesaj al numerelor. Nu cumva există și unul purtat spre noi de ordinea și numele constelațiilor?

Scopul cu care a creat Dumnezeu corpurile cerești ne este enunțat chiar în pasajul în care ele sunt menționate pentru prima dată, Geneza 1:14-19. Acolo ni se spune că, în afară de a marca alternarea zi/noapte, corpurile cerești au menirea de a fi “semne care să arate vremile, zilele și anii”.

Luminătorii trebuie să fie niște SEMNE. În original, pentru semne este folosit “oth”, un derivat al lui atah, care înseamnă a veni. “Semnele” vorbesc deci despre ceva sau Cineva care va veni. Cei care înțeleg mesajul lor sunt anunțați și avertizați de ele, în timp ce ceilalți “se tem de ele” (Ieremia 10:2).

Biblia ne spune că stelele cerului sunt numărate de Dumnezeu și că fiecăruia i s-a dat un nume (Ps. 147:4). Cataloagele astrale au inventariat așa de multe corpuri cerești că oamenii au încetat să le mai numească, preferând să le dea numere. Ce

mare trebuie să fie Dumnezeu care le-a dat nume la toate, le ține minte și le întreabinează pentru lucrările Sale?

Multe din numele date de oameni acestor stele s-au pierdut în decursul istoriei. În prezent există aproximativ doar 100 de nume străvechi pe care le putem culege din documente scrise în limbile arabică și ebraică. Astronomii de astăzi folosesc numirile străvechi fără să se mai gândească la semnificațiile lor.

Numele stelelor sunt pomenite, pe ici pe colo, în pasajele Bibliei, deși uneori, traducerea lor cam lasă de dorit (în Iov 9:9, Ash este Arcturus – Ursa Mare, Kesil este Orion, Kimah sunt Pleiadele). În Iov 38:31-33 ni se vorbește despre Găinușa, Orionul, Ursa Mare și chiar despre ... semnele Zodiacului!

„Poți să înnozi tu legăturile Găinușei
sau să dezlegi frânghiile Orionului?
Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului
și tu cârmuiești Ursa-Mare cu puii ei?
Cunoști tu legile cerului?
Sau tu îi orânduiești stăpânirea pe pământ?

Tot în Biblie ni se spune despre abuzurile periculoase care s-au făcut în domeniul „astrologiei“, decăzute până la nivelul idolatriei periculoase:

„(Împăratul Iosia) A izgonit pe preoții idolilor,
puși de împărații lui Iuda să ardă tămâie pe înălțimi
în cetățile lui Iuda și în împrejurimile Ierusalimului,
și pe cei ce aduceau tămâie lui Baal, Soarelui, Lunii,
zodiilor și întregii oștiri a cerurilor“ (2 Împărați
23:5).

Despre același Zodiac, despre Orion și despre Cloșca cu pui ne vorbește și Isaia, în contextul pedepselor teribile pe care le va trimite Dumnezeu asupra lumii:

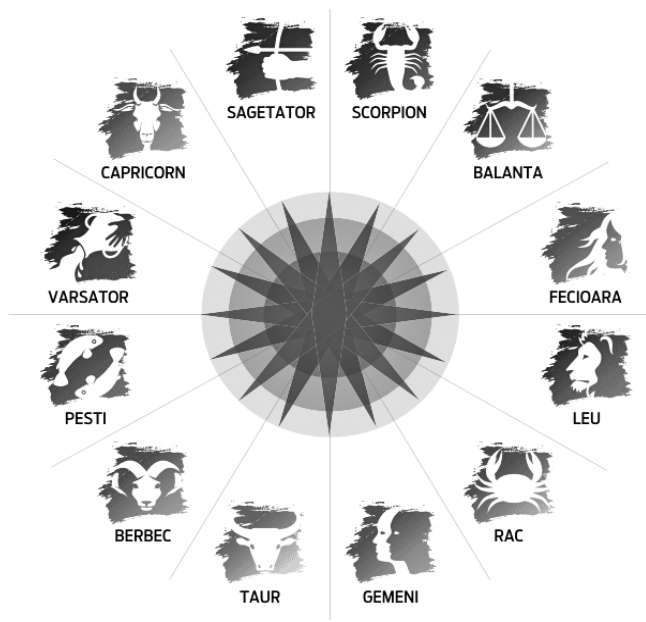
„Iată, vine Ziua Domnului, zi fără milă, zi de
mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul
în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el. Căci

stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui și luna nu va mai lumina“ (Isaia13:9-10).

Tot despre aceste lucruri vorbește și profetul Amos:

„El a făcut Cloșca-cu-Pui și Orionul, El prefăce întunericul în zori, iar ziua în nopte neagră; El cheamă apele mării și le varsă pe fața pământului: Domnul este Numele Lui“ (Amos 5:8).

Prin Zodiac se înțelege o succesiune de douăsprezece semne (figuri) desenate pe bolta cerului. Ele sunt ca un fel de inel prin care trece soarele în drumul său aparent din timpul celor douăsprezece luni ale anului. Comentatorii străvechi sunt de părere că prima referință la semnele Zodiacului se găsește în visul pe care l-a avut Iosif (Soarele, luna și unsprezece stele se închinau înaintea lui; Iosif fiind cel de al doisprezecelea semn Zodiacal).

Este important să spunem că profilurile figurilor cerești sunt trasate arbitrar și că numele lor vine spre noi din protoistoria omenirii.

Iosif Flavius, un istoric evreu din primul secol, notează tradiția evreiască care susține că aceste semne ale Zodiacului, ca elemente de astronomie Biblică, ne-au fost lăsate de Adam, Set și Enoh. S-ar prea putea ca aceste semne așezate pe cer pentru Adam și Eva pe când erau în grădina Eden, înainte de cădere, să fi avut menirea unui fel de „calendar” pe care oamenii să-l consulte pentru reglementarea sau programarea unor activități. Astăzi avem „agende” agricole, agende zootehnice, etc. Le ținem pe hârtie sau în aparate electronice, dar ne-ar ajuta mult dacă le-am putea vedea pe cer la căderea nopții, înainte să ne ducem la culcare, când ne întrebăm: „Ce am eu să fac mâine ?“

Iată cum arată ceasul astronomic din Praga, făcut în anul 1338.

Prima evidență Biblică despre așa ceva o găsim în Geneza 11:4, unde ni se spune că oamenii s-au apucat să zidească un turn „cu cerul în vârf” (greșit tradus: „care să atingă cerul”). Prin expresia „cu cerul în vârf” ni se sugerează că la etajul de

sus al turnului Babel erau desenate semnele cerești ale Zodiacului. Același Zodiac fusese desenat și în Templele Denderi și Enderei din Egipt

Tăblițele de lut descoperite în săpăturile arheologice din Babilon, amintesc despre aceste semne ale Zodiacului, adăugând că însemnătatea lor primordială se pierduse încă de pe atunci sau fusese denaturată între timp. Această denaturare sau degradare a adevărului istoric primitiv a dus și la caricaturala mitologie a grecilor.

Trebuie să ne amintim că Biblia scrisă nu a apărut decât pe vremea lui Moise, cam prin anul 1450 înainte de Christos. Până atunci, revelația divină a fost transmisă și prin alte căi, printre care, unii comentatori cred, a fost și această cale a semnelor Zodiacale. Existența unor personaje ca Melhisedec,

împăratul Salemului, Ietro, preot al Dumnezeului cel viu în Madian și Balaam, profet al Domnului în țara Mesopotamiei, ne obligă să credem că Dumnezeu a avut reprezentanții Săi în popoarele lumii cu care a comunicat pe căi speciale, în afara Scripturilor evreiești.

Un alt exemplu al acestei realități îl găsim în cartea Iov: toate personajele sunt contemporane cu patriarhii biblici, Îl cunosc pe Dumnezeu, trăiesc sub călăuzirea și judecata lui Dumnezeu, iar Elihu este chiar un exponent evident al Duhului Sfânt.

Lucru uimitor este că figurile zodiacale nu sunt imediat evidente în constelațiile vizibile, ci au fost desenate arbitrar pe bolta astronomică, de parcă cineva a vrut să așeze fresca unui mesaj în infinitul spațiului sideral, departe de orice posibilitate de contaminare prin amestecul mâinii omenești.

După ce au apărut Scripturile scrise, oracolele cronicilor sfinte (Rom. 3:2) au înlocuit mesajul stelar. Însemnătatea semnelor zodiacale s-a estompat, a fost uitată sau, și mai tragic, a fost înlocuită cu o altă însemnătate, demonică în natură și distrugătoare în intenție. Mitologiile și religiile lumii sunt astfel bazate pe cioburi de adevăr, revelații latente rămase dintr-un mesaj pervertit de-a lungul veacurilor.

Despre frumusețea și farmecul revelației stelare ni se vorbește sugestiv în Psalmul 19. Cele două jumătăți ale psalmului (1-6 și 7-14) așează într-un fel de paralelă cronologică două cărți de revelație divină: bolta cerului și Scriptura. Trecearea abruptă de la un subiect la altul din mijlocul psalmului i-a lăsat perplecși pe comentatorii din toate timpurile.

Între cele două jumătăți există o simetrie care le da valoare egală:

„Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea
lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește ...
o noapte dă de știre alteia ... “

și

„Legea Domnului este desăvârșită și înviorează
sufletul, mărturia Domnului este adevărată și dă
înțelepciune celui neștiutor ... “

Prima parte a psalmului nu ne vorbește despre minunăția creației cosmice, ci despre mesajul ei. Într-o foarte clară aluzie ni se spune despre drumul soarelui care “răsare la un capăt al cerurilor și își isprăvește drumul la celălalt capăt”. Este evident că nu este vorba despre mișcarea solară iluzorie din timpul zilei, ci de parcurgerea unui drum zodiacal cu semnificație de mesaj profetic. Mișcarea de pe bolta cerească are ceva de spus:

„Și aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet
să fie auzit, dar răsunetul lor străbate tot pământul
și glasul lor merge până la marginile lumii.”

Ce vestesc cerurile ? Răspunsul se găsește în Gen. 3:15. Esența revelației primordiale este Protoevanghelia. Acolo ni se vestește venirea lui Christos și răscumpărarea rasei umane căzute sub sfera de influență a lui Satan.

Semnele zodiacului vestesc „lucrarea mâinilor Lui”, adică venirea Celui care, după ce va suferi, va zdrobi capul șarpelui cel vechi, Satan.

Dar cum să deschidem astăzi această străveche carte a cerului? Zodiacul este un inel de semne simbolice. Unde îi este începutul?

De-a lungul procesiunii “echinoxurilor”, soarele își modifică gradual poziția, în așa fel încât la un anumit interval de ani, el își începe drumul din alt semn al zodiacului. Cei din vechime știau asta și anticipând că, peste timp, oamenii nu vor mai ști unde este începutul cărții de revelație stelară ei au inventat și construit „Sfinxul”! El este un semn de aducere aminte: cap de femeie și corp de leu. Cartea cerului începe cu

zodia Fecioarei și se va încheia cu zodia „Leului”. Numirea de “Sfinx” este un derivat al verbului grec sfinco, care înseamnă a pune împreună, a lega. Creatura curioasă din deșertul Egiptului leagă cele două capete ale ciclului zodiacal.

Există un total de douăsprezece semne zodiacale. Gematria ne spune că 12 este cifra care definește guvernarea perfectă și exact aceasta este menirea „luminătorilor” așezați de Dumnezeu pe boltă: „să stăpânească ziua și noaptea” (Gen. 1:18), „Cunoști tu legile cerului? Sau tu îi orânduiești stăpânirea pe pământ?” (Iov. 38:33)

Cronica stelară este împărțită în trei cărți, fiecare cu câte patru capitole (semne). În cazul acesta, cifra 12 este rezultatul lui 3×4 , sau a adevărului divin care se revelează pământului.

Cartea întâi. Răscumpărătorul

- ◇ FECIOARA (VIRGO). Profeția despre sămânța femeii.
- ◇ BALANȚA (LIBRA). Lucrarea Răscumpărătorului (harul).
- ◇ SCORPIONUL (SCORPIO). Lupta Răscumpărătorului.
- ◇ SĂGETĂTORUL (SAGITTARIUS). Împlinirea profeției.

Cartea a doua. Cei răscumparați

- ◇ CAPRICORNUL (CAPRICORNUS). Profeția eliberării.
- ◇ VĂRSĂTORUL (AQUARIUS). Rezultatul revărsat peste mulți.
- ◇ PEȘTII (PISCES). Rezultatul împărțit multora.
- ◇ BERBECELE (ARIES). Împlinirea eliberării promise.

Cartea a treia. Răscumpărătorul (Cea de a doua venire)

- ◇ TAURUL (TAURUS). Profetia judecății viitoare.
- ◇ GEMENII (GEMINI). Domnia Răscumpărătorului.
- ◇ RACUL (CANCER). Siguranța celor răscumparați.
- ◇ LEUL (LEO). Împlinirea profetiei despre biruință.

Fiecare capitol (semn zodiacal) al celor trei cărți este alcătuit astronomic din trei constelații. Există astfel un total de 36 (3×12) constelații implicate în ciclul zodiacal. Împreună cu numărul semnelor zodiacale, obținem totalul de $36 + 12 = 48$ (4×12) de elemente ale revelației stelare. Un studiu al tuturor acestor elemente ar fi impresionant, dar depășește scopul și spațiul pe care-l avem.

Este interesant să adăugăm doar că Apocalipsa ne descrie o scenă a sfârșitului, în care, în limbajul fapturilor cerești, se vestește că:

„Leul din seminția lui Iuda ... a biruit ca să deschidă cartea și să-i rupă pecetea” (Apoc. 5:5).

Aproape în toate ziarele de astăzi apar horoscoape și se consultă semnele Zodiacului. Care trebuie să fie atitudinea noastră față de această realitate?

Explicațiile de mai sus s-au vrut o lămurire și, în același timp, o avertizare. Sigur, Dumnezeu ne-a lăsat în paginile Bibliei frânturi de informații și aluzii la realitatea și revelația „luminătorilor cerești”. La fel de sigur însă, revelația scrisă a înlocuit-o pe cea stelară.

Lumina clară a revelației scrise a făcut să pălească lumina difuză a zodiilor. Pentru „vremea de acum”, Dumnezeu interzice ghicirea în stele și astrologia.

Revelația stelară este astăzi denaturată și demonizată. A stăruî în ea, înseamnă a trăi conștient împotriva unei porunci dumnezeiești pe care o repetăm aici

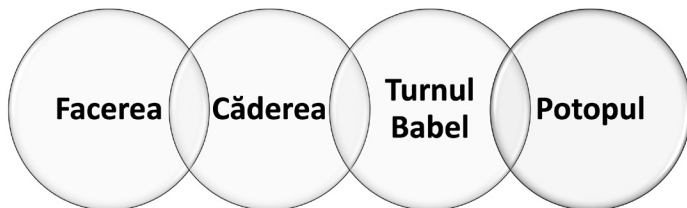
„Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului.” (Deuteronom 18:10-12).

Biblia nu ne spune niciodată „tot ce am vrea să știm“, dar întotdeauna ne spune „tot ce avem nevoie să știm“ pentru salvarea sufletelor noastre.

Cu siguranță, Biblia nu este o carte de știință, de istorie sau de geografie. Totuși, orice informație științifică, istorică sau geografică conținută în ea este corectă.

În continuare vom arunca o privire asupra a patru evenimente esențiale din viața primilor oameni.

II. PROTOISTORIA OMENIRII

CAPITOLUL DOI DIN GENEZA

Cu capitolul doi privim spre om ca și creatură în contextul creației. Trecerea de la capitolul unu la capitolul doi este foarte dramatică. În capitolul unu parcă pluteam pe deasupra pământului, observându-L pe Dumnezeu la lucru. În capitolul doi, picioarele ne sunt bine înfipite în pământ și-l privim pe om în primele evenimente din existența lui. Se schimbă subiectul și se schimbă punctul de vedere. Părăsim caracterul generic din primul capitol și aflăm care le este numele primilor doi oameni: Adam și Eva.

Chiar și Dumnezeu are acum un nume specific. În capitolul unu ne-am întâlnit cu „Dumnezeu“, în capitolul doi ni se vorbește despre „Domnul Dumnezeu“ (Iehova Elohim). „Domnul“, grecește scris prin patru consoane YHWH (de unde s-a format numele Iehova) este rădăcina din care s-a format numele Iehova, prin adăugarea între consoane a vocalelor din termenul Adonai. Pronunția originală cu vocalele corespunzătoare, s-a pierdut pentru că evreii au preferat să nu o folosească, ca să nu „ia în deșert“ numele lui Dumnezeu. Astăzi nimeni nu poate spune că știe cum a sunat vocea din ceruri prin care S-a identificat Dumnezeu înaintea lui Moise, iar faptul că în textul Bibliei au apărut apoi alte numiri pentru Dumnezeu ne arată clar că nu este bine să ne legăm prea mult de această singură numire.

Adonai, sau mai scurt „Adon“ este numirea veche pentru „Stăpân“ sau „Domn“ și este aplicată în textul Vechiului Testament și omului și divinității (Gen. 15:2). Atunci când este aplicat oamenilor „adonai“ se scrie cu literă mică.

Omul Adam este arătat în relațiile care-i caracterizează existența, relațiile cu lucrurile de deasupra lui, relațiile cu lucrurile de alături de el și relații cu lucrurile de sub el.

Adam este plasat într-o realitate tridimensională. El are o relație cu Dumnezeu de deasupra lui, cu natura creată pusă sub autoritatea lui și cu partenerul de viață dăruit de Dumnezeu, Eva, scoasă semnificativ „din coasta lui“. Adam trebuie să se supună lui Dumnezeu, să stăpânească peste tot restul creației și să se asocieze cu toți urmașii scoși prin naștere din „coasta lui“, Eva.

Relația omului cu Dumnezeu este unică. Fiind creat „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu“, omul este ca Dumnezeu și Dumnezeu este într-o anumită măsură ca omul. Nu există nici o altă relație care să se poată asemana cu aceasta. Toate celelalte creaturi nu sunt create cu această capacitate.

Capitolul doi schimbă acest punct de vedere și ne arată că omul nu este întru totul ca Dumnezeu și Dumnezeu nu este redus la dimensiunile omului. Dumnezeu este „ca noi“ și în același timp Dumnezeu este „altfel decât noi“. Biblia stabilește de la început această tensiune a relației dintre Creator și creatură. Pentru că Dumnezeu este asemenea nouă putem avea o relație intimă de părtășie cu El, dar pentru că El este și altfel decât noi, relația aceasta trebuie să fie caracterizată de reverență și respect, chiar de o anumită teamă sfântă. Părtășie și reverență, acestea sunt dimensiunile pe care trebuie să le păstrăm și în închinarea noastră, altfel există riscul să devenim sau prea lipsiți de respect sau prea lipsiți de căldură. Dumnezeu, în limbajul recomandat de Domnul Isus este și în ceruri, cu mult deasupra a ceea ce suntem sau putem fi noi, dar a ales să fie și Tatăl nostru, „Tatăl nostru care ești în ceruri“.

Numele primilor oameni au fost Adam, „prăfuitul“, și Eva, „cea plină de viață“. Pronunția este aproape onomatopeică, reprezentând reacția lăsată de întâlnirea cu ei. Tot așa a fost și

când Adam a dat nume tuturor viețuitoarelor. Dumnezeu le-a făcut să treacă pe dinaintea lui și cum vocaliza Adam reacția lui onomatopeică la întâlnirea cu ele, așa le era numele. Sonoritate onomatopeică explică de ce tunul este „tun“ și picătura de ploaie este „pic“, de ce bufnița este bufniță, privighetoare este privighetoare, iar cucul este cuc.

Cel ce dă nume are autoritate asupra celui căruia i se dă nume. Dumnezeu a dat nume lui Adam și are autoritate asupra lui. Adam a dat nume nevastei lui, Eva și tuturor viețuitoarelor, manifestându-și astfel prerogativele acordate lui de către Creator. Ordinea aceasta s-a perpetuat până astăzi în faptul că soția trebuie să treacă pe numele de familie a soțului ei, plasându-se astfel și sub autoritatea lui.

Faptul că Dumnezeu s-a plasat pe Sine deasupra omului reiese și din situația cu cei doi pomi din grădina Edenului. Dumnezeu i-a spus simbolic omului că el nu are voie să hotărască pentru sine ce este bine și ce este rău.

Aceste lucruri rămân de natura lui Dumnezeu și-i pot fi comunicate omului, dar codul moral trebuie stabilit doar în ascultarea deplină a omului de Dumnezeu. Le fel se întâmplă și azi în fiecare familie în care părintele își păstrează dreptul de a-l plasa pe copil sub autoritatea lui. Este normal și este bine să fie așa. Adam nu a fost proprietarul grădinii, ci doar cel căruia i-a fost încredințată grădina.

Neascultarea lui Adam a însemnat și pierderea inocenței. După neascultare, Adam n-a mai putut fi niciodată ceea ce fusese mai înainte. El a intrat imediat în vinovăție și vrăjmășie.

Cuvântul „Șalom“ este un termen bogat în semnificații. Șalom înseamnă „armonie“. A trăi în pace înseamnă a trăi în armonie cu Dumnezeu, în armonie cu natura și în armonie cu tine însuși. Prin neascultarea de Dumnezeu, Adam a ieșit din acest climat de pace și a intrat sub incidența unei stări de conflict pe care-l moștenim și-l resimțim și astăzi.

Omul nu mai are armonie nici cu Dumnezeu, nici cu creația și nici cu sine însuși. Pierderea armoniei prin neascultarea de porunca lui Dumnezeu a atras asupra lui Adam moartea. Trebuia să fie așa, deși pedeapsa pare la început prea aspră. Dacă Adam a ajuns să cunoască răul și i-ar fi fost îngăduit să continue să existe înseamnă că răul ar fi ajuns și el etern. Ca să nu se întâmple așa ceva, Dumnezeu a trebuit să aducă moartea lui Adam. A fost o măsură de preservare a universului.

ÎNAINTE DE FACEREA LUMII

Adeseori, lucrurile merg alandala, la întâmplare, luându-ne pe nepregătite și dându-ne sentimentul că au fost scăpate de sub control. Asta îi face pe mulți să creadă că viața nu mai are sens, și, ca atare, n-are rost să-ți faci vreun plan pentru eventuale îmbunătățiri fiindcă și așa nu știi ce are să se întâmple. Oamenii au ajuns să creadă că totul se reduce la o problemă de șansă și circumstanțe.

Totul este accidental, un produs al întâmplării. Unii au ajuns chiar să creadă că până și omul nu este altceva decât un produs al evoluției și al hazardului. Până și noi, credincioșii, ajungem deseori copleșiți de goana nebună a evenimentelor zilnice și, drept consecință, tindem să uităm că-I aparținem unui Dumnezeu suveran care este stăpân peste toate lucrurile.

Oare ce a făcut Dumnezeu înainte de întemeierea lumii? Biblia nu ne spune decât ce a făcut El în contextul istoriei omului și a planului de salvare a omenirii prin Christos.

În Noul Testament ni se spune de șapte ori despre ceva ce a făcut sau a pregătit Dumnezeu „*înainte de întemeierea lumii*“. Când punem toate aceste șapte texte la un loc, ne dăm seama că nimic nu este la întâmplare, ci că toate se petrec conform unui plan prestabilit și neschimbabil.

1. Înțelepciunea cea tainică

Domnul Isus a vorbit mereu în pilde sau parabole. Acestea sunt istorioare scurte care trebuie înțelese și interpretate. Domnul a explicat că vorbește așa pentru ca cei îngâmfați sau împietriți să nu poată înțelege „tainele Împărăției cerurilor”:

„Isus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea de loc fără pildă, ca să se împlinească ceea ce fusese vestit prin proorocul, care zice: «Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii.»“ (Mat. 13:34-35).

Dumnezeu a avut dintotdeauna un plan. Noi nu-l cunoaștem fie pentru că nu ne-a fost comunicat, fie n-am fost atenți la ceea ce ni s-a spus, sau, și mai rău, din pricină că suferim de un fel de orbire spirituală. Pentru Dumnezeu, însă, toate lucrurile sunt clare. Confuzia noastră se datorește unei lipse de cunoaștere. Dumnezeu ne-a pus, totuși, Biblia la dispoziție pentru a putea să ne informăm. Există în Sfânta Scriptură suficiente descoperiri pentru cei care se întorc din toată inima lor spre Domnul.

„Totuși ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune; dar nu a veacului acestuia, nici a frunțașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți.

Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci, și pe care n-a cunoscut-o niciunul dintre frunțașii veacului acestuia; căci, dacă ar fi cunoscut-o, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei.

Dar, după cum este scris: «Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.»

Nouă, însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.“ (1 Cor. 2:6-10).

„El ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veșnicii“ (2 Timotei 1:9).

2. O lume perfectă

Dumnezeu este pe cale de a construi o societate desăvârșită pe care o va așeza într-o lume perfectă: „Oameni noi pentru o lume nouă“ sau „Noua societate a lui Dumnezeu“. El numește lumea cea nouă: „Împărăția lui Dumnezeu“. Desenul arhitectonic și planurile perfecte cetăți viitoare au fost terminate în toate detaliile lor înainte de facerea lumii în care trăim noi. Domnul Isus ne descoperă lucrul acesta când spune:

„Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii.“ (Mat. 25:34).

Orice constructor profesionist nu bate nici măcar un cui și nu sapă nici un șanț înainte de a avea în mână planurile construcției de care se apucă. Pe când noi abia ajungeam la Geneza 1:1 unde citim: „La început, Dumnezeu a făcut ...“, El deja alcătuisese tot planul desăvârșitei Lui Împărății viitoare.

În acest context, este important să subliniem că Domnul Isus mai prezintă două informații foarte clare: Împărăția a fost pregătită pentru oameni, dar Iadul n-a fost planificat inițial pentru oameni:

„Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui!“ (Mat. 25:41). În Iad vor ajunge doar aceia care i s-au alăturat de bună voie Diavolului, și de aceea îi vor împărtăși și soarta.

3. Dragostea lui Dumnezeu-Tatăl

Legea fundamentală care va guverna perfecta lume viitoare este tocmai dragostea pe care o are Tatăl pentru Fiul Său, Isus Cristos:

„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.“
(Ioan 17:24).

Dragostea aceasta a Tatălui este tiparul după care se vor desfășura toate celelalte relații ale locuitorilor Cerului. Suntem invitați să ne integrăm într-o rețea de iubire, încredere și intimitate inițiate de Dumnezeu în Cristos înainte de crearea lui Adam și Eva. Este asemănător cu aducerea copiilor și creșterea lor într-o familie în care relațiile de dragoste și intimitate au fost stabilite de părinții lor înainte ca ei să se nască.

4. Un destin ales

Mulți oameni se străduiesc din răspuțeri să realizeze o carieră cât mai strălucită. Ei cheltuiesc mulți bani, multă energie și mult timp ca să ajungă ceea ce și-au propus să fie. Creștinii n-au nici voie, nici nevoie să-și bată capul cu așa ceva. Ei trebuie doar să ... asculte. Dumnezeu are deja un plan desăvârșit pentru fiecare dintre copiii Săi.

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.“ (Efes. 1:4-6).

Dumnezeu te-a ales înainte ca să-L alegi tu pe El. Creatorul tău are un plan desăvârșit mai dinainte stabilit cu privire la tine. Acest plan nu este întinat de păcat, ci cu desăvârșire dumnezeiesc până în cele mai mici amănunte ale lui. Planul

pentru viața ta a fost pre-programat și pre-înregistrat în persoana Domnului Isus. Codul genetic al planului era existent în Cristos mai înainte de facerea lumii.

„Trupul meu nu era ascuns de Tine, când am fost făcut într-un loc tainic, țesut în chip ciudat, ca în adâncimile pământului.

Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care îmi erau rânduite, mai înainte de a fi fost vreuna din ele.

Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeu, și cât de mare este numărul lor!“ (Ps. 139:15-17).

„Căci noi suntem lucrarea (poema) Lui, și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.“ (Efes. 2:10).

5. Sângele lui Mesia

Niciun om nu a reușit să trăiască la nivelul lumii perfecte, al dragostei perfecte și al planului perfect realizate de Dumnezeu pentru noi. Dumnezeu știa tot ce avea să se întâmple, și tocmai de aceea a pregătit remediul mai înainte ca să se manifeste boala. Boala este păcatul, iar leacul este sângele Domnului Isus.

„... căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint și cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur și fără prihană.

El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi, care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți și I-a dat slavă, pentru ca,

credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.“ (1 Petru 1:18-21).

Noi toți am păcătuit. Fără Dumnezeu, situația noastră ar fi fost aceea a unor ființe lipsite de orice speranță, dar El ne-a răscumpărat pe temeiul planului original, un plan perfect. Sângele lui Isus Cristos are putere să curățească și să îndrepte totul. Mărturia despre sângele și persoana Lui a fost depusă de la primele începuturi. Mesia n-a apărut numai după ce au păcătuit Adam și Eva, El era preexistent și a fost pregătit anterior căderii neamului omenesc. Cel mai înalt standard de curăție și sfințenie a fost stabilit „mai înainte de întemeierea lumii“.

6. Mielul înjunghiat

În mod asemănător, crucificarea Domnului Isus a fost stabilită tot înainte de întemeierea lumii. Dragostea lui Dumnezeu nu este numai desăvârșită, ci și jertfitoare. Ea a produs jertfa desăvârșită. Isus a acceptat să-Și dea viața pentru noi înainte de întocmirea Creațiunii.

„Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat.“ (Apoc. 13:8).

Reproducând textul de mai sus după o foarte cunoscută traducere englezească, varianta King James, avem următoarea formulare: „... toți aceia al căror nume n-a fost scris în cartea Mielului, care a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii“. Ideea fundamentală rămâne aceeași, indiferent de varianta pe care o preferăm.

Crucificarea a fost previzibilă, și logica lucrurilor cerea ca ea să se întâmple. Un Dumnezeu iubitor a creat o ființă în stare să iubească. Această creatură are libertatea să aleagă să iubească pe cine îi place, iar exercitarea acestei libertăți a făcut posibilă apariția păcatului. Păcatul duce la moarte. Moartea

poate fi reparată doar prin înviere. Nu poate învia decât cineva care a murit. Omul nu putea învia cu de la sine putere pentru a înlătura astfel efectele propriei căderi, respectiv moartea. Tocmai de aceea crucificarea Domnului Isus a fost planificată înainte de întemeierea lumii.

7. Salvarea veșnică și pierzarea veșnică

Dacă există o răsplată veșnică, trebuie să existe și o pedeapsă veșnică. Dumnezeu are un sistem judiciar perfect și foarte bine pus la punct. Documentele, numele și evenimentele sunt păstrate într-o evidență desăvârșită.

„Fiara, pe care ai văzut-o, ... are să se ridice din Adânc, și are să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului, ale căror nume n-au fost scrise de la întemeierea lumii în cartea vieții, se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este, și va veni.“
(Apoc. 17:8).

Dumnezeu este stăpân peste Rai și Iad. El este un Judecător absolut drept și curtea Lui este cu adevărat „supremă“. Hotărârile Lui sunt definitive. El cunoaște la perfecție inima și lucrurile ascunse ale fiecărui om.

„Și faptul acesta se va vedea în ziua când, ... Dumnezeu va judeca, prin Isus Cristos, lucrurile ascunse ale oamenilor.“ (Rom. 2:16).

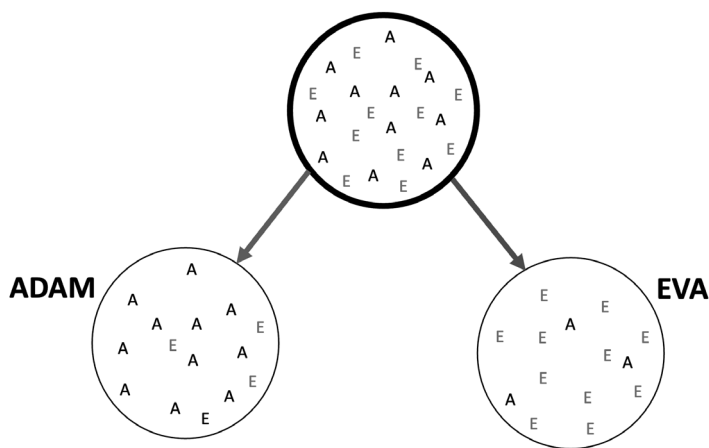
Trecutul etern și viitorul etern te pot umple de bucurie sau de groază. El poate fi sau tonifiant sau terifiant.

1. ADAM ȘI EVA

În capitolul unu din Geneza, bărbatul și femeia sunt egali în demnitate și în destin. Le fel vor fi egali și în depravarea de după cădere. Amândoi sunt la fel de creați „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu“. În capitolul doi din Geneza,

Adam și Eva apar deosebiți în poziție și funcționalitate. Există patru caracteristici ale femeii care vor fi preluate întocmai de Noul Testament în 1 Corinteni 11:8-9:

1. Femeia a fost luată „din bărbat“. Ea își trage existența din el. Eva n-a fost făcută din țărână, ci a fost „scoasă“ din Adam! Este fundamental să înțelegem că „tot“ ce era în Eva a fost la început în Adam. Dumnezeu a ales să o facă pe Eva „din coasta lui Adam“. Imaginați-vă un cerc cu multe puncte care sunt elemente „A“ și „E“. Când a despărțit-o pe Eva din Adam, Dumnezeu a creat două cercuri, plasând majoritatea elementelor „A“ în cercul lui Adam și majoritatea elementelor „E“ în cercul lui Eva. Am spus „majoritatea“, nu totalitatea lor. În cercul lui Adam au mai rămas elemente „E“ și în cercul Evei au fost preluate și elemente „A“.

Asta i-a făcut pe cei doi să nu fie total deosebiți, ci compatibili. Mai mult, la căsătorie, când unitatea celor doi se reface într-un singur trup, femeia și bărbatul au capacitatea extraordinară de a se modela unul după celălalt. Dacă bărbatul

este o personalitate puternică, femeia îi devine un partener foarte feminin. Dacă bărbatul este slab ca personalitate masculină, femeia are în ea elemente care să-i înlesnească să devină mai masculină și să conducă familia în anumite limite. Acesta este sensul în care femeia este „un ajutor potrivit” pentru bărbat. În plus, când unul din soți moare, celălalt, rămas văduv, are capacitatea să fie pentru copii „și tată și mamă”. Este o rânduire divină extraordinară de înțeleaptă.

Necazul este însă că, știind și el toate acestea, Satan a adus pe lume „homosexualitatea”. El se apropie de băieți și fete ca să le pervertească natura sexuală și să-i arunce în haos. La vârsta maturizării, el îi spune unui băiat: „Tu ai înclinații feminine. Ar fi trebuit să fii femeie. De fapt, ești o femeie prizonieră într-un trup de bărbat!”

Unei fete îi spune: „Tu ești de fapt un băiat! Ai personalitatea unui bărbat, îți place să domini, să stăpânești, să conduci. Te poți descurca singură, n-ai nevoie să te facă un bărbat fericită. Mai degrabă ai putea face tu pe cineva fericită. Ești de fapt un bărbat prizonier într-un trup de femeie!”

Acesta este raționamentul după care există azi „LBTQ” și toate celelalte forme de perversiune de gen. Satan a creat un tobogan al „sexului fluid” pe care fiecare individ poate aluneca de la un gen la altul. Obrăznicia lui Satan se apropie până și la oameni căsătoriți care au deja copii împreună, convingându-i că, de fapt, ei au alte orientări sexuale ...

2. Femeia a fost făcută „după bărbatul ei”. De aceea el va purta responsabilitatea și privilegiile „întâiului născut” (nu va fi vorba niciodată de „cea întâi născută!”). Semnificația deplină a acestui adevăr se va vedea clar în capitolul trei din Geneza, unde Adam este socotit responsabil de ceea ce a făcut Eva. El este tras la răspundere.

3. Femeia a fost făcută „pentru bărbat“. Istoric, Adam a avut o meserie înainte de a avea o nevastă! Bărbatul este astfel făcut primordial să se împlinească prin lucrul pe care-l îndeplinește, în timp ce femeia este făcută să se împlinească prin calitatea relațiilor pe care le întreține. Adam a numit-o pe nevasta lui „Eva“, manifestându-și astfel dreptul de autoritate, familia nu lucrează ca o „democrație“! Cum ar fi putut funcționa așa ceva atâta timp cât nu erau decât ei doi și fiecare ar fi avut un singur vot! Familia este un parteneriat, în care bărbatul are responsabilitatea finală care derivă din autoritatea poziției în care l-a așezat Dumnezeu. În acest parteneriat al familiei au apărut atunci câteva lucruri care sunt și astăzi fundamentale pentru funcționarea sănătoasă a familiei.

4. Dumnezeu a creat omul pentru împlinire prin contopirea trupească între bărbat și femeie. Aceasta nu este neapărat pentru procreare, ci pentru părtășie. Lucrul acesta a fost calificat de Dumnezeu ca „bun“, chiar „foarte bun“.

Parteneriatul dintre bărbat și femeie a fost definit ca monogamie, unirea dintre un singur bărbat și o singură femeie. Parteneriatul dintre bărbat și femeie presupune „lăsarea“ și „lipirea“, două jumătăți, una socială, cealaltă fizică. Fără una din aceste două jumătăți nu există căsătorie. Din acest motiv, actul sexual exercitat în afara recunoașterii sociale nu este căsătorie, ci curvie. Nici recunoașterea socială fără consumarea fizică a trăirii împreună nu poate fi considerată căsătorie. Unirea relației dintre cei doi este prioritară asupra tuturor celorlalte relații sociale. Dacă această calitate ar fi respectată, nu ar mai exista azi așa de multe glume despre soacră și socrii. Soțul și soția trebuie să se plaseze reciproc deasupra tuturor celorlalte relații de parteneriat cu alte persoane din viața lor, chiar și deasupra relațiilor cu copiii lor. Adam și Eva au fost fără nici un ascunziș unul față de altul, o totală sinceritate și accesibilitate unul față de celălalt.

LUCIFER – SATANAH – DIABOLOS

Biblia plasează facerea omului în atmosfera unui conflict preexistent între Dumnezeu și unul din îngerii creați de El: Lucifer.

Lucifer – (*Luceafărul*) – este un nume care face aluzie la strălucirea și slava pe care Dumnezeu i-o dăruise acestui înger prin creație. Două pasaje din Vechiul Testament ne descriu ceva din măreția poziției și făpturii lui:

„Așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de desăvârșire și plin de frumusețe.

Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu și erai acoperit de tot felul de pietre scumpe: ... ; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.

Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse; te pusesem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor scânteietoare.

Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare.”

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt.” (Ezec. 28:12-16; Isaia 14:12-14)

În ambele cazuri, descrierile apar pe fundalul unor capete de acuzare enunțate de Dumnezeu împotriva unor lideri ai lumii (împăratul Tirului, în Ezechiel și împăratul Babilonului, în

Isaia). Este evident însă că aluziile se adresează „domnului lumii acesteia”, „stăpânitorului acestui veac” (Ioan 12:31;14:30; Efes. 6:12).

Satanah – (*Împotrivitorul*) – „Satana” este o transliterare a originalului aramaic. Numele definește poziția antagonistă față de Dumnezeu (1 Petru 5:8).

Diabolos – (*Pârâșul, Calomniatorul*) – „Diavolul” este o transliterare a originalului grec, „diabolos” (Iov 1,2; Zah. 3:1,2; Apoc. 12:10). Numele arată dușmănia pe care o poartă oamenilor. Îl întâlnim astfel în cartea Iov, unde Satan îl batjocorește pe Iov, pretinzând că purtarea lui bună se datorează doar faptului că îi aduce prosperitate. În întâmplarea cu ispitirea Domnului Isus, Satan Îl batjocorește aruncând îndoială asupra faptului că El este Fiul lui Dumnezeu.

În Noul Testament din limba greacă există un singur „diabolos”, Satan însuși. Unele traduceri folosesc acest termen la plural, „diavoli”, dar aceasta nu este niciodată corect, pentru că termenul „daimonia” trebuie tradus peste tot prin „demoni”. Textul original spune clar că există un singur „diabolos”, dar mai mulți „daimonia”, un singur diavol și mai mulți demoni.

Din cele trei numiri și din descrierile de mai sus este clar că Lucifer, Satanah, Diabolos nu are nimic comun cu arătarea urâtă, neagră, cu coarne și coadă și cu furca în mână, atât de des întâlnită în tradițiile populare. Arătarea aceea urâtă este un produs al religiilor păgâne din Nordul Europei și a pătruns în creștinism de-a lungul istoriei, ca și alte forme și tradiții păgâne. Lucifer nu a fost și nu este urât la înfățișare. Prima referință despre el o găsim în Geneza 3, când a ispitit-o pe Eva și a provocat căderea primilor oameni.

Se pare că noi am provocat o mare confuzie când am interpretat un pasaj figurativ în mod literal. Când Biblia spune: „Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului” textul

folosește o metaforă pentru a-l identifica pe Lucifer. Făptura aceea a fost un șarpe propriu zis la fel de puțin cum a fost Dan un „șarpe”, când a primit binecuvântarea de la Iacov (Gen. 49:17). Tot prin metafore, Biblia îl numește pe Irod „vulpe” (Luca 13:32) și pe Iuda „pui de leu”.

Apocalipsa folosește aceeași metaforă pentru Lucifer, numindu-l „șarpele cel vechi” (Apoc. 20:2). Este clar că „cel vechi” este o aluzie la arătarea sa precedentă în grădina Edenului. Faptul că acest Satan l-a ispitit pe Hristos, „ultimul Adam”, ne obligă să credem că tot el a fost și acela care l-a ispitit pe Adamul cel dintâi.

„Mai șiret decât toate fiarele câmpului” este iarăși o traducere nu prea fericită. Originalul folosit pentru „fiarele pământului”, „chai”, trebuie tradus prin „făpturile vii”, la fel cum grecescul „zoe” a fost tradus prin „făpturile vii” în Apocalipsa 4:6. În felul acesta, primul verset din Geneza 3 se traduce prin:

„Șarpele era cea mai șireată dintre toate făpturile vii pe care le făcuse Domnul Dumnezeu”.

Cuvântul aramaic „Nachaș” – „șarpe” – înseamnă și „strălucitor”. Același cuvânt identifica în caldeiană și cuprul sau arama, pentru că strălucea când era lustruit. Îl întâlnim în această dublă semnificație în 2 Regi 18:4: „... a sfărâmat în bucăți șarpele de aramă, pe care-l făcuse Moise, căci copiii lui Israel arseseră până atunci tămâie înaintea lui; îl numeau „Nehuștan.” În mod asemănător, „seraf” din Isaia 6:2,6 înseamnă în limba originală „cei înfocați”, „plini de strălucire”. În Numeri 21, când Dumnezeu îi spune lui Moise să facă „șarpele de aramă”, șerpilor care-i mușcau pe evrei sunt numiți „înfocați” (Num. 21:6).

În Eden, Lucifer i-a apărut Evei în toată splendoarea strălucirii sale, pentru a ruina rasa umană și pentru a bloca

planul divin de restaurare a cosmosului. Pedepsa rostită împotriva lui este și ea plină de metafore (Gen. 3:14,15).

„Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână. 15 Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:14-15).

„Să te târăști pe pânțe”, mai mult decât „să cazi cu fața la pământ” este o ilustrare a smeririi și umilinței la care va fi supus, iar „să mănânci țărână” este o expresie care descrie o mare dezamăgire, un semn al înfrângerii (Psalm 72:9). Noi spunem astăzi: „parcă aș avea nisip între dinți”. Este doar o metaforă pentru că, ca animal, șarpele nu mănâncă pământ, ci se hrănește cu viețuitoare mici.

Tot așa, „aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” vorbește metaforic despre lucrări spirituale cu valoare eternă săvârșite prin înfruntarea dintre Lucifer și Domnul Isus la Calvar.

Departa de a fi un „scaraoțchi” cu coarne și coadă, Lucifer este și astăzi o ființă capabilă să se prefacă „într-un înger de lumină” și în stare să înșele lumea întreagă (2 Cor. 11:14). Frecvența numelui său în conținutul înjurăturilor și blestemelor românești este o dovadă de fascinație obsesivă și, în același timp, o practică foarte periculoasă. Într-un fel, orice înjurătură este o rugăciune adresată diavolului! Biblia ne avertizează drastic împotriva unor astfel de obiceiuri:

„Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!” Aceștia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc și se pierd sin-

guri în ceea ce știu din fire, ca dobitoace fără minte.”
(Iuda 9-10).

„Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile, pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nici o judecată batjocoritoare împotriva lor. Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor și își vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor”
(2 Petru 2:10-13).

Creștinii sunt astăzi păziți de puterea lui Dumnezeu (Rom. 8:31-39; 1 Ioan 5:18) și au asigurată biruința; „Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre” (Rom. 16:20). Până atunci, ei trebuie „să fie treji și să vegheze” ca unii care nu sunt în „neștiință despre planurile lui” (2 Cor. 2:11).

Lucifer este instigatorul din conflictul angelic produs în lumea lui Dumnezeu înainte de facerea omului. O treime din îngeri l-au urmat în revolta lui (Apoc. 12:4; Matei 12:24). Milioane de oameni, orbiți de Lucifer ca să nu primească mântuirea oferită prin Hristos, se află și ei în astăzi robia lui Satan și-i vor împărtăși destinul (Matei 25:41). Despre lucrarea lui Lucifer prin Antichrist și despre soarta lui finală puteți citi în: 1 Tesal. 2:1-13; Apoc.12:7-12; 16:13-16; 19:11-21; 20:1-3, 10.

2. DIN EDEN LA BABEL

Când Dumnezeu a terminat de făcut lumea S-a uitat în jur și a văzut că toate erau bune, chiar foarte bune. Asta l-a inclus și pe om. Astăzi, nimeni n-ar mai putea rosti aceleași cuvinte despre lucrurile din jur. S-a întâmplat ceva. Ce s-a întâmplat, cum s-a întâmplat și unde s-a petrecut această teribilă schimbare?

Capitolul trei din Geneza ne dă un răspuns la aceste întrebări. Toate cele trei relații descrise în capitolele precedente, relația dintre om și Dumnezeu, relația dintre om și celelalte creaturi și relația dintre primii doi oameni s-au alterat. Care s-a stricat însă prima?

Trăim într-o lume care este mai degrabă blestemată decât binecuvântată. Să luăm numai trei exemple.

Nașterea este plină de durere. Viața este grea. Moartea este necruțătoare. De ce? Unii spun că toate acestea ar fi pentru că există un Dumnezeu bun și altul rău în lume. Alții spun că există numai un Dumnezeu, dar că El a făcut o treabă foarte proastă. Biblia ne spune că Dumnezeu a ales deliberat să-l așeze pe om în contextul unui conflict angelic cosmic. El l-ar fi putut crea pe om într-o parte a universului în care să nu simtă acest conflict sau l-ar fi putut crea numai după ce a rezolvat într-un mod satisfăcător acest conflict. Singura concluzie posibilă este că Dumnezeu a vrut să implice creatura umană în acest conflict și chiar să o folosească ca instrument pentru rezolvarea lui. Iată patru adevăruri pe care le găsim în Biblie:

1. Răul n-a existat dintotdeauna în Univers.

2. Răul n-a început cu ființele umane.

3. Răul nu este ceva din lumea fizică. Unii filosofi au spus că răul este o caracteristică intrinsecă a materiei; trupul material este locul în care simțim ispitele. Biblia nu ne lasă să credem așa ceva. Răul este de natură morală, dincolo de sfera îngustă a lucrurilor materiale.

4. Răul nu există în sine. Există numai lucruri sau persoane rele. Răul nu are existență prin sine. El este mai degrabă un adjectiv, nu un substantiv. Persoanele pot deveni rele.

Capitolul trei din Geneza ne pune în față un eveniment real, într-o istorie reală și într-un loc geografic real. Ni se dă locul și ni se spune vremea. În cea mai timpurie existență a umanității

s-a petrecut o catastrofă de proporții gigantice. Nu este vorba de o poveste sau despre un mit.

Ni se vorbește despre un animal cu picioare, mai mult o șopârlă decât un șarpe, care avea capacitatea de a vorbi. Ce a fost de fapt? Există trei posibilități. S-ar putea ca să fi fost Diavolul deghizat în acest fel. Diavolul este prefăcut și mincinos și îi place de minune să se ascundă sub diferite înfățișări. S-ar putea ca să fi fost un animal căruia Dumnezeu i-a dăruit capacitatea de a vorbi (cum va face mai târziu cu măgărița lui Balaam) sau s-ar putea ca să fi fost vorba de un animal intrat sub stăpânire demonică (când Domnul Isus i-a trimis pe demoni în cei două mii de porci, ei s-au aruncat în mare. Este foarte posibil ca Diavolul să intre în animale și chiar în oameni. Două mii de porci n-au suportat atâta stăpânire demonică cât suportase înderăcitul din Gadara!).

Diavolul a vorbit prin gura acelui șarpe/șopârlă. El a venit la primii oameni prin intermediul uneia dintre creaturile care trebuiau să-i fie supuse, nu ca o făptură din ordinul îngerilor.

Biblia ne spune că îngerii există. Evoluționiștii au o mare problemă să explice originea și existența lor, dar îngerii există. Ei sunt mai inteligenți decât noi și mai puternici decât noi. Diavolul a fost un înger de rang foarte mare care s-a pervertit în natura relației lui cu Dumnezeu și a devenit „altfel” decât l-a făcut Dumnezeu, s-a făcut „rău”.

Pomul vieții și pomul cunoștinței din Eden au fost două obiecte didactice folosite de Dumnezeu pentru a-l învăța pe Adam temelia moralității și originea binelui: ascultarea deplină de Dumnezeu.

Este interesant că șarpele/șopârlă a ales să se apropie mai întâi de Eva. Asta pentru că femeia este predispusă să fie încrezătoare. Bărbații sunt unele din cele mai bănuitoare creaturi din lume. Femeile sunt mult mai ușor de convins și păcălit decât bărbații.

Există trei feluri în care poți perverti Cuvântul lui Dumnezeu: să scoți ceva din el, să adaugi ceva la el sau să-l răstălmăcești. În dialogul cu Eva, Diavolul le face pe toate trei. El face la fel și astăzi. Ispita aruncată asupra Evei a fost întreită și la fel ne ispitește și pe noi astăzi. Satan vrea să ne îndoim de Dumnezeu cu mintea, să poftim ceva rău cu inima și să ne împotrivim lui Dumnezeu cu voința. Ispitită de vorbele diavolului, Eva a văzut că fructul oprit era „frumos la privit, bun la gust și de dorit ca să deschidă cuiva mintea“. Pofa firii pământești și pofa ochilor sunt căile prin care Diavolul caută mereu să ne ispitească.

„Căci tot ce este în lume: pofa firii pământești, pofa ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume“ (1 Ioan 2:16).

Ca reacție la neascultarea lui Adam și Eva descoperim în Dumnezeu o caracteristică nouă, pe care n-am văzut-o în primele două capitole din Geneza: sfințenia care pedepsește păcatul. Acesta este mesajul capitolului trei.

Când Dumnezeu vorbește în proză, El ne transmite ce gândește ; când ne vorbește în limbaj poetic, El ne transmite preponderent ceea ce simte cu inima. Există câte un singur verset poetic în primele două capitole: când Dumnezeu vorbește despre familie ca „parte bărbătească și parte femeiască“ (Gen. 1:27) și atunci când Adam o descopere cu uimire pe Eva, „os din oasele lui și carne din carnea lui“ (Gen. 2:23). Amândouă sunt câte o „cântare a cântărilor“ în cartea Geneza.

În capitolul trei, limbajul poetic este folosit pentru a exprima o altă emoție intensă a inimii divine: mânia.

„Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?“
Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit, și am mâncat din pom.“

Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe, și să mănânci țărână. Vrășmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.“

Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.“

Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el,“ blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești, și în țărână te vei întoarce.“ (Gen. 3:13-19).

Eva a fost pedepsită în domeniul nașterilor, iar Adam a fost pedepsit în domeniul lucrului. Acesta este foarte important.

Capitolul trei este supranumit și „capitolul căderii“. După el, de la capitolul patru la capitolul 11 putem vedea urmările produse de păcat în lume. Ele acoperă o perioadă foarte mare de timp (cam 1.656 de ani), dar Dumnezeu nu ne dă decât o scurtă selecție cu evenimentele care L-au afectat cel mai mult pe El și au fost cele mai determinante pentru a duce lumea în starea pe care o cunoaștem astăzi. Cele trei evenimente redată în Biblie sunt: Cain și spiritul ucigaș declanșat de el în omnire, Noe și corabia lui izbăvitoare de potopul mâniei divine și Nimrod și turnul lui sfidător. Acestea sunt evenimentele care

au mișcat foarte mult inima lui Dumnezeu și au influențat major dezvoltarea umanității.

CAIN – ALTERNATIVA CEA REA

Din multitudinea de copii pe care i-au avut Adam și Eva, Dumnezeu alege să ne vorbească despre trei: Cain, Abel și Set. Acest grup este semnificativ pentru esența pe care vrea să ne-o comunice Dumnezeu.

Ca urmare a păcatului primului bărbat, Adam, cel de al doilea om, Cain, îl omoară pe cel de al treilea, iar motivul este același pentru care va fi omorât și Domnul Isus: invidia. Ea este vinovată pentru prima crimă din istorie și pentru cea mai oribilă crimă din istorie. Cain l-a invidiat pe Abel pentru relația bună pe care acesta a avut-o cu Dumnezeu.

Numele lui Cain se poate traduce prin căpătat, „primit în dar“, iar numele lui Abel este „suflare“ sau „abur“. Motivul nemulțumirii lui Dumnezeu față de jertfa adusă de Cain a fost neascultarea.

Biblia ne prezintă încă de la început posibilitatea alegerilor unor alternative personale distincte. Primele două progeturi ale lui Adam și Eva au debutat și cele două căi distincte pe care vor apuca apoi toți ceilalți membrii ai rasei umane. Nu degeaba vorbește Biblia despre ... „calea lui Cain“.

Să începem însă cu o observație preliminară. Primii oameni au trăit extrem de mult. Adam a ajuns vârsta de 930 de ani și a umplut pământul cu urmașii lui. O româncă din Stoenesti, Argeș, a intrat în cartea recordurilor pentru că până la vârsta de 44 de ani a dat naștere la nu mai puțin de 20 de copii. Vă puteți închipui câți urmași au avut în câteva generații Adam și Eva. Nu ni s-a scris nimic despre ei, în afara faptului că dintre ei și-a luat și Cain o nevastă. Este evident că nu ni s-a spus decât extrem de puțin despre Adam. Dacă fiecărui personaj

al Genezei i s-ar fi acordat atâta atenție ca lui Iacov sau Iosif, Biblia ar fi trebuit să aibă probabil un milion de pagini.

Dumnezeu a vrut însă să fie altfel, iar despre primii oameni ni s-au comunicat doar foarte puține lucruri, și acestea alese cu minuțiozitatea unui ceasornicar, doar în măsura în care au făcut să meargă mecanismul istoriei care s-a derulat mai departe. Din această cauză, mulți s-au obrăznicit să umple spațiile goale cu fantezia lor bolnăvicioasă. Astfel de creatori de senzații care ne „descoperă” mai mult decât a vrut Dumnezeu să ne spună umplu până la refuz auditoriile și au zeci de mii de adepți pe Internet.

De la ei aflăm de exemplu că acest Cain și-a luat o nevastă dintr-o umanitate paralelă, un experiment nereușit anterior al lui Dumnezeu. Cain a avut astfel niște urmași blestemați, iar când linia urmașilor lui Set s-a unit cu linia urmașilor lui Cain, umanitatea s-a pervertit în totalitate și L-a forțat pe Dumnezeu să o șteargă de pe fața pământului prin potop. „Specialiștii aceștia de senzațional” ne spun și că uriașii au putut să reapară pe pământ chiar și după potop pentru că Noe și băieții lui au fost neprihăniți, necorupți genetic, dar și-au luat neveste corupte care au dus astfel sămânța contaminării chiar și după potop. Tot de la unul din ei, aflăm că expresia „Cain era de la cel rău”, folosită în Noul Testament, indică coruperea sexuală a Evei de însuși Satan, care a dorit astfel să împiedice să apară „sămânța femeii” anunțată să-i „zdrobească capul”. Aceste „reverii” nu sunt revelații, ci rezultatul unei imaginații bolnave, ieșită de sub controlul ascultării de Dumnezeu.

Ce vom face noi însă pentru că ceea ce ni s-a comunicat despre Cain este într-adevăr foarte puțin. Iată ce vom face: vom porni spre Cain dinspre comentariile pe care ni le dau cei din Noul Testament despre el. Cu siguranță, oamenii aceștia aleși de Dumnezeu și inspirați de Duhul Sfânt să scrie Scriptura, ne vor îndruma pe calea cea bună a învățaturii sănătoase.

Începem cu mărturia lui Iuda, unul din frații de mamă ai Domnului Isus. În timp ce se pregătea să le scrie cititorilor lui despre „mântuirea de obște“ (un alt termen preluat și el obscur de deformatorii de doctrine universalști), Iuda se vede silit să le scrie un avertisment împotriva învățătorilor mincinoși. Aceștia răspândeau printre creștini învățături nimicitoare care propuneau o alternativă la trăirea în neprihănire:

„Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos“ (Iuda 3-4).

Alternativa condamnată de Iuda, zice el, se aseamănă cu stilul de viață al lui Cain.

„Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!“ (Iuda 11).

Cele trei exemple de neascultare citate de Iuda n-au fost trei accidente ocazionale, ci însușirea unui anumit stil de viață. Iuda precizează „calea lui Cain“. O cale este un drum, un parcurs, mult mai mult decât un eveniment ocazional.

Al doilea care ne vorbește definitiv despre Cain este apostolul Ioan. Și el o face tot în contextul luptei cu învățătorii mincinoși care propuneau adoptarea un indiferentism moral. Ioan face o clarificare categorică. Cine este dela Dumnezeu trăiește sistematic în neprihănire, iar cel care este de la diavol trăiește în păcat. Nu există cale de mijloc:

„Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El Însuși este

neprihănit. Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.

Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului. Oricine nu trăiește în neprihănire nu este de la Dumnezeu; nici cine nu iubește pe fratele său. Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții; nu cum a fost Cain, care era de la cel rău și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite“ (1 Ioan 3:7-12).

Crima lui Cain, nu a fost un accident neașteptat ci s-a născut dintr-un anumit fel de viață. Acest fel de viață nu a urmat evenimentului cu jertfele descris în cartea Genezei, ci a fost „calea lui Cain“ înainte de aducerea jertfei, în timpul aducerii jertfei și după ce a adus jertfa. Dacă ne apropiem de textul sumar din Geneza pe poarta acestor două lămuriri date în Noul Testament vom pricepe mai multe și ne vom păzi singuri de sofisticate speculații sterile.

Cu aceste două caracterizări despre Cain preluate din Noul Testament, să ne apropiem acum să vedem ce ne spune textul din Geneza despre Cain.

Numele lui Cain – începutul procreației

„Adam s-a împreunat cu nevastă-sa Eva; ea a rămas însărcinată și a născut pe Cain. Și a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!” (Geneza 4:1).

Numele Cain înseamnă un *qayin*, un meșteșugar, un fierar, un lucrător în metale. Prin extensie, *qayin* poate însemna și un lucru meșteșugit, ceva lucrat, ceva realizat. De aici și expresia mamei lui, Eva: „Am căpătat un om cu ajutorul, lui

Dumnezeu!“, un fel de „iată ce am făcut împreună cu Dumnezeu“. Aceasta este realitatea cu orice altă naștere umană. Copilul este o responsabilitate pe care Dumnezeu a ales să o împartă împreună cu omul. Creatorul lucrează împreună cu creatura, făcând-o părtaşă la viața lumii. În mod absolut, dacă omul nu vrea, Dumnezeu nu-i poate da copii, dar și reversul este adevărat, dacă Dumnezeu nu vrea, omul nu poate face copii. Acesta este sensul în care apostolul Ioan scrie că copiii lui Dumnezeu n-au fost născuți „prin voia unui om“ (Ioan 1:13).

Cain are întâietate în foarte multe. El a fost cel dintâi copil născut din istorie. A fost primul frate din istorie, primul plugar din istorie, primul ucigaș din istorie, primul blestemat din rasa umană. Cain este un deschizător de drumuri, iar „calea lui Cain“ este prima alternativă la calea neprihănirii. Istoria lui Cain definește atât caracterul, cât și conduita unei persoane neregenerate, a păcătosului condamnat.

Jertfa lui Cain – o închinare ratată

Nu știm de ce și nu știm când s-a întâmplat acest eveniment. Nu știm ce vârstă avea Cain atunci când a adus jertfa. Ceea ce intuim precis este că Adam și Eva le-au vorbit copiilor lor despre Eden și despre vinovăția lor, despre îndepărtarea de Dumnezeu și despre bunătatea prin care Dumnezeu nu i-a omorât, ci i-a lăsat în viață. Probabil că Adam și Eva și-au trăit viața ca un fel de continuă ofrandă adusă lui Dumnezeu. Cert este că amândoi copiii lor, Cain și Abel au ajuns să aducă Domnului câte o jertfă:

„A mai născut și pe fratele său Abel. Abel era cioban, iar Cain era plugar. După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncare din roadele pământului. Abel a adus și el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui și din grăsimea lor“ (Geneza 4:2-4).

N-are rost să căutăm sensuri ascunse în natura celor două jertfe. Fiecare a adus ceea ce câștigase cu sudoarea frunții. Fiecare venise la altar cu câte o „jertfă de mâncare“. Abel era cioban, iar Cain era plugar. Această imagine primordială face țândări teoria cu evoluția societății umane de la semi-maimuțe specializate în vânătoare la semi-civilizați adunători din cultivarea pământului. Amândouă îndeletniciri au fost practicate de la începutul omenirii, fără nici un fel de „evoluție“ a progresului.

Atunci și acolo, ca de atunci întotdeauna și pretutindeni, Dumnezeu refuză închinarea atunci când nu-i plac închinătorii (Ieremia 6:20; Isaia 1:11-16; Amos 5:21-24; Osea 6:6-7; Proverbe 15:8).

Cain contrastat cu Abel – o alternativă vinovată

Doi copii care s-au născut din aceeași părinți, au supt lapte de la aceeași mamă, au crescut pe aceeași genunchi, au auzit aceleași vorbe și au primit aceeași educație au ales totuși două căi deosebite în viață. Abel era un om sincer, Cain era un caracter rău, prefăcut sub tipare religioase. Dumnezeu nu se lasă păcălit de aparențele noastre. El știe ce este în inimile noastre și ne tratează ca atare:

„Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui, dar spre Cain și spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața“ (Geneza 4:4-5).

Redusă în Biblie la esențe, întâmplarea aceasta a dat naștere la confuzii. Unii au căutat să vadă dacă tratamentul diferit aplicat de Dumnezeu lui Cain și Abel s-a datorat naturii jertfelor puse pe altar. Așa ceva nu se justifică însă. Dumnezeu nu este împotriva vegetarianilor! Foarte multe din jertfele pe care le va cere mai târziu celor din poporul Lui, mai ales jert-

fele de mâncare vor fi exact ca jertfa adusă de Cain. De fapt, până la potop, toți oamenii au fost vegetarieni.

Singura deosebire dintre jertfele lui Cain și Abel n-a fost în ceea ce a fost adus pe altar, ci în persoanele care au venit la altar. Motivul pentru care „Dumnezeu n-a privit cu plăcere” spre jertfa lui Cain a fost Cain însuși. Așa cum am văzut din lămuririle din Noul Testament, Cain avea deja o istorie, un fel de a fi, un comportament, o „cale a lui Cain”. Cain n-a devenit păcătos doar după ce i-a fost refuzată jertfa, ci asta s-a întâmplat pentru că el era păcătos mai dinainte.

Prin contrast cu Abel, Cain s-a putut privi în oglindă și ceea ce a văzut nu i-a plăcut de loc. Reacția lui a fost însă pe linia faptelor lui de mai înainte. În loc să înțeleagă clipa cercetării și să-și schimbe comportamentul, „Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața”. Cain nu s-a mâniat pe el însuși, ci pe Dumnezeu și mai ales pe ... Abel. Când ne vedem urâciunea, spargem mânioși oglinzile.

Cain - ce aude cel ce nu vrea asculte

Cain a avut privilegiul de a auzi direct glasul lui Dumnezeu. El nu a citit despre el dintr-o carte și nici nu i-a auzit cuvintele printr-un intermediar, cum se întâmplă astăzi. Cain L-a auzit pe Dumnezeu personal, clar și limpede. Iată lămuririle pe care i le aduce Dumnezeu pentru jertfa neprimită:

„Și Domnul a zis lui Cain: „Pentru ce te-ai mâniat și pentru ce ți s-a posomorât fața? Nu-i așa? Dacă faci bine, vei fi bine primit, dar, dacă faci rău, păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești” (Geneza 4:6-7).

Cain n-a fost primit nu pentru că a adus o jertfă greșită, ci pentru că avea un comportament greșit. Dacă jertfa ar fost problema, Dumnezeu l-ar fi sfătuit să ia ceva din turma lui Abel, dar nu asta a fost problema și altceva i-a spus Dumnezeu

... Deși săvârșea răul, Cain a vrut să treacă drept un om respectabil, ca fratele său Abel și, probabil, ca părinții lui. Cain este primul ipocrit religios din istorie. Primul, dar nu și ultimul. De ipocriți religioși n-a fost niciodată criză, iar omenirea și chiar bisericile de azi sunt pline de urmași ai lui Cain. Ei nu înțeleg că pe altar trebuie să se așeze mai întâi pe ei înșiși, într-o pocăință adâncă și-ntr-o totală lepădare de sine. Jertfele lor, ca și frunzele de smochin cusute ca șorțuri de Adam și Eva după ce păcătuiseră (Geneza 3:7) nu vor reuși niciodată să le acopere înaintea lui Dumnezeu „goliciunea“.

Mustrarea lui Dumnezeu n-a fost punitivă, ci corectivă. Dumnezeu i-a dat lui Cain șansa îndreptării:

„... păcatul pândește la ușă; dorința lui se ține după tine, dar tu să-l stăpânești”.

Avem aici prima menționare a relației dintre om și păcat. Ispita păcatului este inevitabilă, dar păcătuirea nu este. Păcatul este ca un dușman care ne pândește la ușă. Depinde însă de noi înșine dacă ne biruiește sau nu. Dumnezeu i-a dat omului liberul arbitru și el poate spune un „nu” hotărât păcatului sau se poate lăsa biruit de el. Nimeni nu păcătuiește cu forța.

Stăruința în păcat și deformarea continuă

Cain este prototipul păcătosului condamnat. Descoperit, el nu vrea să se pocăiască, ci se adâncește și mai mult în păcat.

„Însă Cain a zis fratelui său Abel: „Haidem să ieșim la câmp.” Dar, pe când erau la câmp, Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a omorât” (Geneza 4:8).

Prima victimă a păcatului este întotdeauna cel care-l săvârșește. Crima săvârșită de Cain l-a abrutizat și mai mult. Urmăriți continuarea dialogului dintre Dumnezeu și el și veți

observa deformarea catastrofală a caracterului. Posomorârea feței lui Cain nu l-a îndemnat la pocăință, ci i-a întunecat și mai mult inima și mintea. Cain a „căzut“ și mai adânc. Imaginea pe care o are despre Dumnezeu este și mai caricaturală, mai ștearsă. Cain crede că Dumnezeu cel Atotștiutor n-a văzut fapta lui și minte cu nerușinare:

„Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?” El a răspuns: „Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?”

Și Dumnezeu a zis: „Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine“ (Geneza 4:9-10).

Păcatul deformează gândirea alterând perspectiva asupra realității. Așa a fost cu Adam și cu Eva și așa a fost și cu Cain. Ei au crezut că se pot „ascunde“ de El. Dumnezeu a rămas același, dar imaginea lor despre El s-a deformat, s-a caricaturizat. Apostolul Pavel a definit astfel întunecarea percepției despre Dumnezeu în urma săvârșirii păcatului:

„În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți, fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit, ci s-au dedat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat “ (Romani 1:20-21).

Așa s-a întâmplat și cu Cain. Numai așa se explică obraznicia cu care răspunde întrebărilor lui Dumnezeu.

Cain - o porțiță de har nefolosită

De ce nu l-a ucis Dumnezeu pe Cain? De ce l-a mai lăsat să trăiască? De ce i-a îngăduit să se căsătorească și să mai aibă copii? Se pot da multe răspunsuri. Părerea mea este că Dum-

nezeu i-a arătat lui Cain o porțiță de har. Dacă ar fi fost să-l nimicească ar fi trebuit să repete aceasta cu majoritatea oamenilor care au trăit vreodată pe pământ. Ni l-a lăsat însă ca exemplu pe paginile Scripturii ca să înțelegem cum a fost el și ce a făcut el, pentru ca noi să fim altfel și să facem altfel.

„Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ” (Geneza 4:11).

Obraznic, Cain contestă pedeapsa primită. Într-un fel avea dreptate. Dacă s-ar fi căsătorit trebuia să ia una din fetele familiei lui Adam și la fiecare sărbătoare de familie, cei prezenți n-ar fi uitat că el este ucigașul lui Abel.

Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi. Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omori” (Geneza 4:13-14).

Dumnezeu anticipase însă situația aceasta și pregătise un „semn” care să-i facă publică grațierea:

Domnul i-a zis: „Nicidecum, ci, dacă va omori cineva pe Cain, Cain să fie răzbunat de șapte ori.” Și Domnul a hotărât un semn pentru Cain, ca oricine îl va găsi să nu-l omoare. Apoi, Cain a ieșit din Fața Domnului și a locuit în țara Nod (care înseamnă simbolic „fugă de Dumnezeu”), la răsărit de Eden” (Geneza 4:15-16).

De atunci și până astăzi, Cain fuge. „Cel rău nu are pace”, spune Dumnezeu „fuge fără să fie gonit de nimeni” (Proverbe 28:1). Cain a fost cel dintâi om „fără Dumnezeu”, alegând să trăiască în neascultare și împietrit în încăpățânarea lui păguboasă. Calea lui Cain duce întotdeauna în jos, pentru că

păcatul deformează ca și cangrena, adâncind mortal rana. Este semnificativ însă că, imediat după ce ne-a spus despre Cain, Scriptura ne spune ceva despre urmașii lui Cain, care au ajuns culmea decadenței și răutății în strănepotul său, Lameh:

„Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. El a început apoi să zidească o cetate și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh. Enoh a fost tatăl lui Irad; Irad a fost tatăl lui Mehuiael; Mehuiael a fost tatăl lui Metușael și Metușael a fost tatăl lui Lameh.

Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Tila. Ada a născut pe Iabal: el a fost tatăl celor ce locuiesc în corturi și păzesc vitele. Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu alăuta și cu cavatul. Tila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Sora lui Tubal-Cain era Naama“ (Geneza 4:17-22).

Avem iarăși câteva dovezi ale harului. Dumnezeu a dat urmașilor lui Cain pricepere și îndemânare. Nu înseamnă că ceilalți copiii ai lui Adam au fost niște papă-lapte, dar Dumnezeu ține neapărat să ne spună că unii dintre urmașii lui Cain au fost dotați cu o înțelepciune deosebită. Cum au folosit ei această înțelepciune este însă o cu totul altă poveste ...

„Lameh a zis nevestelor sale:
„Ada și Tila, ascultați glasul meu!
Nevestele lui Lameh, ascultați cuvântul meu! Am omorât un om pentru rana mea
Și un tânăr pentru vânățăile mele. Cain va fi răzbunat de șapte ori,
Iar Lameh de șaptezeci de ori câte șapte” (Geneza 4:23-24).

Preluând vorbele sentinței rostite de Dumnezeu asupra lui Cain, cu prevederea protecției acordate celui păcătos, Lameh le pervertește spunând de data aceasta: „Nimeni nu s-a putut

atinge de Cain, dar pe mine chiar nimeni nu mă poate atinge. Sunt de neatins! Sunt unic!“ Lameh a transformat astfel harul în destrăbălare.

Peste veacuri, Dumnezeu întrupat în istorie în Fiul Său Isus Christos va lua aceste cuvinte ale depravării totale și le va contrasta cu bunătatea totală a urmașilor Lui:

„Atunci, Petru s-a apropiat de El și I-a zis:
„Doamne de câte ori să iert pe fratele Meu când va
păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?” Isus
i-a zis: „Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la
șaptezeci de ori câte șapte“ (Matei 18:21-22).

Cain este prototipul ateului deliberat. Dincolo de moral și imoral, mai există omul amoral, unul care refuză ideea de moralitate, care alege să nu o ia în seamă. În mod similar, un ateu deliberat este cel ce știe că există Dumnezeu, dar alege încăpățânat să nu i se supună. El știe că există Dumnezeu, dar alege să trăiască fără Dumnezeu, departe de neprihănirea divină și împotriva tuturor muștrărilor și atenționărilor pe care i le trimite El. El alege cochetarea cu păcatul, acceptarea păcatului și devine sclav neputincios al păcatului. Neprihănitul Abel moare, iar Cain este lăsat să trăiască. Este aceasta drept? Poate că în ochii noștri nu, dar în ochii lui Dumnezeu, este! Abel era copt și a fost recoltat pentru veșnicia în care a fost dus. Cain a fost lăsat să pribegască străin pe un pământ înstrăinat, vrednic de moarte, însă cu o porție suficientă de har care să-l poată face mereu ... recuperabil.

„Doresc Eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?“ (Ezechiel 18:23).

„Spune-le: „Pe viața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă,

întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?“ (Ezechiel 33:11).

Uciderea lui Abel de către Cain a stabilit un tipar care se va repeta în istorie. El arată că cel păcătos îl invidiază și-l dușmănește pe cel neprihănit. Conflictul acesta s-a permanentizat în istorie și a împărțit omenirea în două. Platon a fost unul din cei care a spus cu sute de ani înainte de Christos, proorocind fără să știe, că „dacă se va ivi vreodată pe fața pământului un om desăvârșit, ceilalți se vor repezi asupra lui să-l omoare“.

Oamenii se mulțumesc să scuze păcatul din ei spunând că „nimeni nu este perfect“. Când se ivește cineva care le zdruncină această convingere, ei intră în panică și se manifestă în ură. Domnul Isus ne-a avertizat, „dacă M-au prigonit pe Mine, vă vor prigoni și pe voi“ (Ioan 15:20).

Putem spune că Abel a fost cel dintâi martir pentru neprihănire. Aceasta este concluzia Domnului Isus:

„Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre, și-i veți prigoni din cetate în cetate; ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat, care a fost vărsat pe pământ, dela sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorât între Templu și altar“ (Mat. 23:34-35).

Cain a fost cel dintâi dintr-o linie de asasini din istorie. În plus, din faptul că Dumnezeu a ținut neapărat să ne spună ce au făcut primii lui urmași, înțelegem că descendenții lui Cain au fasonat în mare parte restul istoriei „civilizației umane“. Din matricea folosită de ei s-a născut apoi progresul „social“, progresul „tehnologic“ și progresul „artei“. Ni se spune că urmașii lui s-au specializat în metalurgie (putere, dominare). Armele de metal au fost primele instrumente de ucidere în masă.

Un urmaș al lui Cain a inventat urbanizarea, care nu face altceva decât să adune pe cei păcătoși laolaltă și să le amplifice pornirile rele. Orașele au fost și sunt întotdeauna focare de păcat, habitate mult mai corupte decât localitățile rurale. Acesta este unul din motivele pentru care copiii lui Dumnezeu vor alege să trăiască mai degrabă nomazi în corturi decât să fie asimilați de viața deșănțată a marilor metropole antice.

Tot ceea ce numim noi astăzi „progres“ a fost întinat de pornirile păcătoase ale lui Cain și ale urmașilor lui. Nu este de mirare că, și astăzi, cele mai noi descoperiri din știință și tehnologie sunt secrete păstrate preferențial pentru aplicațiile militare din industria de război. Îndepărtarea urmașilor lui Cain de Dumnezeu este subliniată și în numele pe care le-au purtat urmașii lui. La doar câteva generații de Cain, Mehuiael își numește copilul „Metușael“ care se traduce „distrugător de Dumnezeu“ sau „Elohim nu este Dumnezeul meu“ sau, și mai rău, „Elohim nu este Dumnezeu“.

Un alt lucru care a venit prin viața deșănțată a urmașilor lui Cain a fost poligamia: „Lameh și-a luat două neveste: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Țila“ (Gen. 4:19). Până și Avraam și David, ca să nu mai vorbim de Solomon, au fost contaminați cu aceste păcate ale urmașilor lui Cain.

Lui Adam i s-a mai născut însă și un al treilea fiu: Set, înlocuitorul lui Abel. Linia urmașilor lui Set s-a întors la umblarea după Dumnezeu. Iată ce este scris despre fiul său:

„Lui Set i s-a născut și lui un fiu, și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului“ (Gen. 4:26).

Liniile care s-au dezvoltat din Cain și din Set merg paralel prin toată istoria omenirii și vor fi prezente până la sfârșit, când cele două linii vor fi despărțite pentru totdeauna:

„Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe;
cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine

este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!“ (Apocalipsa 22:11).

Tu și cu mine putem alege astăzi din care linie vrem să facem parte și pe care linie vrem să pătrundem în eternitate: linia păcătoșilor sau linia celor ce au ales să trăiască în neprihănire.

GENEALOGIA DIN GENEZA 5 - ENOH

O scurtă observație despre genealogia din Geneza, capitolul 5. Metusala este cunoscut drept omul care a trăit cel mai mult pe pământ. Și totuși, tatăl său n-a murit înaintea lui. Cum se poate?

Genealogia din Geneza 5 este plicticoasă pentru unii, uimitoare pentru alții. Numele descendenților formează cea mai timpurie formulare a Evangheliei. Dacă s-ar fi tradus, numele din șirul celor născuți de la Adam la Noe ne-am fi dat seama de însemnătatea mesajului lor:

- Adam
- Set
- Enoș
- Cainan
- Mahalaleel
- Iared
- Enoh
- Metusala
- Lameh
- Noe

Traducerea ar fi sunat cam așa: „Omul (este) rânduit muritor necăjit, (dar) binecuvântatul Dumnezeu se va coborî învâțând (că) moartea (Lui) va aduce disperării mângâierea“.

Nu e de loc clar că cei numiți în acest șir genealogic au fost neapărat întâii născuți. Faptul că ei au fost născuți pe când părinții lor aveau între 65 și 182 de ani, lasă loc de interpretare. S-ar putea ca ei să fi fost aleși tocmai pentru că au făcut parte dintr-un lanț de nume cu revelație divină. După nașterea lui Metusala, aflăm despre Enoh câteva lucruri de excepție.

„A umblat cu Dumnezeu trei sute de ani“ (Geneza 5:22).

Ce trebuie să fi aflat Enoh la nașterea fiului său ca să-i dea copilului un nume legat de profeția veniri judecății divine prin potop? Nu știm. Știm însă că Metusala înseamnă „moartea (lui) va aduce“. Ceva s-a întâmplat la nașterea lui Metusala.

Enoh este singurul din lista genealogică, cu excepția lui Noe, despre care ni se spune că, după ce l-a născut pe Metusala, „a umblat cu Dumnezeu“ (5:22,24). Enoh a demonstrat că poți umbla cu Dumnezeu chiar și în mijlocul unei societăți total decăzute. Viața lui a fost cu totul deosebită de a celorlalți dinainte de el și de după el. Intuim că Dumnezeu i-a spus despre mânia divină și despre planurile pedepsirii umanității decăzute. Dar ... vom reveni asupra acestui aspect.

„Nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu“ (Gen. 5:24).

Enoh este prima făptură umană care n-a părăsit lumea aceasta prin moarte. A doua avea să fie profetul Ilie ... De la acești doi oameni știm cu certitudine că este posibil ca cineva să ajungă într-un cer la fel de real ca și realitatea în care trăim astăzi.

Și pentru că veni vorba de profeți, știți care a fost cea dintâi profeție făcută în Biblie și cine a fost, implicit, și primul pro-

fet? Nu vă grăbiți să răspundeți: „Avraam“ deși așa este în ordine în care este răsfoită Biblia (Gen. 20:7).

Prima profeție din istorie a fost rostită de Enoh, dar ea apare în scris numai în penultima carte a Bibliei, epistola lui Iuda.

Despre ce a vorbit atunci Enoh?

„Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh (atenție la cifra șapte!) de la Adam, când a zis:
„Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți” (Iuda 14-15).

Acesta este cel de al treilea lucru pe care-l învățăm de la Enoh: că peste toți și peste toate va veni judecata cea dreaptă a lui Dumnezeu. Iuda aplică această profeție oamenilor din vremurile de pe urmă, dar s-ar prea putea ca ea să fi fost o profeție cu dublă împlinire, cea dintâi să fi fost pentru distrugerea umanității decăzute de dinainte de potop. Este cert că acest Enoh a fost un om cu totul și cu totul remarcabil. El a vorbit cu Dumnezeu, a umblat cu Dumnezeu și a plecat cu Dumnezeu. Cum spunea poetul Costache Ioanid: „Probabil că Dumnezeu i-a spus în timpul uneia din îndelungatele lor umblări împreună: „Enoh dragă, am tot fost la tine acasă. Hai acum și tu la Mine acasă!“ și ... s-au dus.

Tipologic, și tot profetic, așa va fi și cu cei neprihăniți pe care Dumnezeu îi va lua la Sine prin „Răpire“ înainte de Necazul cel Mare.

„Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului“ (Apocalipsa 3:10).

O mică atenționare. Există câteva variante diferite ale unei așa-numite „cărți a lui Enoh“ prin care unii ar vrea să reînterpretăm întreaga Biblie. Este o erezie veche care refuză să moară. Dacă ar fi existat o asemenea carte cu statut de Scriptură, ea ar fi fost mult mai răspândită și mai citată în celelalte cărți ale Bibliei. Enoh a trăit înainte de Avraam și înainte de potop, dar nu ni se spune nicăieri în Geneza despre o carte scrisă de el. Ca s-o avem noi astăzi, Noe ar fi trebuit să o ia cu el pe corabie.

Poate că a existat, așa cum au existat și alte cărți din care Biblia mărturisește că au fost preluate informații („cartea dreptului“, etc.), dar Dumnezeu n-a păstrat-o ca să facă parte din „Scriptură“.

Moise nu o amintește atunci când alcătuiește „penta-teucul“, Tora sau Legea, cea mai sfântă carte a evreilor, deși scrie despre Enoh.

Niciunul din Judecători sau regi nu o citează, iar profeții nici nu amintesc despre așa ceva.

Ea n-a fost inclusă nici de Ezra, cărturarul care a dat celor întorși din Babilon culegerea națională de cărți sfinte (circa 500 înainte de Christos).

N-o pomenește mai ales Fiul lui Dumnezeu care citează masiv din Vechiul Testament și nu o folosește „ca să le deschidă ucenicilor mintea“ pentru a pricepe ce este cu privire la El în toate Scripturile (Luca 24:44-47). Dovezile Lui au fost luate atunci din „Legea lui Moise, Prooroci și Psalmi“, nu dintr-o altă carte care ar fi fost atunci în circulație.

Nici apostolul Pavel și nici ceilalți nu amintesc despre o carte a lui Enoh, deși apostolul amintește de lumea supranaturală, de „puteri ale văzduhului, domnii și scaune de domnie“. Acest Pavel a fost „în cel de al treilea cer“ și ne-ar fi putut aduce argumente dintr-o carte a lui Enoh. El n-o face, subliniind că deocamdată „cunoaștem în parte și propovăduim

în parte“. Apostolul nu ne dă nici o descriere a ceea ce a numit el, „domniile și stăpânirile din locurile cerești“ (Efeseni 3:9-10). El a considerat pur și simplu că astfel de informații nu ne sunt deocamdată de nici un folos.

Nici măcar Ioan, prin care Dumnezeu ne-a dat descrierile despre supranaturalul ceresc din cartea Apocalipsa nu amintește despre o carte a lui Enoh. Dacă pui în paralel textul din cartea apocrifă și textul din Apocalipsa îți dai seama imediat că între ele există o diferență ca de la cer ... la pământ. Aceasta a fost și părerea celor care au stabilit canonul Noului Testament și au refuzat să respecte o carte de bazaconii.

Cum de a citat atunci Iuda o profeție a lui Enoh care nu există în Vechiul Testament? Probabil din cauza unei puternici tradiții orale apărute în cei 400 de ani de tăcere profetică intertestamentală. Alt exemplu de astfel de citate sunt numele „Iane și Iambre“, cei doi vrăjitori care I s-au opus lui Moise în Egipt. Cartea Exod din Biblie nu le amintește nici numărul și nici numele.

Chiar și în epistola lui Iuda, pe lângă ceea ce ne spune despre Enoh, citim despre o întâmplare în care arhanghelul Mihail s-a certat cu Satan pentru trupul lui Moise (Iuda 9), un eveniment inexistent în Vechiul Testament, dar prezent într-o lucrare numită „Înălțarea lui Moise“. Iuda citează din scrieri foarte cunoscute de evrei atunci, cu aceeași abilitate cu care apostolul Pavel a citat din poezii și filosofii greci (Fapte 17: 28). De la simple citate și până la acceptarea unor întregi cărți ca „inspirate de Dumnezeu“ este o cale lungă și un drum greșit. De fapt, Iuda, ca și Petru folosește cuvinte foarte tari pentru cei care îndrăznesc să se avânte dincolo de informațiile Scripturii înspre fabulații fanteziste vinovate:

„Aceștia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte.“ (Iuda 10).

„În norod s-au ridicat și proroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, ... Ca niște îndrăzneți și încăpățânați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile, pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor. Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieiri în însăși stricăciunea lor și își vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor“ (2 Petru 2:10-13).

Nu-i lucru ușor ca doi autori de Scriptură, Petru și Iuda, să numească pe cineva „dobitoace fără minte“. Aceste epitete indică în loc de „ascensiunea“ în lumea superioară a duhurilor, o coborâre catastrofală în nivelul celor fără inteligență. Fascinația cu lumea angelică este citată profetic drept un semn al sfârșitului decadent al istoriei:

„Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia lui însuși printr-o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești, și nu se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu“ (Coloseni 2:18-19).

3. POTOPUL – GENEZA 6 – 9

Cel de al doilea eveniment catastrofal cu consecințe universale asupra omenirii a fost potopul. Cum de s-a întâmplat? Care a fost motivația lui Dumnezeu? Biblia folosește un limbaj șocant. Printr-o exprimare „antropomorfică“, Dumnezeu ne spune că „i-a părut rău că a făcut pe om pe pământ“

(Gen. 6:6). Este una din cele mai triste expresii de pe paginile Scripturii.

Care a fost evoluția omenirii de atunci de și-au atras asupra lor mânia divină? Informații despre cauzele potopului sunt parțial descrise în cartea Genezei și în scrierile lui Petru.

Rămășițe ale civilizației dinainte de potop

Planeta noastră este presărată cu vestigiile unei civilizații trecute ale cărei culmi sunt încă neatinse de lumea contemporană. Ele sunt cioburile unei vaze frumoase cu care a dat Dumnezeu de pământ. Realizările ei păreau atunci extraordinare.

Piramidele din Egipt, construcțiile megalitice din Peru, precum și indiciile că în vechime oamenii au cunoscut zborul și legăturile dintre pământ și alte constelații. Astfel de lucruri sunt „inexplicabile“ pentru „varianta“ de lucru impusă de oamenii fără Dumnezeu. Ei sunt astăzi propagatorii unei evoluții liniare, progresive, a civilizațiilor, de la orânduirea comunei primitive, la orânduirea sclavagistă, prin evul mediu la orânduirea capitalistă și, dincolo de ea, la utopica orânduire socialistă cu corolarul ei: orânduirea comunistă.

Biblia ne prezintă însă o cu totul altă realitate. Istoria omenirii a cunoscut zvârcoliri spectaculoase, atingând ciclic culmi înalte urmate de evenimente catastrofale după care omenirea a fost parcă forțată să o ia „de la început“. Apostolul Petru ne-a prevenit și de această „amnezie voluntară“ a locuitorilor pământului:

„Căci înadins se fac că nu știu că odinioară erau ceruri și un pământ scos prin Cuvântul lui Dumnezeu din apă și cu ajutorul apei și că lumea de atunci a pierit tot prin ele, înecată de apă“ (2 Petru 3:5-6).

Apostol Petru ne destăinuiește un alt crâmpei de revelație, primit probabil direct de la Isus Christos. Vorbind despre pedepsirea îngerilor „care și-au părăsit locuința“ și au produs o civilizație cu totul diferită de ce avea în vedere Dumnezeu, el zice:

„Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întuneric, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată; dacă n-a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimis potopul peste o lume de nelegiuiți; dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viața destrăbălată a acestor stricați (căci neprihănitul acesta care locuia în mijlocul lor își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite) – înseamnă că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuiți ca să fie pedepsiți în ziua judecății: mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă poftind trupul altuia și disprețuiesc stăpânirea“ (2 Petru 2:4-10).

Cartea Geneza ne spune despre această contaminare demonică-extraterestră care a produs urmași degenerați din punctul lui Dumnezeu de vedere, dar redutabili în planul civilizației de atunci:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales. Atunci, Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci omul nu este decât carne păcătoasă; totuși, zilele lui vor fi de o sută

douăzeci de ani.” Uriașii (nefilim) erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume. Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău“ (Geneza 6:1-5).

Termenul „nefilim“, care apare în originalul acestor versete, este neclar. El derivă din familia verbului ebraic „nafal“ (a cădea) și primește o explicație în Noul Testament, dată de unul din frații de corp ai lui Isus din Nazaret, Iuda:

„El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia (au căzut), ci și-au părăsit locuința“ (Iuda 6).

Din încrucișările fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor s-au născut „vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume“ („hagiborim“ în originalul Genezei).

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete, fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care le-au ales” – Gen. 6:1-2

Pentru a fi numit în categoria „fiilor lui Dumnezeu” trebuie să fii un produs nemijlocit al creației divine. „Ce este născut din carne este carne”. Dumnezeu este Duh și doar „ce este născut din Duh este duh” (Ioan 3:6).

Fiind creat direct de Dumnezeu, Adam are dreptul să fie numit „fiul lui Dumnezeu” (Luca 3:38). Tot așa acum, cei ce sunt „în Hristos”, făcuți părtași naturii divine printr-o „nouă creație” și ajunși să fie „născuți din nou”, „de sus” sau „din Dumnezeu” (2 Cor. 5:17; Efes. 2:10), au dreptul să aparțină

acestei categorii privilegiate de „copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:13; Rom. 8:14-15; 1 Ioan 3:1).

Pentru toți ceilalți oameni care au trăit vreodată pe pământ, necreați direct de Dumnezeu, ci doar născuți dintr-o altă ființă umană, este valabilă terminologia folosită în Faptele Apostolilor 17:28: „Suntem din neamul lui ...”, unde cuvântul grec este γένος (genos), cu semnificație de rudenie sau „gen” originat de Dumnezeu.

Fiind creați direct de Dumnezeu, îngerii au și ei dreptul să fie numiți „fii ai lui Dumnezeu” (Iov. 1:6; 2:1; 38:7; Psalm 29:1; 89:6; Daniel 3:25) și „duhuri” (Psalm 104:4; Evrei 1:7,14).

Această scurtă lămurire ne ajută să interpretăm corect unul din pasajele adeseori controversate și rău înțelese: Geneza 6:1-7. Ființele care sunt numite aici fii de Dumnezeu au fost interpretate uneori ca descendenți din neamul lui Set, singura seminție despre care se presupune că a rămas credincioasă standardelor de morală divină. O astfel de interpretare, deși atrăgătoare, nu este sprijinită de evidențele textului Scripturii. Unul dintre cele mai renumite manuscrise grecești ale traducerilor originalului ebraic, Septuaginta, pune chiar termenul de „îngerii” acolo unde la noi găsim expresia „fiii lui Dumnezeu” !

Incidentul descris în Geneza 6 reprezintă fără îndoială un act de neascultare al îngerilor. Avem de a face cu o categorie de îngeri împotriviți față de Dumnezeu, care au încercat să-I saboteze planurile. Faptul că o astfel de „cădere” a existat în experiența unora din faptele îngerești create de Dumnezeu ni se spune lămurit și în versetul 6 al epistolei lui Iuda: „El (Dumnezeu) a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întunec, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.” Termenul οἰκητεριον (oiketerion) „locuința”, mai apare în Noul Testament doar o singură dată în 2 Corinteni 5:2 și definește un trup spiritual (posibil pentru noi doar după înviere): „Și gemem în cortul

acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locașul (οικετηριον) nostru ceresc.”

O altă referință despre „invazia” îngerilor în lumea muritorilor umani ne este dată în 1 Petru 3:20 și 2 Petru 2:4. Fără îndoială, pescarul Petru a învățat despre aceste realități din sfera cerească de la Domnul Isus însuși: „Domnul Isus a înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia, în care au scăpat un număr mic de suflete, și anume opt.” „Căci dacă n-a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Adânc, unde stau înconjurați de întunec, legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată, ...”

Rezultatul încrucișării dintre „fiii lui Dumnezeu” și fetele oamenilor a dat naștere pe pământ la un fel de supra-rasă umană, numită în textul ebraic giber și tradus la noi prin „viteji”, „oameni cu nume” (Gen. 6:4). Deși putem pune în seama acestor fapte progresul tehnologic extraordinar ilustrat de mărturiile unor vestigii de dinainte de potop, influența genetică și morală asupra rasei umane a fost devastatoare. Un produs secundar a fost apariția „uriașilor”, adevărate ilustrații de alterare genetică folosite de Satan pentru a-i descuraja sau chiar nimici pe purtătorii planului mesianic.

Scopul acestei contaminări drăcești a fost să blocheze planul profetic și întruparea Mântuitorului promis în „sămânța femeii” (Gen. 3:15). Scriptura ne spune că, sub influența îngerilor căzuți: „răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău” (Gen. 6:5). Mai mult, întregul ecosistem planetar a fost alterat: „Pământul era stricat înaintea lui Dumnezeu, pământul era plin de silnicie, ... căci orice faptură își stricase calea pe pământ” (Gen. 6:11-12).

Soluția lui Dumnezeu a fost o nimicire totală prin potop și o re-începere a rasei umane, prin familia lui Noe (Gen.6:9).

Prin potop, Dumnezeu a distrus (de facto) ceea ce fusese deja distrus (de jure). În original se folosește același cuvânt (sachat) și în Gen. 6:17 și în Gen. 6:11,12.

Relatarea din Geneza 6 nu este decât prima dintr-o serie întreagă de încercări disperate ale Diavolului de a bloca „întruparea” mântuitoare a lui Hristos.

Când Dumnezeu a ales să zdrobească capul șarpelui printr-un descendent din „sămânța femeii” Satan a vrut să infecteze întreaga rasă. Când Dumnezeu a ales familia lui Avraam ca instrument al binecuvântării lumii, Satan s-a năpustit asupra acestei familii. Când Canaanul a fost ales ca leagăn al dezvoltării poporului ales, „uriașii” au împânzit țara. De două ori, (Gen. 12:10-20 și Gen. 20:1-18) Satan a încercat să alunge familia lui Avraam din Canaan prin intermediul secetei.

A treia oară, seceta i-a dus pe urmașii lui Avraam iarăși în Egipt, iar Satan a încercat să-i nimicească prin uciderea tuturor pruncilor de parte bărbătească (Exod 1:10,15-16).

Când, dintre toți urmașii lui Avraam, Dumnezeu l-a ales pe David ca seminție regală din care să se nască Mesia, Satan s-a aruncat furibund asupra acestei familii. Încercarea lui era gata, gata să izbutească pe vremea lui Ioram, Ioahaz, Atalia și Ioas (2 Cronici 21-23). Printr-un joc politic de culise, Satan a căutat să suprimă toți membrii familiei davidice. Când a ajuns la tron, obsedat cu posibilitatea unei lovituri de palat, Ioram „a omorât cu sabia pe toți frații săi” (2 Cron. 21:4).

Satan a lucrat apoi prin dușmani din afara Israelului. O ceată de egipteni și arabi s-a suit apoi împotriva lui Ioram „și i-au luat fii, nevestele, așa încât nu i-a mai rămas alt fiu decât Ahazia, cel mai tânăr dintre ei” (2 Cron. 21:17). Acest Ahazia s-a născut dintr-o căsătorie a lui Iotam cu Atalia, o strănepoată de a lui Ahab, împăratul regatului de nord. Și prin această mezelianță politică Satan a căutat să producă decadentă și distrugere în regatul lui Iuda (2 Cron. 21:3-4). Alianța dintre Iuda

și Israel l-a târât pe Ahazia în război și i-a provocat în final moartea (2 Cron. 22:4-9).

Căutând să folosească momentul, prin Atalia, Satan a omorât atunci „tot neamul împărătesc al casei lui Iuda” (2 Cron. 22:10). Întreaga promisiune mesianică era în prag să se prăbușească. „Dar Domnul n-a voit să piardă casa lui David, din pricina legământului pe care-l făcuse cu David” (2 Cron. 21:7). „S-a întâmplat că, pe când Atalia îi omora pe toți cei din neamul împărătesc, Ioșebead, fata lui Ioram, nevasta preotului Iehoiada, și sora lui Ahazia, a luat pe Ioas, fiul lui Ahazia, care era doar un prunc în scutece, și l-a ascuns cu doica lui în odaia paturilor” (2 Cron. 22:11-12). Timp de șase ani (simbol numeric al puterii imperfecte a omului), pe tronul din Ierusalim a domnit Atalia, iar în poporul Domnului se întârea pe zi ce trece convingerea că Dumnezeu nu putuse să-și țină legământul făcut cu David. Întreg planul mesianic părea ratat. După acești șase ani, preotul Iehoiada „s-a îmbărbătat”, a mobilizat preoții și Leviții și l-au pus pe tron pe Ioas, așezându-i pe cap cununa împărătească. Cu un împărat în vârstă de șapte ani și cu Atalia pedepsită exemplar, Dumnezeu a răsturnat din nou atacul Diavolului și ... planul mesianic a mers mai departe (2 Cron. 23).

Un alt moment de cumpănă a fost în timpul lui Ezechia. Împăratul n-avea nici un fiu moștenitor când a fost de două ori în pericol de moarte; o dată atacat de împăratul Asiriei și a doua oară de chiar solul morții (Isaia 36; 38). El s-a rugat însă Domnului și a supraviețuit celor două atacuri (Psalm 136).

Altădată, în robia Babiloniană, Haman, folosit de Satan, a încercat din nou să-i omoare pe toți copiii lui Israel. Dumnezeu a intervenit însă încă o dată în chip magistral, iar din planurile exterminatoare nu a rămas în picioare decât spânzurătoarea pe care a fost atârnat însuși ... Haman.

Când, la plinirea vremii, Fiul lui Dumnezeu a venit în lume, Maria a riscat să fie omorâtă cu pietre ca fecioarele vinovate

cu copii din flori (Deut. 24:1). Dumnezeu a intervenit din nou, vorbindu-i lui Iosif în vis și primejdia a fost înlăturată. A urmat apoi, furia drăcească a lui Irod și uciderea pruncilor. Mântuitorul a fost ascuns de Dumnezeu pentru o vreme în Egipt.

Cu prilejul ispitirilor, Diavolul L-a îndemnat pe Isus la un soi de sinucidere, spunându-I să se arunce jos de pe streășina Templului. În Nazaret, Satan i-a întărâtat pe locuitori să-L arunce pe Domnul Isus în prăpastie de pe sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor (Luca 4:29).

Mai târziu, Satan a stârnit în două rânduri furtuni pe mare ca să scufunde corabia în care călătorea Domnul.

În final, Satan a crezut că biruie, atârându-L pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce. Moartea Lui a fost pecetluită de piatra mormântului. A urmat însă învierea glorioasă și lumea văzută, ca și „duhurile din închisoare”, au aflat că „biriunța este a Domnului”.

În acest lung șir de atacuri demonice, unirea fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, redată în capitolul 6 din Geneza, a fost doar primul episod dintr-o încheștare al cărei punct culminant s-a săvârșit la Calvar și al cărei deznodământ îl așteptăm să se întâmple.

Ca și Ioas altădată, Domnul Isus este acum „întronat” în Casa Domnului, „stă” și „așteaptă” ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui (Evrei 10:12-13), iar anturajul Său a ieșit preotește pe străzi, ca altădată Iehoiada, să-I anunțe biruința (2 Cron 23:3,13a).

De ce nu ne dă Biblia nici un nume al acestor „oameni cu nume” rezultați din unirea fiilor lui Dumnezeu cu fetele oamenilor? De ce nu-i întâlnim în niciuna din spițele de neam consemnate în cartea Genezei?

Din faptul că Biblia nu-i pomenește este foarte clar despre ce fel de „vitejie” au dat ei dovadă. Lumea de dinainte de potop era dominată de personalități excepționale, renumite pentru

extraordinarele lor abilități, caracteristice unor ființe supranaturale. Au fost însă ființe demonice și Dumnezeu le-a trecut numele sub tăcere. Au fost „oameni cu nume“ în ierarhiile lumii de atunci, dar făpturi fără valoare în cântarul dumnezeirii. „Fii lui Dumnezeu“ au adus omenirii cunoștințe la care altfel nu ar fi avut acces. Unele dintre acestea au supraviețuit și dincoace de potop, prin familia lui Noe. Aduceți-vă aminte că Iov dă dovadă de cunoștințe admirabile despre constelațiile cerești și interacțiunea dintre ele și ceea ce se întâmplă pe pământ:

„El a făcut Ursul-Mare, Luceafărul de seară și
Ralițele, și stelele din ținuturile de miazăzi“ (Iov
9:9).

Pentru că am pomenit deja despre piramidele din Egipt, se cade să spunem și legătura lor astrologică cu constelația Orion (centura lui Orion). Felul în care au fost ele așezate una față de alta respectă simetric exact felul în care apar pe cer cele trei stele mari din constelația celestă. „Specialiștii“ în domeniu pretind că cele trei piramide așezate exact în mijlocul pământului (ca repartiție a masei uscatului) reprezintă „semnătura“ celor ce s-au coborât din această constelație ca să ajute populația lumii. Este foarte mult „supranatural“ în construcția piramidelor. Cea mare, supranumită convențional „a lui Keops“ sau Cufu, este aliniată spre Nord cu o eroare de numai 3/60 dintr-un grad geometric.

Cunoștințele păstrate latent în omenirea de după potop n-au fost negate de Dumnezeu. Dimpotrivă! Iată ce spune Creatorul când îl pune pe Iov înainte cu minunile creației și cu providența Lui minunată pe pământ:

„Poți să înnozi tu legăturile Găinușei
sau să dezlegi frânghiile Orionului?
Tu faci să iasă la vremea lor semnele zodiacului
și tu cârmuiești Ursa-Mare cu puii ei?

Cunoști tu legile cerului? Sau tu îi orânduiești
stăpânirea pe pământ?“ (Iov 38:31-33).

Ultima afirmație, „îi orânduiești stăpânirea pe pământ“ a fost luată ca premisă falsă pentru pseudo-știința astrologiei, cu horoscopul ei mincinos. Biblia nu prezintă un „determinism astral“, ci o responsabilitate personală totală.

Profetul Isaia citează și el din cunoștințele pe care le aveau oamenii de atunci despre astronomie:

„Căci stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui și luna nu va mai lumina“ (Isaia 13:10).

Orionul, constelația după care au fost ridicate simetric cele trei mari piramide din Egipt este amintită și în cartea profetului Amos:

„El a făcut Cloșca-cu-Pui și Orionul, El prefăce
întunericul în zori, iar ziua în noapte neagră; El
cheamă apele mării și le varsă pe fața pământului:
Domnul este Numele Lui“ (Amos 5:8).

Astfel de rămășițe ale revelației primare se găsesc și la alte popoare care vorbesc despre un potop de ape. În vatra străvechii Mesopotamii au fost găsite 18 tablete cu manuscrisul unei liste care amintește despre opt regi coborâți din cer care au domnit în cinci cetăți de pe pământ și au dispărut din cauza potopului. Cea mai veche tabletă este de acum 4.000 de ani.

La urma urmei, nu numai grecii, dar toți ceilalți oameni din popoarele lumii sunt urmași ai lui ... Noe, fie prin Sem, fie prin Ham, fie prin Iafet. Nu este deci de mirare că toți au păstrat, într-o formă sau alta, o revelația reziduală comună.

Progresul tehnologic material extraordinar al civilizației de dinainte de potop, propulsat de folosirea unor forme de energie pe care nu le mai cunoaștem azi, a fost o încercare „de a

reface raiul pe pământ“ fără implicarea lui Dumnezeu și de a împiedica întruparea lui Mesia într-o omenire demonizată.

Satanah, vrăjmașul lui Dumnezeu, a urmărit și urmărește și azi să ofere universului privescerea unei împărății paralele al cărei stăpânitor să fie el. „Șarpele cel vechi“ caută să-i convingă pe oameni că nu au nevoie de Dumnezeu pentru accesul la fericire și la împlinirea personală.

Istoricul grec Herodot scrie despre „Atlantida“, o insulă populată de un fel de semizei posesori ai unor cunoștințe superioare și care au produs o civilizație cu totul superioară. Pervertită în legendă, realitatea de atunci este sâmburele de adevăr în jurul căruia s-a țesut și legenda lui Prometeu, care ar fi adus oamenilor focul ceresc și a fost apoi pus în lanțuri și pedepsit crunt pentru gestul său.

Un element care explică într-o oarecare măsură saltul rapid de civilizație de dinainte de potop a fost și durata extrem de lungă a vieții celor de atunci. Cinci sute de ani, șase sute de ani, șapte sute de ani, nouă sute de ani, au înlesnit acumularea unor cunoștințe enciclopedice. Coeficientul de inteligență al oamenilor care au trăit atunci a fost mult mai mare pentru că nu intrase încă în oameni degradarea și decreștitudinea care ne afectează astăzi. (Dacă și astăzi am trăi matusalemic, majoritatea am absolvi măcar o universitate și ar fi plină lumea de invențiile noastre!)

Aceeași durată lungă a vieții a dus rapid și la o explozie demografică. La o rată a natalității de doar 5-16 copii de familie (ceea ce este improbabil de puțin pentru cât trăiau oamenii de atunci), omenirea dinainte de potop ar fi putut avea statistic între 5 sute de mii și 4 miliarde de oameni. Este o imagine la care ne gândim foarte puțin astăzi, păcăliți cu poveștile științifice despre „comuna primitivă“. Există relicve de civilizație care-i plasează pe oamenii de atunci sub pădurile de nepătruns ale Amazonului și chiar în ținuturile înghețate astăzi de la pol.

Durata extrem de lungă a vieții și sănătatea întâilor oameni sunt subînțelese în dialogul dintre Dumnezeu și Cain, după ce acesta l-a ucis pe Abel:

„Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine. Acum, blestemat ești tu, izgonit din ogrorul acesta, care și-a deschis gura ca să primească din mâna ta sângele fratelui tău! Când vei lucra pământul, să nu-ți mai dea bogăția lui. Pribeag și fugar să fii pe pământ.” Cain a zis Domnului:
„Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi. Iată că Tu mă izgonești azi de pe fața pământului; eu va trebui să mă ascund de Fața Ta și să fiu pribeag și fugar pe pământ, și oricine mă va găsi mă va omorî” (Geneza 4:10-14).

Expresia „oricine mă va omorî” presupune existența unei mulțimi de alți descendenți ai lui Adam. De acolo și-a luat de altfel Cain și nevasta (Geneza 4:17). Despre lumea de atunci citisem una din precizările apostolului Petru. Iată ce ne-a lăsat scris pescarul acesta fără studii superioare:

„Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuîți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt” (1 Petru 3:18-20).

Progresul celor de atunci a fost înlesnit și de faptul că oamenii trăiau toți la un loc, când tot uscatul era la un loc și continentele nu existau (Geneza 10:25; 1 Cronici 1:19). Capacitățile mentale și fizice deosebite ale celor de dinainte de potop au fost însoțite de o totală perversiune a moralei. Conștiința umană a fost modificată parcă din pricina unui

alt cod genetic și „răutatea omului a ajuns mare pe pământ, ... toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai înspre rău“ (Gen. 6:5). Contaminarea a pătruns apoi la toate făpturile create, astfel încât „pământul era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ“ (Gen. 6:12).

Hotărât să spele această rușine de pe fața pământului, Dumnezeu a ales să strămute rasa umană dincolo de distrugerea totală de sub apele potopului prin familia neprihănitului Noe.

Păstrat prin suveranitatea lui Dumnezeu separat de contaminarea generală, Noe a devenit astfel primul profet din istorie. Subiectul pe care i l-a dat Dumnezeu să-l vestească a fost „neprihănirea“ și „judecata necruțătoare pentru păcat“. Dumnezeu și-a manifestat astfel „harul“ și, în dragostea Sa, le-a mai dat creaturilor încă o posibilitate de salvare prin pocăință și întoarcere la voia Sa. Timp de o sută douăzeci de ani, Dumnezeu l-a pus pe Noe să predice acest mesaj și a așteptat să vadă ce fac oamenii. Din păcate, în sensul cel mai real al acestei expresii, oamenii și-au bătut joc și de mesagerul Noe și de mesajul profetic adus de el.

Biblia ne spune că Enoh a născut un copil la vârsta de șaiszeci și cinci de ani și i-a pus numele Metusala, care înseamnă „se va întâmpla atunci când va muri el“. (Gen. 5:21-27). Numele a fost un avertisment, iar durata vieții copilului a fost cât a durat așteptarea harului divin pentru ca oamenii să se întoarcă la El, nouă sute șaiszeci și nouă de ani. Metusala a fost omul care a trăit cel mai mult dintre toți cei menționați în Biblie, pentru că Dumnezeu a avut „o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.“ (2 Petru 3:9).

Când a murit Metusala a început să plouă, o ploaie cu picături mari, au pornit șuvoaiele, au început inundațiile și s-a pornit ... potopul. Nepotul lui Metusala, Noe, a intrat în cora-

bie și Dumnezeu a închis ușa după el. Se terminase vremea harului și începuse vremea cumplită a pedepsei. Trecuseră cam 1656 de ani de la Creație.

„În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți“
(Geneza 7:11-12).

Orice final tragic poartă în el și fereastra unui nou început al harului. Potopul a înecat o lume nelegiuită, dar Dumnezeu i-a strămutat pe aleșii Lui dincolo de moartea generală, într-o nouă formă de existență, diferită ca și condiții de viață, dar nelipsită de grija lui Dumnezeu.

Lumea de după potop

Noul Testament ne confirmă că opt suflete din familia lui Noe au supraviețuit în corabie dincolo de pedeapsa teribilă a potopului (1 Petru 3:18-22).

După potop, Dumnezeu a așezat în nori semnul curcubeului și a promis că nu va mai nimici vreodată întreg pământul prin ape mari. Această realitate ne face să susținem că potopul a fost pe toată fața pământului. Altfel, inundații catastrofale pe arii geografice mai mici, care s-au petrecut în multe alte ocazii în istorie, ar contrazice promisiunea lui Dumnezeu. Este interesant că pentru apariția curcubeului trebuie să avem lumină și apa ploii. Curcubeul este o refractare a luminii prin sferele picăturilor de ploaie. Lumina și apa sunt cele două elemente esențiale necesare pentru apariția și susținerea vieții. Ele se găsesc, după câte știm noi deocamdată, numai pe planeta pământ. Curcubeul a fost însoțit de promisiunea lui Dumnezeu nu numai că nu va mai distruge pământul prin intermediul apei, ci și că le va asigura oamenilor condițiile necesare

pentru o viață îmbelșugată. Tot cu acea ocazie, Dumnezeu a subliniat și valoarea vieții omenești și a instituit pedeapsa capitală pentru omor:

„Creșteți, înmulțiți-vă, și umpleți pământul. S-apuce groaza și frica de voi pe orice dobitoc de pe pământ, pe orice pasăre a cerului, pe tot ce se mișcă pe pământ și pe toți peștii mării: vi le-am dat în mâinile voastre! Tot ce se mișcă și are viață, să vă slujească de hrană: toate acestea vi le dau, ca și iarba verde.

Numai carne cu viața ei, adică sângele ei, să nu mâncați. Căci voi cere înapoi sângele vieților voastre; îl voi cere înapoi dela orice dobitoc; și voi cere înapoi viața omului din mâna omului, din mâna oricărui om, care este fratele lui.

Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui“ (Gen. 9:1-6).

Potopul a fost un eveniment unic în istoria planetei. Decadența a fost repetată însă de multe ori. Profetînd despre sfârșitul istoriei, Isus Christos a anunțat că oamenii vor repeta evoluția străveche spre rău și va avea loc o altă selecție:

„Cum s-a întîmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întîmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie și n-au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului.

Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată “ (Matei 24:37-41).

Solomon a avut dreptate: Nu este nimic nou sub soare!

4. TURNUL BABEL – GENEZA 11

Când parcurgi lista generațiilor fiilor lui Noe din Geneza 10, nu se poate să nu observi existența unui individ cu numele de „Nimrod”. Sonoritatea acestui nume este foarte asemănătoare cu cea a cuvântului ebraic „Marad”, care înseamnă rebel, răzvrătit, războinic. Textul din Geneza 10:8-9 face un adevărat joc de cuvinte prin asocierea acestor două cuvinte:

„Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului”.

Versetul următor, 10, enumeră orașele peste care s-a întins domnia lui și primul de care dăm este ... Babilonul, prima cetate zidită de oameni după epocala catastrofă a potopului lui Noe. Gândiți-vă la aceasta: Babilonul a fost prima aglomerare urbană de după potop, iar numele celui care a ctitorit-o are semnificația de „rebel”! Ce rezumat simbolic pentru direcția pe care a apucat-o umanitatea de atunci! Ni se spune că omul acesta a mai zidit și alte cetăți:

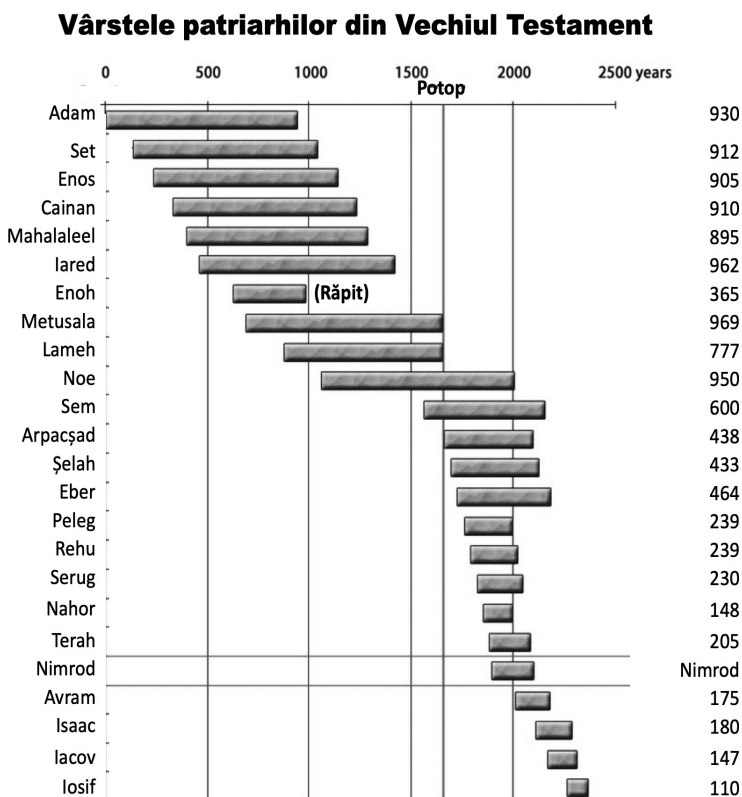
„El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear” (Gen. 10:10).

Șinear este câmpia aluvionară din sudul Irakului modern, între Bagdadul de azi și golful în care se varsă Tigrlul și Eufratul. Șinear este regiunea, Babilon este cetatea, Nimrod este întemeietorul, iar clădirea principală este turnul Babel. Capitolul 10 este trecut cu vederea de cei superficiali. Având în vedere preocuparea de a ne da cât se poate de scurt evenimentele de atunci, genealogiile din capitolul 10 sunt strict esențiale. Dacă veți număra, veți vedea că ne sunt date un total de 70 de neamuri descendente din Noe, din care s-a tras umanitatea după potop.

„Acestea sunt familiile fiilor lui Noe, după spița neamului lor, după neamurile lor. Și din ei au ieșit

neamurile care s-au răspândit pe pământ după potop“ (Geneza 10:32).

O reprezentare grafică face cât o mie de cuvinte. Iată una care este scara generațiilor de oameni de la Adam până la Moise.

Ceea ce este surprinzător și senzațional este că Noe, tatăl tuturor celor de după potop, a fost încă în viață când a fost ridicat turnul Babel și când „s-a împărțit pământul“ și s-au format continentele pe vremea lui Peleg (Geneza 10:25). Vă închipuiți tristețea lui Noe când i-a văzut pe cei născuți în familia lui pormiți pe căi greșite? Puteți auzi avertizările lui

pentru ei? Puteți măsura resemnarea lui și dreptatea pe care a dat-o cuvintelor lui Dumnezeu care a zis:

„Nu voi mai blestema pământul din pricina omului, pentru că întocmirile gândurilor din inima omului sunt rele din tinerețea lui, și nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut“ (Geneza 8:21).

Terah, tatăl lui Avraam l-a mai prins încă în viață pe Noe!

Sem, fiul lui Noe, a trăit un uluitor număr de 502 ani după pătop. Mai mult, el trăise 98 de ani înainte de potop și, astfel, cunoștea bine viața și condițiile antediluviene. Acest fiu al lui Noe a văzut nașterea și moartea lui Avraam, apoi a mai trăit încă 35 de ani. A murit în 1.846 înainte de Christos. Iacov și Esau aveau deja 50 de ani când a murit Sem. Nu se poate spune că cei de după potop au fost lăsați fără mărturie de către Dumnezeu ... Noe a fost de față când s-a ridicat Nimrod, personajul scos în relief și căruia Geneza îi acordă două versete:

„Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului.” El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare“ (Geneza 10:8-12).

Acest personaj mai este amintit și în 1 Cronici 1:9 („Cuș a născut pe Nimrod; el a început să fie puternic pe pământ.”) și Mica 5:6 („Ei vor pustii țara Asiriei cu sabia și țara lui Nimrod cu sabia scoasă din teacă. Ne va izbăvi astfel de asirian când va veni în țara noastră și va pătrunde în ținutul nostru”).

Nimrod a căutat să răstoarne ordinea mondială stabilită de Dumnezeu. Anunțul oficial făcut de Dumnezeu îl făcea pe Ham și pe urmașii lui să slujească lui Sem și Iafet:

„Și a zis:

„Blestemat să fie Canaan!
Să fie robul robilor fraților lui!”

El a mai zis:

„Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeu lui Sem,
Și Canaan să fie robul lui!
Dumnezeu să lărgască locurile stăpânite de Iafet.
Iafet să locuiască în corturile lui Sem,
Și Canaan să fie robul lor!” (Geneza 9:25-27).

Nimrod, strănepot al lui Ham, a contestat ordinea stabilită de Dumnezeu și a întemeiat primul imperiu. Din el a fost sămânța din care s-a ridicat Turnul Babel ca o „poartă a zeilor” (în limba acadiană) prin care fiii lui Dumnezeu (Geneza 6) să se poată coborî iar în mijlocul oamenilor. Spre marea lor surpriză însă, așa cum vom vedea în Geneza 10, pe această poartă a zeilor S-a „coborât să vadă ce fac ei” însuși Dumnezeu! Cu „împotrivorul” Nimrod a început Babilonul și cu un alt împotrivor antichrist se va prăbuși Babilonul cel mare din Apocalipsa. Ce începe în Geneza se termină în vremea sfârșitului.

O altă informație prețioasă pentru istoria omenirii ne este dată despre Peleg, care a purtat un nume ciudat:

„Lui Eber i s-au născut doi fii: numele unuia era Peleg (împărțire), numit așa pentru că pe vremea lui s-a împărțit pământul” (Geneza 10:25).

Această derivă continentală s-a petrecut după Turnul Babel, astfel se explică de ce locuitorii din America de Nord au fost „descoperiți” vorbind alte limbi decât cei din America de Sud. Dacă ar fi fost descendenții unora care au migrat dinspre Europa sau Asia, ei ar fi vorbit toți cam aceeași limbă.

Să trecem acum la capitolul 11:

„Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo” (Gen. 11:1-2).

Se pune întrebarea: „Cine-i mâna pe ei înspre răsărit?” Cine este acela care s-a pus în fruntea lor și le dirijează mersul. Capitolul precedent ne-a dat deja răspunsul: Nimrod.

Valul omenirii care se deplasează spre răsărit este mânat de Nimrod care formează cea dintâi cetate de după potop: Babilonul. Iată care i-a fost motivația și iată care le-a fost dorința:

„Și au zis unul către altul: „Haidem! Să facem cărămizi, și să le ardem bine în foc”. Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: „Haidem! Să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului” (Gen. 11:3-4).

Acest text este o „declarație-program” și reprezintă trei raționamente pentru care a trebuit să existe o cetate și un turn în locul numit Babilon:

1. Oamenii de atunci au vrut salvare: „*Un turn care să atingă cerul*”. Expresia „Turnul Babel” nu se află în textul Bibliei, decât sub forma unui subtitlu adăugat mai târziu. „Babel” se poate traduce prin „poarta lui Dumnezeu” (Babilu – în limba acadiană) sau „șarpele inelat”, din pricina formei în spirală pe care se presupune că a avut-o. În ebraică, „balal” înseamnă „încurcătură, confuzie” (Gen. 11:9).

Turnul din valea Șinear a reprezentat încercarea oamenilor de a construi o punte între locul „căderii lor” și „cerul prezenței lui Dumnezeu”. De la pământ până la cer: „un turn al cărui vârf să atingă cerul”.

Nimrod și oamenii de atunci nu s-au supus limitărilor stabilite de Dumnezeu, după momentul căderii în păcat. Zidirea turnului a fost echivalentă cu adunarea tuturor resurselor umane de atunci pentru ca, prin puterile lor, oamenii să-L oblige pe Dumnezeu să-i reîntreze în ordinea cosmică. Examinat ușuratic și printr-un complex de falsă superioritate, pasajul ne-ar putea duce pe o pistă falsă, subliniindu-ne aparent incapacitatea omenirii de atunci de-a înțelege legile fizicii și dimensiunile realității în care trăiau. Este clar că toată masa planetei pământ nu le-ar fi fost de ajuns oamenilor de atunci ca să facă un turn suficient de înalt pentru a străbate galaxiile spațiului cosmic. Turnul Babel n-ar fi putut niciodată să-și atingă scopul, dacă o punte materială între pământ și cer ar fi fost adevăratul scop al construirii lui.

Amănuntul care ne arată că turnul a urmărit o altfel de dimensiune este că Dumnezeu nu-și bate joc de oameni și nici nu le declară inițiativa drept o imposibilitate. Dimpotrivă! El declară că ce doreau ei ar fi fost foarte posibil și chiar probabil de realizat:

„Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul, pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor, și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând” (Gen. 11:6).

Turnul Babel din cetatea Babilonului așezat în câmpia Șinear a fost un fel de „portal cosmic”, un observator astro-nomic-religios prin care creaturile de pe pământ urmăreau să se asocieze cu „puterile văzduhului” despre care ne vorbește Noul Testament, extraterestrii supranaturali ostili ordinii lui Dumnezeu și atrași de arhanghelul Lucifer în răscoala lui spirituală. Nimrod și omenirea de atunci erau nostalgici după combinarea dintre „îngerii lui Dumnezeu și fetele oamenilor” care produsese vremuri de nemaiauzit progres, este drept, „cu foarte puternice tente demonice”. Turnul era și realizabil

și profund religios în întrebuințarea lui. Religia lui urmărea însă să fie „închinarea la Satan” și pătrunderea, prin această alianță, în dimensiunile pierdute ale „supranaturalului”.

„Salvarea” pe care o dorea Nimrod era ieșirea din „starea noastră smerită” despre care vorbește Pavel și reintegrarea prin forță în sferele civilizațiilor cerești:

„El va schimba trupul stării noastre smerite, și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și supune toate lucrurile” (Filip. 3:21).

„Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul, ca să-ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri ...” (Evrei 2:6-7).

De ce le-a blocat Dumnezeu calea aceasta spre salvare? Pentru că alternativa Babilonului n-ar fi fost de fapt o „salvare”, ci o alegere rea cu consecințe eterne. Oprirea construirii turnului a fost un gest al dragostei și înțelepciunii divine, după cum tot așa fusese și alungarea din paradis și potopul de pe vremea lui Noe. Toate aceste trei pedepse au fost lucrarea harului lui Dumnezeu. Prin alungarea din paradis ni s-a interzis accesul la pomul vieții, care ar fi dat un caracter etern înstrăinării noastre de Dumnezeu; am fi început „moartea a doua” cu consecințele ei ireversibile.

Oprirea construirii turnului Babel a blocat accesul omenirii „pe ușa din dos” în universul spiritual cosmic și alianța dintre urmașii lui Noe și aceia care pervertiseră creația de pe pământ înainte de potop.

2. Oamenii de atunci au vrut semnificație: „Și să ne facem un nume!” În Biblie, numele nu sunt doar o colecție plăcută de sunete, ci formulări care ascund în ele destăinuiri des-

pre identitatea și destinul cuiva. Un „nume” reprezintă o anumită „stare”, o „calitate” care-l face deosebit de ceilalți. Îndepărtarea de Creator a dus creatura în rătăcire. Alungarea din paradis le-a produs oamenilor o teribilă criză de identitate. Nemaifiind „ai Domnului”, ei ajunseseră să se simtă „ai nimănui”. Aceasta era ceea ce simțeau și resimțeau dureros în inimi. A reintra în sferele cerești prin propriile puteri era echivalent cu a-I spune lui Dumnezeu: „Am făcut-o și fără Tine. Am realizat-o prin puterile noastre. Ne-am făcut singuri un nume mare printre creaturile cerului”. Dumnezeu știa criza de semnificație prin care trecea omenirea și avea pregătită o cale pentru rezolvarea acestei probleme. În capitolul imediat următor citim că Dumnezeu l-a chemat pe Avraam tocmai cu scopul acesta:

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; Ți voi face un nume mare, ... “
(Gen. 12:1-2).

Identitatea veritabilă se definește în funcție de ceva sau de cineva. Orice identitate definită față de lucruri sau situații este falsă și efemeră. Numai identitatea definită față de Creatorul universului, este și va rămâne pururi adevărată. Dumnezeu este un punct de reper universal pentru toate fapăturile. Problema identității umane, rezolvată pentru Avraam prin chemarea lui, va fi rezolvată de Dumnezeu în final pentru toți aceia care s-au întors prin credință la El. Despre aceasta ne spune Domnul Isus în cartea Apocalipsei:

„Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din mana ascunsă, și-i voi da o piatră albă, și pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât acela care-l primește” (Apocalipsa 2:17).

„Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeu Meu și Numele Meu cel nou” (Apocalipsa 3:12).

Semnificația noastră eternă va fi dată de această întreită identitate: pe noi va fi „scris”: „Numele Dumnezeului Meu”, „numele cetății Dumnezeului Meu”, și „Numele Meu cel nou”. Un veritabil „Social Security Number” cu trei seturi de numere ... Inițiativa lui Nimrod și a oamenilor din Babilon urmărea dobândirea unei identități false, obținute prin uzurpare. Era calea propusă de Lucifer.

3. Oamenii de atunci au vrut siguranță: „ ... *ca să nu fim împrăștiati pe toată fața pământului*”. Condițiile lumii de după cădere și potop erau grele și locurile erau periculoase. Există o putere în mulțime și un sentiment de siguranță în aglomerația unei mulțimi. Chiar așa a sunat și deviza din Internaționala comuniștilor: „De ce uitați că-n voi e număr și putere”?

Formarea unor mari aglomerări umane era însă în directă contradicție cu porunca pe care le-o dăduse Dumnezeu oamenilor: „Iar voi, creșteți și înmulțiți-vă, răspândiți-vă pe pământ, și înmulțiți-vă pe el!” (Gen. 9:7). Nimrod a ales să nu se supună acestei porunci divine, de parcă i-ar fi spus lui Dumnezeu: „Nu sunt de acord cu planurile Tale. Avem noi unul mai bun. Vom sta aici împreună și nu vom merge nicăieri”.

Nimrod și-a ridicat pumnul spre Dumnezeu și i-a zis: „N-avem nevoie de Tine! Nu Te vrem! Vrem să trăim așa cum hotărâm noi. Vom face ce ne place, când ne place și cum ne place. Vom trăi fără Tine”.

Din momentul acesta, Babilonul și-a definit un caracter anume: este cetatea mândriei, a rebeliunii față de Dumnezeu, a împotrivirii față de planurile Lui și a construirii unor alternative proprii pentru soluționarea problemelor omenirii.

Știm ce s-a întâmplat atunci. Dumnezeu a venit, a văzut și a spulberat planurile lui Nimrod. Prin încurcarea limbilor, Dumnezeu i-a împrăștiat cu forța pe toată suprafața pământului. La Turnul Babel, Dumnezeu le-a dat oamenilor prima dată darul limbilor, dar nu le-a dat și traducător.

Cincizecimile au fost repetarea fenomenului de la Babel. Dumnezeu poate face instantaneu pe cineva să vorbească într-o altă limbă. La Babel a fost vorba de o pedeapsă, la Ierusalim a fost vorba de înlăturarea acestei pedepse a divizării și împrăștierii din pricina diferitelor limbi vorbite.

Lingvistic și psihologic, fiecare națiune a lumii își poate trasa drumul înapoi spre același punct de origine: Babilonul străvechi. De acolo au început toate problemele noastre.

Concluzii:

Din capitolele analizate până acum în cartea Genezei vedem două principii la lucru. Cel dintâi este sfințenia lui Dumnezeu care vine să pedepsească păcatul. Dacă n-ar face-o, Dumnezeu n-ar mai fi bun. Prin caracterul Său, Dumnezeu trebuie să repare sau să înlătore răul. Și El o face de fiecare dată. Dumnezeu i-a pedepsit pe Adam și Eva, l-a pedepsit pe Cain, a pedepsit omenirea păcătoasă prin potop și i-a pedepsit pe cei ce se apucaseră să ridice Turnul Babel. Să nu uităm că El poate oricând să șteargă iar de pe fața pământului întreaga rasă umană. Biblia ne spune că așa va și face la vremea sfârșitului. Domnul Isus ne-a anunțat că va fi „aidoma ca în zilele lui Noe“.

Paralel cu pedeapsa vedem activ și un al doilea principiu: harul binevoitor care găsește încă o cale ca să ne treacă dinco-

lo de pedeapsă. Lui Adam și Eva, Dumnezeu le-a făcut haine, ca să le acopere rușinea și goliciunea. Chiar și în cazul lui Cain, Dumnezeu i-a pus un semn pe frunte ca nimeni să nu se atingă de el. În cazul generației lui Noe, o rămășiță a fost salvată în corabie și din urmașii lor se va continua lanțul generațiilor de neprihăniți din care va veni, la vremea împlinirilor, soluția lui Dumnezeu pentru toate problemele cauzate de păcat, Mesia – Isus Christos. La Babel, Dumnezeu nu vine să nimicească, ci doar să-i incapaciteze și să-i împrăștie ca să nu mai poată realiza ceea ce-și puseseră în minte.

Conflictul acesta dintre dreptatea sfințeniei lui Dumnezeu care-L obligă să pedepsească și harul care-L face să ne dorească binele va continua să meargă în paralel pe tot parcursul Vechiului Testament. Conflictul dintre aceste două principii se va rezolva în Noul Testament la Cruce. Moartea lui Isus Christos a fost evenimentul care a satisfăcut amândouă principii divine și ne-a pus la dispoziție soluția lui Dumnezeu pentru eternitatea noastră fericită.

Primele 11 capitole ale cărții Geneza ne dau doar câteva evenimente selectate din primii 2.000 de ani de existență ai omenirii. Este clar că Dumnezeu n-a dorit să știm decât ceea ce ne este necesar pentru orientarea noastră în principiile majore după care guvernează El lumea. Multe alte evenimente s-au petrecut atunci și mulți „oameni cu nume” s-au perindat pe scena protoistoriei omenirii:

„Uriășii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii; aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume” (Geneza 6:4).

Dumnezeu a preferat însă să-i treacă sub tăcere, așa cum a făcut mereu cu toți aceia decretați nevrednici pentru a fi ținuti minte. Această atitudine a lui Dumnezeu este ilustrată și în Vechiul Testament și În Noul Testament. În Vechiul Testa-

ment avem cazul persoanei care n-a vrut să răsumpere averea și familia lui Naomi din cartea Rut. Textul îl ascunde sub anonimul unui generic „cutare“:

„Boaz i-a zis: „Hei, cutare, apropie-te, stai aici.” Și el s-a apropiat și s-a oprit“ (Rut 4:1).

În Noul Testament avem cazul bogatului la poarta căruia zăcea săracul Lazăr. Deși el se credea în familia lui Avraam, dincolo de moarte a fost plasat departe de „sânul lui Avraam“ și a ajuns să-l invidieze pe cel pe care nu-l băgase altădată în seamă:

„Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră și în subțire și în fiecare zi ducea o viață plină de veselie și strălucire.

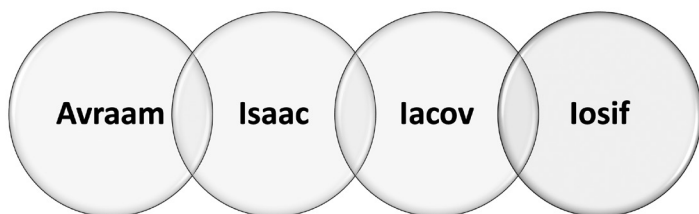
La ușa lui, zăcea un sărac numit Lazăr, plin de bube. Și dorea mult să se sature cu firimiturile care cădeau de la masa bogatului; până și câinii veneau și-i lingeau bubele.

Cu vremea, săracul a murit și a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit și bogatul și l-au îngropat.

Pe când era el în Locuința morților, în chinuri, și-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sânul lui și a strigat: ‘Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite pe Lazăr să-și înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta’ (Luca 16:19-24).

Dumnezeu îi are în evidență pe absolut toți oameni care au trăit vreodată pe fața pământului, dar mesajul pe care ni-l dă această omisiune a nominalizării lor în textul inspirat ne transmite indirect un mesaj foarte puternic: Căutați să fiți importanți, nu în felul lumii acesteia, ci în perspectiva eternității divine. În capitolul următor ne vom ocupa de patru bărbați care și-au trăit viața astfel.

III. PROTOISTORIA POPORULUI ALES: AVRAAM, ISAAC, IACOV ȘI IOSIF

Un Dumnezeu unic pentru un popor unic

Evreii sunt un popor ales, un popor al credinței și un popor al Legământului. Credința este felul în care ei s-au raportat la Dumnezeu, iar Legământul este felul în care Dumnezeu s-a raportat la ei.

„Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa să vorbești copiilor lui Israel: „Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam“ (Exod 3:15).

După ce s-a ocupat cu patru evenimente principale din protoistoria omenirii, Geneza trece la patru personaje principale din protoistoria poporului evreu. Ceea ce este șocant în narațiunea biblică nu este că evreii au avut o credință în Dumnezeu, ci cu totul altceva. Toate popoarele antice și-au avut dumnezeul lor. În antichitate n-a existat nici un popor ateu! Pentru că fiecare popor și-a avut dumnezeul sau dumnezeii lui, conflictele dintre popoare erau văzute și ca înfruntări între diferiți zei sau dumnezei.

Ceea ce a fost unic și șocant la evrei a fost că ei au susținut că Dumnezeul lor este Creatorul întregului univers și, mai ales, că acest Creator al întregului univers a ales să fie Dumnezeu lor.

Acesta este motivul pentru care Geneza ne prezintă mai întâi pe Creatorul universului în primele 11 capitole și în capitolul 12 ne prezintă alegerea lui Avraam. Este un „scandal al

particularității“. O asemenea pretenție produce un statut de „excepționalism al evreilor“. Toate popoarele au fost șocate de astfel de pretenții „absurde“.

Dacă însă relatarea Bibliei din capitolul 12 al Genezei este adevărată, atunci Biblia este o carte al cărui conținut ne interesează și pe noi. Vă amintiți că am spus că dacă Biblia ar fi început cu cartea Exodul, reacția noastră ar fi putut fi: „Nu mă interesează o carte despre religia unui anumit popor, religia evreilor. Eu nu sunt evreu!“

Ceea ce ni se spune însă în capitolul 12 al Genezei este că Dumnezeu l-a ales pe Avraam pentru noi, pentru ca prin această alegere să ne poată binecuvânta pe toți oamenii, din toate neamurile omenirii.

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“ (Gen. 12:1-3).

„Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov“ este un nume compus care-L identifică pe Dumnezeu în relația Lui cu Geneza și cu începuturile poporului evreu. Ea este echivalentă cu ideea de

„Dumnezeul Genezei“,

„Dumnezeul începuturilor noastre“,

„Dumnezeul care ne-a ales pentru Sine“.

Acest apelativ pentru Dumnezeu apare de foarte multe ori în textul Bibliei, mai ales în clipe definitorii de criză sau subliniere a planului mesianic (Gen. 31:53; 32:9; 50:24; Exod 3:6, 15-16; 4:5; Deut. 9:5; Mat. 22:32; Marcu 12:26; Fapte 3:13; 7:32).

Oameni aleși

De la capitolul doisprezece până la capitolul 50, Geneza se ocupă cu viața acestor trei patriarhi ai poporului ales.

Există un foarte mare „dezechilibru” în felul în care ne-a fost scrisă istoria în Biblie. Geneza acopere o perioadă cu mult mai mare decât tot restul Bibliei. De la Exodul și până la Apocalipsa au trecut aproximativ 1,500 de ani, în timp ce prima carte a Bibliei acoperă o perioadă cu mult mai îndelungată.

Chiar și conținutul Genezei este împărțit în două părți inegale. Primele capitole ne redau o perioadă de peste două mii de ani, în timp ce ultimele trei sferturi ale cărții ne istorisesc, prin comparație, doar o perioadă foarte scurtă, de aproximativ 350 de ani. Conținutul Genezei trece de la privirea generală asupra istoriei și a mulțimilor de oameni la viața a doar câțiva dintre ei. Timpul parcă încetinește și accentul cade pe evenimentele legate de desfășurarea planului de mântuire făcut de Dumnezeu pentru omenire.

Dumnezeu a ales să fie așa, pentru că El a vrut să ne lase doar acele relatări care sunt importante pentru felul în care-Și rezolvă problemele Lui cu creația. Toți cei care caută să facă Biblia o carte cu îndrumări pentru rezolvarea problemelor noastre fac o greșală fatală. Biblia nu ne arată cum ne rezolvă Dumnezeu problemele noastre, ci cum Își rezolvă Dumnezeu problemele Lui! Biblia nu este „antropocentrică”, ci „teocentrică” din scoarță în scoarță.

Avraam, Isaac și Iacov au fost aleși prin credință și pentru credință. Ei sunt parte din linia aceea de oameni credincioși care i-au urmat lui Set și au început să „cheme numele Domnului”. Geneza ne vorbește despre ei de parcă ar fi cei mai importanți urmași de pe fața pământului și, într-un fel, chiar așa au și fost.

În măsura în care vom începe să studiem viețile acestor trei oameni, Avraam, Isaac și Iacov, vom observa că există o des-

criere a lor „prin contrast“ cu una din rudeniile lor. Avraam ne este descris în contrast cu nepotul său, Lot ne este prezentat prin contrast cu fratele său vitreg, Ismael, iar Iacov ne este prezentat în contrast cu fratele său geamăn, Esau. Observați că relația dintre aceste perechi devine din ce în ce mai apropiată, de la nepot, la frate vitreg, la frate geamăn. Biblia ne spune că există mereu aceste două linii care împart omenirea, cei neprihăniți și cei păcătoși. Istoriile celor trei perechi de oameni te îndeamnă să te aliniezi cu unul sau cu celălalt. Vrei să fii un Avraam sau un Lot? Alegi să fii un Isaac sau preferi să fii un Ismael? Ți place să faci ce a făcut Iacov sau te abandonezi poftelor tale ca Esau? Când străbați relatările din Geneza, aceasta este întrebarea pe care trebuie să ți-o pui: Cu cine vrei să semeni?

Priviți din perspectiva revelației despre Dumnezeu, cele trei personaje ne vorbesc despre supremația lui Dumnezeu. Avraam dovedește supremația lui Dumnezeu în alegere, Isaac ilustrează supremația lui Dumnezeu în naștere și preferințe, iar Iacov cu fiul său Iosif dovedesc supremația lui Dumnezeu în îngrijire și călăuzire. Niciunul din acești trei oameni nu pot spune că au fost aleși din cauza poziției în care se aflau. Dumnezeu i-a ales în mod suveran. Chiar și atunci când a trebuit să aleagă pe unul în dauna altuia, Dumnezeu a preferat să-l aleagă pe acela care n-ar fi avut în mod normal prioritate. Dumnezeu l-a ales pe Isaac, nu pe Ismael, pe Iacov, nu pe Esau, pe Iosif, nu pe Ruben sau pe altul din frații lui mai mari, de parcă ar vrea să ne spună: „Nimeni nu-mi poate spune Mie pe cine să-l aleg și pe cine nu! Nimeni nu are dreptul la dragostea Mea. O dau cui vreau Eu.“

Cu ironia lui specifică, C.H. Spurgeon a spus: „Mă bucur că Dumnezeu m-a ales înainte ca să mă nasc, pentru că nu mai m-ar fi ales după aceea ...“

Viața lui Avraam se împarte, așa cum au observat destui, în trei etape distincte:

- prinț în Egipt, când s-a crezut „cineva“
- cioban la Madian, când Dumnezeu l-a convins că este un nimeni
- trimis să scoată poporul spre Canaan, când Dumnezeu a arătat tuturor ceea ce poate face El Însuși cu un „nimeni“.

Nici unul din acești oameni nu pot spune că au fost aleși pe motive de superioritate morală. Una din ideile pe care trebuie să le ținem în minte, pentru că nu este spațiu aici să vorbim în amănunt despre aceste personalități, este formulată într-un fel de paradox pe care mă bucur să-l pot lansa și în limba română. El spune că „Dumnezeu scrie drept chiar și pe linii strâmbe“.

Biblia este o carte cinstită și ne spune că toți trei au fost niște mincinoși. Nu sunt „sfinți de așezat în vitraliile bisericii“, ci oameni în carne și oase ca noi toți, cu greșeli și slăbiciuni. Ca să-și protejeze viața, Avraam și Isaac au mințit amândoi despre relațiile cu nevestele lor. Iacov a fost cel mai mare mincinos din cei trei. Nu întâmplător a fost poreclit „înșelătorul“. Nu cred că există prea mulți oameni care și-ar dori să fie rude cu Iacov. Vai de banii și averile lor! Adevărat că a trebuit să plătească și el când a fost păcălit de alții. Unul din cele mai ironice versete din Biblie este acela în care ni se spune că cel care se angajase să slugărească la socrul său Laban șapte ani pentru Rahela s-a trezit în dimineața de după noaptea nunții și „iată că era (sora ei) Lea“ (Gen. 29:25). Nici Iacov, nici preaiubita lui soție n-a fost altfel. Biblia ne spune că, la plecarea din casa tatălui ei:

„Pe când Laban se dusesse să-și tundă oile, Rahela a furat idoli tatălui său, și Iacov a înșelat pe Laban, Arameul, căci nu l-a înștiințat de fuga sa“ (Geneza 31:19-20).

Lección pe care trebuie să o învățăm de aici este că „ceea ce seamănă cineva, aceea va și secera“. Cel care n-a avut milă de bătrânul său tată sau de fratele său mai mare și i-a înșelat fără

să clipească pe amândoi a trebuit să învețe pe propria piele cum este să fi înșelat tu însuși.

Oameni ai credinței

Oare de ce i-a ales atunci Dumnezeu? De ce nu a ales El pe alții? Nu există decât un singur răspuns la această întrebare: credința. Dumnezeu preferă să lucreze mai degrabă cu un om care crede, decât cu un om care este bun. El a mers chiar atât de departe încât să-i spună lui Avraam că, în evaluarea divină, „credința lui i-a fost socotită drept neprihănire“ (Gen. 15:6; Rom. 4:3,5,9, 22-23; Galateni 3:6; Iacov 2:23).

Cel mai mare lucru pe care-l poți face pentru binele tău este să crezi în Dumnezeu. Când oamenii au vrut să afle ce trebuie să facă pentru a împlini voia lui Dumnezeu, Domnul Isus le-a spus: „Ei I-au zis: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?“ Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela, pe care L-a trimis El“ (Ioan 6:28-29). Credința este cea dintâi din lucrările pe care trebuie să le faci. Poți face o sumedenie de fapte bune, dar dacă nu ai început cu credința în Dumnezeu, nu vei ajunge nicăieri.

Avraam, Isaac și Iacov au fost oameni ai credinței. Priviți din punct de vedere al lecțiilor pe care le putem învăța noi de la ei, cei trei sunt tot atâtea pilde de credință. Avraam este tatăl tuturor credincioșilor. Isaac este credința gata de jertfă. Iacov și fiul său Iosif sunt pilde despre umblarea prin credință. Sunt temperamente diferite, caractere diferite, trec prin circumstanțe diferite, dar ceea ce-i unește este credința lor în Dumnezeu. Au diferite forme de a-și manifesta credința, din când în când mai șovăiesc și șchioapătă, dar sunt oameni ai credinței.

Prin credință, Avraam a plecat la 75 de ani din Ur, din Caldeea, ca să primească în dar o țară pe care n-o mai văzuse niciodată. Dumnezeu i-a promis că va avea un fiu și Avraam a

crezut și aceasta. A așteptat mai bine de 14 ani ca să primească acest copil, dar până la urmă a făcut-o. A ezitat și s-a poticnit atunci când Sara i-a propus să nu mai aștepte și i-a dat-o ca mamă-surogat pe slujnica ei, Agar (Gen. 16:1-6). Credința l-a făcut pe Avraam să fie gata să-l jertfească pe Isaac atunci când Dumnezeu i-a cerut-o. El s-a gândit că dacă Dumnezeu poate să facă doi oameni aproape morți să aibă un copil, poate să învie și acest copil după ce va fi adus ca jertfă:

„Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.

Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!“ Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți: și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi“ (Evrei 11:11-12, 17-19).

Dacă luăm în considerație că Dumnezeu nu mai înviase pe nimeni încă, putem spune că Avraam a avut o credință mare.

Isaac și-a dovedit credința atunci când a acceptat să fie adus ca jertfă. Asta s-a întâmplat nu în copilăria lui, așa cum îl arată unele tablouri, ci cam pe când avea el cu puțin peste 30 de ani. Evreii care citesc Geneza știu că așa este. Biblia lor nu este împărțită în capitole și versete.

Imediat după ce ni se spune despre jertfirea lui Isaac, Geneza continuă cu informația că Sara, mama lui Isaac, a murit la vârsta de 127 de ani. La data aceea, Isaac avea 37 de ani. El s-a supus de bună voie tatălui său care era un om bătrân și nu putea să-l forțeze. A făcut-o pe muntele Moria, care se va numi

peste secole Golgota și unde Fiul lui Dumnezeu se va supune Tatălui și va accepta să fie dat la moarte pentru noi.

O altă manifestare a credinței a fost că Isaac a acceptat ca Dumnezeu să-i aleagă o soție. El a stat acasă și l-a așteptat pe robul tatălui său Avraam să i-o aducă pe Rebeca din Mesopotamia, de la rudeniile lor.

Iacov a avut și el credință, chiar dacă la început această credință a fost mai mult în ... el însuși. A fost foarte priceput la șmecherii și a „cumpărat“ de la fratele său Esau dreptul de întâi născut și a „furat“ de la tatăl său, Isaac, binecuvântarea. Cel puțin a vrut să fie cu orice chip binecuvântat și asta este un plus pentru credința lui că totul depinde în viață de Dumnezeu și de cuvintele Lui. Dumnezeu a trebuit mai târziu să-l frângă și Iacov a schiopătat toată viața după ce a fost lovit în coapsă de îngerul cu care s-a luptat toată noaptea (Gen. 32:25-32).

Schiop, Iacov a umblat mai bine cu Dumnezeu ca oricând înainte! Spre sfârșitul vieții, Iacov i-a binecuvântat pe cei doisprezece copii ai săi care au devenit cei doisprezece „patriarhi“ ai semințiilor lui Israel. Toți aceștia, în ciuda slăbiciunilor și șovăielilor lor, au fost și ei „oameni ai credinței“.

Perechile de rude diametral opuse cu care i-a comparat Dumnezeu au fost „oameni ai firii pământești, oameni lipsiți de credință“. Lot a fost un „materialist“ care a ales ceea ce i-a atras privirile, valea mănoasă a Iordanului și n-a vrut să stea în regiunile stâncoase. Avraam și Lot au avut o dispută din cauza turmelor lor care ajunseseră prea mari ca să poată sta împreună și Avraam, deși avea drept de proprietar asupra întregii țări promise, l-a lăsat pe Lot să aleagă primul. El s-a mulțumit doar cu ceea ce-i va rămâne la urmă și a rămas în singurătatea munților, departe de aglomerările urbane ale țării.

Aceleași porniri materialiste egoiste le găsim apoi la Ismael și la Esau. Biblia ne spune că Esau a prețuit mai mult un blid

de linte care să-i astâmpere foamea decât dreptul de întâi născut primit de la Domnul. „Sindromul lui Esau“ mai bântuie și astăzi, în acest secol al vitezei în care oamenii nu mai au răbdare pentru nimic, fiind gata de orice compromis numai să obțină imediat ceea ce-și doresc. Autorul epistolei către Evrei ne avertizează împotriva acestei apucături:

„Vegheați să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc ca Esau, care pentru o mâncare și-a vândut dreptul de întâi născut. Știți că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea n-a fost primit; pentru că, măcar că o cerea cu lacrimi, n-a putut s-o schimbe.“ (Evrei 12:16).

Una din cele mai extraordinare manifestări a credinței celor trei patriarhi a fost că fiecare dintre ei a lăsat drept moștenire urmașilor ceva ce ... nu aveau, ceea ce nu primiseră încă nici ei de la Dumnezeu. Avraam i-a spus lui Isaac: „Fiule, îți las drept moștenire toată țara aceasta“ (când el nu avea în proprietate decât un petec de pământ). Isaac i-a spus lui Iacov: „Fiule, îți las în moștenire țara pe care mi-a dat-o tatăl meu ...“ Iar Iacov le-a spus celor doisprezece copii „Vă las în moștenire toată țara aceasta ...“ Nici unul dintre ei n-a stăpânit-o, dar au considerat-o drept „a lor“ pentru că așa le spusese Domnul Dumnezeu.

Autorul epistolei către Evrei ne spune că toți aceștia au trăit prin credință până în clipa morții, fără să vadă împlinindu-se ceva din promisiunile primite:

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpatat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ“ (Evrei 11:13).

Avraam, Isaac și Iacov n-au crezut doar pentru câteva zile sau ani. Ei au îmbătrânit crezând și așteptând prin credință. Asta este ceva care ne privește și pe noi, cei care suntem azi

„oameni ai credinței“. În același capitol, autorul epistolei către Evrei ne spune:

„Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit: pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi“ (Evrei 11:39-40).

Avraam, Isaac și Iacov ne așteaptă, ca să primim împreună ce ne-a fost promis. Ei nu sunt morți, așa cum bine explică Domnul Isus. Dumnezeu este și astăzi (nu doar „a fost“) „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov“:

„Dar că morții înviază, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre „Rug“, când numește pe Domnul: „Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.“ Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii“ (Luca 20:37-38).

Când Dumnezeu se va întoarce pe pământ, El va veni împreună cu Avraam, Isaac și Iacov și cu ... noi, pentru ca împreună „să ajungem la desăvârșire“. Atunci va înceta tot ce este nedesăvârșit în credința și în ascultarea noastră.

Geneza ni-i prezintă deci pe Avraam, Isaac și Iacov ca pe trei oameni ai credinței, puși în contrast cu trei rude ale lor care sunt oameni ai firii pământești. Ne recunoaștem în această imagine pentru că distincția se observă în foarte multe din familiile noastre. Unii trăiesc în credință, alții aleg să trăiască după pornirile firii lor păcătoase.

Interesant este că acest contrast este prezent în Geneza și în ceea ce le privește pe nevestele celor trei patriarhi.

Sara, Rebeca și Rahela au fost femei foarte frumoase „la chip și la statură“.

Soțiile rudelor celor trei, prin contrast, sunt femei nestăpânite și pornite pe neascultare.

Femeia lui Lot n-a ascultat de porunca lui Dumnezeu și a fost făcută într-un stâlp de sare. Chiar și Domnul Isus a dat-o drept exemplu negativ:

„Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot. Oricine va căuta să-și scape viața, o va pierde; și oricine o va pierde, o va găsi“ (Luca 17:32-33). Esau și-a luat neveste idolatre dintre fetele Canaanului (Gen. 36:2).

Cartea Geneza ne prezintă aceste două linii genealogice distincte, una a credinței și alta a neascultării. Nu este greu să vezi pe care a ales-o Dumnezeu.

Oameni aleși prin Legământ

Dumnezeu a început lumea cu un om, Adam, și mântuirea tot cu un om, Avraam. Pe Avraam l-a chemat din Ur, din Caldeea, și a făcut un legământ cu el.

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“ (Gen. 12:1-3).

Dacă vă uitați bine, legământul conține o „septadă“ de promisiuni:

1. „Voi face din tine un neam mare
2. te voi binecuvânta
3. îți voi face un nume mare
4. și vei fi o binecuvântare
5. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta
6. și voi blestema pe cei ce te vor blestema
7. și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine“

Un astfel de „legământ” nu este sinonim cu un „contract” făcut între două părți egale în drepturi și autoritate. Legămintele făcute de Dumnezeu sunt promisiuni solemne prin care Dumnezeu se angajează să binecuvânteze pe cineva. Cel cu care face Dumnezeu legământ nu are decât două reacții posibile: să accepte condițiile legământului sau să nu le accepte. El nu le poate însă schimba. Sunt condițiile stabilite de Dumnezeu. Dumnezeu face o promisiune solemnă și se jură că o va îndeplini. Când un om face un jurământ trebuie să-l facă pe ceva sau cineva mai mare decât el. Dumnezeu nu poate găsi așa ceva și se jură pe ... Sine însuși:

„Pe Mine însumi jur, zice Domnul: pentru că ai făcut lucrul acesta, și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării; și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!” (Gen. 22:16-18; Luca 1:73).

De fapt, numai Dumnezeu a semnat acest legământ. Avraam n-a fost în stare! Capitolul 15 din Geneza ne descrie scena care a avut loc. Procedul se numea „barath” („să tai un legământ”) și implica despicarea în două a unui animal și trecerea celor ce făceau legământul printre cele două jumătăți. Ei trebuiau să facă un fel de procesiune în formă de opt, mergând unul după altul și recitând fiecare cuvintele legământului.

Textul ne spune că Dumnezeu a făcut să vină peste Avraam „un somn adânc” (același termen folosit pentru starea în care l-a pus Dumnezeu pe Adam la facerea Evei în Geneza 2). Paralizat de neputință, patriarhul n-a trecut printre cele două jumătăți. Numai Dumnezeu a făcut-o, semnalând în felul acesta că este vorba de un legământ necondiționat, care nu ține cont de partea pe care o vor juca urmașii lui Avraam în istorie:

„Domnul i-a mai zis: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.” Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeu, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?”

Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.” Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două și a pus fiecare bucată una în fața alteia, dar păsările nu le-a despicat. Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri, dar Avram le-a izgonit. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric.

Și Domnul a zis lui Avram: „Să ști hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu, și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici, căci nelegiuirea amoritilor nu și-a atins încă vârful.”

După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc, și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.

În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat, și anume țara cheniților, a cheniziților, a cadmoniților, a hetiților, a fereziților, a refaimiților, a amoritilor, a canaanitilor, a chirgasiților și a iebusiților” (Geneza 15:7-21).

Legământul lui Dumnezeu cu Avraam a fost un fel de căsătorie prin care Dumnezeu s-a angajat față de Avraam și urmașii lui să le dea o țară, urmași care să le perpetueze familia și un suport providențial prin care va binecuvânta sau va

blestema celelalte familii ale rasei umane în funcție de atitudinea binevoitoare sau dușmănoasă față de evrei. Aceasta din urmă a fost și este o promisiune care a hotărât soarta multor oameni și popoare.

Ca răspuns la acest Legământ, Dumnezeu le-a cerut urmașilor lui Avraam să se taie împrejur, ca semn că ei aparțin acestei familii, și să umble într-o deplină ascultare de El. Așa se explică de ce toate popoarele care se trag din Avraam practică tăierea împrejur. Legământul acesta acoperă toate paginile Bibliei, de la Geneza și până la Apocalipsa. Fraza care-l confirmă este:

„Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu“. Dumnezeu va coborî în mijlocul poporului
Său și ei vor umbla în lumina Lui“ (Apocalipsa
21:22-26).

Dumnezeu vrea să stea în mijlocul familiei Lui, să fie Tatăl nostru, să locuiască cu noi și să ne ia alături de El în treburile împărăției Lui.

În capitolul următor îl vom privi pe Avraam cu mult mai multă atenție ...

AVRAAM – TATĂL TUTUROR CREDINCIOȘILOR

Cuvintele adresate lui Avraam au fost: „Ieși din țara ta și din rudenia ta și din casa tatălui tău“. Lui Avraam nu i s-a spus să rămână în cetatea Ur și să lupte împotriva fărădelegii oamenilor de acolo, nici să încerce să îmbunătățească starea morală și socială din acea cetate, nici să facă vreo reformă de orice fel, ci a fost chemat s-o părăsească. El a părăsit lumea politică: „țara ta“; lumea socială: „rudenia ta“; și lumea de familie: „casa tatălui tău“.

Chemarea noastră astăzi este la fel de clară. Lumea din jurul nostru este o lume care are o formă de evlavie, dar care îi tăgăduiește puterea, o lume a creștinătății corupte. În Epistola către Evrei ni se spune că suntem părtași chemării cerești (capitolul 3.1) și suntem îndemnați să ne separăm de corupția din jurul nostru. Trebuie să „ieșim la El, afară din tabără, și să purtăm ocara Lui“ (capitolul 13.3). Nu că am fi chemați să disprețuim stăpânirile, căci ele sunt rânduite de Dumnezeu. Nici nu trebuie să neglijăm relațiile de familie, căci și acestea sunt instituite de Dumnezeu. Nu trebuie să încetăm să fim amabili și buni, și să facem bine tuturor oamenilor, după cum ni se oferă prilejul. Însă, ca și credincioși, suntem chemați afară din orice activități politice ale lumii și din sfera în care membrii neconvertiți ai familiilor noastre își găsesc plăcerea fără Dumnezeu. Nu suntem chemați să reformăm lumea, nici s-o îmbunătățim, ci să ieșim afară din ea. Aceste cuvinte rămân valabile astăzi: „«Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei», zice Domnul“ (2 Corinteni 6.17).

Există mult mai mult în Avraam decât cunoaștem. Omul acesta ne este înaintea mergător în foarte multe domenii. Redus la statura unui simplu pelerin în căutarea unei noi patrii, Avraam a stat cuminte în galeria modelelor noastre de destin. Asta la o citire superficială a Scripturii, pentru că dacă citim mai cu atenție ...

Biblia ne descrie câteva lucruri fascinante în care Avraam a depășit cu mult capacitățile normale umane, dovedind un nivel de comunicare superior cu Dumnezeu și un nivel de cunoaștere care nu poate fi explicat decât printr-o spectaculoasă revelație specială.

Cum s-a ajuns de la Avram la Avraam și de la Sarai la Sara?

În Geneza 17, Dumnezeu descrie semnul legământului pe care îl va încheia cu Avraam și cu urmașii săi. El îi dă lui Avraam un nume nou pentru a simboliza destinul său de patriarh al poporului ales al lui Dumnezeu. În urma acestor evenimente uimitoare, este ușor să trecem cu vederea faptul important că soția lui Avraam, Sarai – una dintre mamele lui Israel – a primit, de asemenea, un nume nou și o promisiune.

Numele „Avram” אַבְרָם (Avram) este compus din două cuvinte, av și ram, și înseamnă ceva de genul „tatăl este înălțat”. Abraham אַבְרָהָם (Avraham), pe de altă parte, provine din cuvintele אַב (av) și חַמֹּן (hamon), după cum se explică prin sintagma „pentru că [te dau ca] tată al unei mulțimi de neamuri” (Gen. 17:5). Așadar, o schimbare de o singură literă face marea diferență.

Apoi Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Dumnezeu a zis lui Avraam:

„Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai, ci numele ei să fie Sara (Sarah în textul original). Eu o voi binecuvânta și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroade vor ieși din ea”. – Geneza 17:15-16

Observați că Sarai este paralelă cu schimbarea numelui lui Avram în ceea ce privește semnificația. Amândoi sunt numiți cu noile lor nume, datorită rolurilor lor viitoare de tată și mamă a multor națiuni. „Sarai” (סָרַי) și „Sarah” (שָׂרָה) sunt forme diferite ale aceluiași cuvânt ebraic care înseamnă, în esență, „prințesă/femeie puternică” (dar și „încăpățânată” sau „capricioasă”). Este probabil ca Sarai să fie pur și simplu forma posesivă a lui Sarah (adică „Sarah a mea”). Prin urmare, Sarai semnifică faptul că puterea ei nu aparține exclusiv soțului ei, ci viitoarei națiuni a lui Israel și chiar lumii întregi. Ca și în cazul lui Avraam, schimbarea unei singure litere a făcut toată diferența.

Introducerea sunetului „h” (Abraham) a marcat umplerea cu duh, pentru că această consoană este pronunțată printr-o emisie, un șuvoi de aer, o *sufflare*, o proiectare în afară, o *exhalare*. Dumnezeu a mai *sufolat* odată peste ei, ca la facerea lui Adam, transformându-i în părinții unor urmași de rang dumnezeiesc.

Lumea în care a trăit Avraam nu se grăbea. Zilele erau lungi și timpul de reflexie și gândire era îndeajuns. Oamenii își puneau întrebări mari și meditau adânc la condițiile vieții. Proximitatea evenimentelor din proto-istoria omenirii le oferea suficient material pentru meditație. Nașterea lui Avraam s-a petrecut cam pe când a murit Noe. Moartea lui Avraam a fost înainte să moară Sem, unul din fiii lui Noe. Patriarhul a fost deci contemporan foarte mulți ani cu fiii lui Noe și cu urmașii lor, pe vremea când Dumnezeu vorbea auditiv cu oameni! Vă dați seama ce extraordinare surse de informații a avut la îndemână. Numim cunoscătorii de Dumnezeu dinainte de Avraam „deținători ai cunoștințelor reziduale din viața primelor generații de după Adam”.

Am să caut să ilustrez afirmațiile de mai sus prin trei detalii despre Avraam comentate în alte cărți ale Bibliei.

1. Credința în înviere

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare, el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță care-ți va purta numele!” Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți, și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.“ (Evrei 11:17-19).

Adam a avut nefericirea să vadă prima moarte atunci când Cain l-a omorât pe Abel. Avraam a gândit că poate avea fericierea să fie martor la cea dintâi înviere din istorie! Numai așa și-a putut explica paradoxul dialogurilor cu Dumnezeu. Cel ce-i spusese că „în Isaac va avea o sămânță care va umple pământul“ i-a cerut apoi să-l aducă jertfă pe Isaac pe muntele Moria. Cum va putea Isaac să aibă urmași după ce va fi jertfit? Mintea lui Avraam n-a găsit altă explicație decât „prin înviere“! Ca să aibă însă un asemenea raționament, mintea lui Avraam trebuie să fi fost părtașă unor revelații neconsemnate în Biblie. Lungul lui drum din Ur spre Canaan, peregrinările prin țara promisă și nopțile de veghe sub bolta înstelată i-au oferit lui Dumnezeu foarte multe ocazii să vină și să stea de vorbă cu „prietenul Său“.

„Să ascund oare eu de Avraam ceea ce am să fac?“ a spus Dumnezeu când se pregătea să distrugă Sodoma și Gomora? Observați familiaritatea cu care Dumnezeu vine la Avraam și familiaritatea cu care Avraam Îl invită pe Dumnezeu la el acasă:

„Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei. Avraam a ridicat ochii și s-a uitat, și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor, de la ușa cortului, și s-a plecat până la pământ. Apoi a zis:

„Doamne, dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău. Îngăduie să

se aducă puțină apă, ca să vi se spele picioarele, și odihniți-vă sub copacul acesta. Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă, și după aceea vă veți vedea de drum, căci pentru aceasta treceți pe lângă robul vostru.”

„Fă cum ai zis”, i-au răspuns ei. Avraam s-a dus repede în cort la Sara și a zis: „Ia repede trei măsuri de făină albă, frământă și fă turte.”

Și Avraam a alergat la vite, a luat un vițel tânăr și bun și l-a dat unei slugi să-l gătească în grabă. Apoi a luat unt și lapte, împreună cu vițelul pe care-l gătise, și le-a pus înaintea lor. El însuși a stat lângă ei, sub copac, și le-a slujit până ce au mâncat“ (Geneza 18:1-8).

Ca Domnul Isus după înviere, Dumnezeu a stat la masă cu Avraam și „a mâncat“! Găsesc lucrul acesta unic și cu totul extraordinar în relatările Scripturii. Avraam a avut cu Dumnezeu o intimitate și o părtășie nebănuite de noi astăzi. Ce a știut el despre înviere? În orice caz, mult mai mult decât ne putem închipui noi astăzi ...

2. Cunoștințe despre întruparea lui Christos

Evreii l-au crezut nebun, dar El le vorbea despre lucruri pe care le cunoștea foarte bine, pentru că fusese acolo și le cunoștea foarte bine. Despre ce a fost vorba?

„Iudeii I-au răspuns: „Nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai drac?”

„N-am drac”, le-a răspuns Isus; „ci Eu cinstesc pe Tatăl Meu, dar voi nu Mă cinstiți. Eu nu caut slava Mea; este Unul care o caută și care judecă. Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.”

„Acum”, I-au zis iudeii, „vedem bine că ai drac; Avraam a murit, proorocii de asemenea au murit, și tu zici: „Dacă păzește cineva cuvântul Meu, în veac

nu va gusta moartea”. „Doar n-ai fi Tu mai mare decât părintele nostru Avraam, care a murit? Și decât proorocii, care de asemenea au murit? Cine te crezi Tu că ești?”

Isus a răspuns: „Dacă Mă slăvesc Eu Însuși, slava Mea nu este nimic; Tatăl Meu Mă slăvește, El, despre care voi ziceți că este Dumnezeuul vostru, și totuși nu-L cunoașteți. Eu Îl cunosc bine și, dacă aș zice că nu-L cunosc, aș fi și Eu un mincinos ca voi. Dar Îl cunosc și păzesc Cuvântul Lui.

Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.”

„N-ai nici cincizeci de ani”, I-au zis iudeii, „și ai văzut pe Avraam?!”

Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”

La auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S-a ascuns și a ieșit din Templu, trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu“ (Ioan 8:48-59).

Cearta aceasta a început pentru că Domnul Isus le-a răpit iluzia că oricine este evreu se trage automat din Avraam și are prerogative inalienabile înaintea lui Dumnezeu:

„Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El. Și a zis iudeilor care crezuseră în El: „Dacă rămâneți în cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi”.

Ei I-au răspuns: „Noi suntem sămânța lui Avraam și n-am fost niciodată robii nimănui. Cum zici Tu: „Veți fi slobozi?”

„Adevărat, adevărat vă spun”, le-a răspuns Isus, „că oricine trăiește în păcat este rob al păcatului. Și robul nu rămâne pururea în casă; fiul însă rămâne pururea. Deci, dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi. Știu că sunteți sămânța

lui Avraam, dar căutați să Mă omorâți pentru că nu pătrunde în voi cuvântul Meu. Eu spun ce am văzut la Tatăl Meu și voi faceți ce ați auzit de la tatăl vostru.”

„Tatăl nostru”, I-au răspuns ei, „este Avraam”.
Isus le-a zis: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam.” Dar acum căutați să Mă omorâți pe Mine, un om, care v-am spus adevărul, pe care l-am auzit de la Dumnezeu. „Așa ceva Avraam n-a făcut. Voi faceți faptele tatălui vostru.” (Ioan 8:30-41a).

Proclamația Domnului Isus anunța că El, în calitate de Fiul al lui Dumnezeu, este singurul care îi poate așeza pe oameni în prerogativele unor fii de Dumnezeu pentru că numai El îi poate scoate de sub robia păcatului. Domnul Isus îi sfătuiește să nu se lege de iluzia că sunt urmași ai lui Avraam, dacă nu fac faptele lui Avraam, iar ca dovadă le dă faptul că ei și Avraam au o atitudine total diferită față de întruparea și lucrarea Lui.

ACEASTĂ informație, nemaiîntâlnită pe paginile Scripturilor, i-a scos din minți pe contemporanii lui Isus, i-a convins că este vinovat de blasfemie și, prin urmare, vrednic de moarte.

Ce-ați fi făcut voi în locul lor? Voi ați fi acceptat această „noutate” senzațională spusă de El:

„Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat.”

Când a reacționat patriarhul astfel?

Afirmația ne spune că au fost două faze ale interacțiunii lui Avraam cu „ziua lui Christos”: (1) când a săltat de bucurie că are s-o vadă” și (2) când a văzut-o. Această succesiune presupune că Avraam a stat de vorbă cu Dumnezeu despre mult mai multe lucruri decât știm noi. Ea ne îndreptățește să credem că Dumnezeu i-a vorbit mai întâi despre întruparea și lucrarea

lui Christos, iar apoi, probabil la insistențele lui și cu acordul lui Dumnezeu, el „a văzut-o“!

A fost o vedenie? A fost o călătorie printr-un tunel al timpului? Nu știm precis. Suficient să înțelegem că acest Avraam n-a fost doar un pelegriin prăfuit care a trăit „la coada oilor“, ci un personaj mult mai complex decât ne-am fi putut închipui noi vreodată.

3. Cunoaștere despre Noul Ierusalim

Cum de a putut stărui Avraam în credință când Dumnezeu nu i-a dat nimic din cele promise?! Cum l-a făcut Dumnezeu să meargă înainte și să aștepte dincolo de orice limite raționale?

Avraam a murit fără să capete de la Dumnezeu nici măcar o palmă de pământ din „țara făgăduinței“. Ca să-și înmormânteze nevasta, Avraam a trebuit „să cumpere“ o bucată de pământ de la localnici:

„Viața Sarei a fost de o sută douăzeci și șapte de ani: aceștia sunt anii vieții Sarei. Sara a murit la Chiriath-Arba, adică Hebron, în țara Canaan, și Avraam a venit să jelească pe Sara și s-o plângă. Avraam s-a sculat apoi dinaintea moartei sale și a vorbit astfel fiilor lui Het:

„Eu sunt străin și venetic printre voi; dați-mi un ogor, ca loc de îngropare la voi, ca să-mi îngrop moarta și s-o ridic dinaintea mea” (Gen. 23:1-4).

Smerit, acest „străin și venetic“ făcuse totuși asupra oamenilor din jur o impresie extraordinară. Neavând nimic, s-a purtat în așa fel încât oamenii au văzut în el un om parcă venit dintr-o altă lume:

„Fiii lui Het au răspuns astfel lui Avraam:
„Ascultă-ne, domnule! Tu ești ca un domnitor al lui Dumnezeu în mijlocul nostru; îngroapă-ți moarta în cel mai bun din mormintele noastre! Niciunul din

noi nu te va opri să-ți îngropi moarta în mormântul lui” (Gen. 23:5-6).

Avraam n-a vrut însă nimic de la ei. Cel care îi promisese țara era Dumnezeu și Avraam n-a vrut să primească nimic dela oameni. Avea încredere că Dumnezeu se va ține de cuvânt. Întârzierea împlinirii promisiunii nu l-a clătinat în nici un fel în credința sa:

„Avraam s-a sculat și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea norodului țării, adică înaintea fiilor lui Het. Și le-a vorbit astfel: „Dacă găsiți cu cale să-mi îngrop moarta și s-o iau dinaintea ochilor mei, ascultați-mă și rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Țohar, să-mi dea peștera Macpela, care-i a lui și care este chiar la marginea ogorului lui; să mi-o dea în schimbul prețului ei, ca să-mi slujească drept loc pentru îngropare în mijlocul vostru” (Gen. 23:7-9).

Parafrazând și intuind realitatea din dosul cuvintelor, Avraam a spus: „De la voi n-am nevoie decât de un loc pentru moarte. De la Dumnezeu aștept învierea, întruparea și lucrarea Fiului lui Dumnezeu și apoi ... venirea Noului Ierusalim din cer“. De unde până unde?

Cel de al treilea comentariu despre cele știute și așteptate de Avraam de la Dumnezeu se găsește tot în epistola către Evrei. Având în vedere grija pe care au arătat-o ei textului scris, este uluitor că autorul le dă tocmai lor această informație:

„Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-L ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

Prin credință a venit și s-a așezat el în țara făgăduinței ca într-o țară care nu era a lui și a locuit în corturi, ca și Isaac și Iacov, care erau împreună-moștenitori cu el ai aceleiași făgăduințe. Căci el

aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu“ (Evrei 11:8-10).

Ce știa Avraam și ce aștepta el de la Dumnezeu? Ce l-a făcut să fie mulțumit chiar dacă n-a primit în timpul vieții împlinirea promisiunilor despre intrarea în stăpânire a țării? Eu cred că Dumnezeu i-a explicat faptul că viața lui, aparent neîmplinită și nerăsplătită, este doar un fragment dintr-un plan mai mare, care străbate veacurile și se va desăvârși „la plinirea vremii“:

„În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea, lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate“ (Evrei 11:13-16).

Este imposibil să nu vedem în text o aluzie la venirea Noului Ierusalim și este extraordinar că ni se spune despre Avraam că el știa despre acest eveniment de la finalul istoriei! Domnul Isus n-a vorbit despre el în nici una dintre Evanghelii. Noi aflăm despre el doar în cartea Apocalipsei:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se, din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea:

„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va

fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țișă, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:1-4).

Se prea poate ca Avraam să fi avut harul să privească prin descoperire dumnezeiască această cetate de la finalul istoriei, în care i s-a spus că va avea și el harul să trăiască:

„Și m-a dus, în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, având slava lui Dumnezeu” (Apocalipsa 21:10).

Punând cap la cap informațiile din textele de mai sus, putem spune că, deși nu a primit nimic din țara Canaan, Avraam n-a fost dezamăgit, n-a vrut să se întoarcă în Ur, în Caldea, ci a stăruit în credință, primind de la Dumnezeu revelația unui viitor strălucit, dincolo de istorie și de înviere, în Noul Ierusalim al sfinților făcuți părtași unei patrii noi, cu un pământ și ceruri noi, așa cum ne descrie cartea Apocalipsei.

Dincolo de citirea superficială, Avraam nu mai este un personaj prăfuit din vechime, ci devine contemporanul nostru, părtaș al aceleiași revelații și moștenitor al acelorași promisiuni ca și noi. În calitate de străbun spiritual și fizic al israeliților, Avraam este menționat des în Noul Testament, de șaptezeci și șapte de ori, mai mult decât oricare alt personaj al Vechiului Testament, cu excepția lui Moise, care apare în text de șaptezeci și nouă de ori.

Pentru Domnul Isus și pentru apostoli, principală a fost nu legătura fizică cu Avraam, ci cea spirituală. Pentru ei, evreii n-au fost în nici un fel mai buni decât păgânii, pentru că au refuzat să creadă în lucrarea Fiului lui Dumnezeu. Adevărații copii ai lui Avraam sunt cei ce au credință. Acesta este motivul pentru care afirmația din Geneza 15:6 apare de câteva ori în Noul Testament:

„Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire“.

Apostolul Pavel, deși era foarte mândru de apartenența sa la neamul lui Israel, afirmă și el acest lucru:

„Tot așa și „Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”. Înțelegeți și voi, dar, că fii ai lui Avraam sunt cei ce au credință“ (Galateni 3:7).

„Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți „sămânța” lui Avraam, moștenitori prin făgăduință“ (Galateni 3:29).

Vorbind despre soarta bogatului și a lui Lazăr (Luca 16:19-31), Domnul Isus dezvăluie că cei socotiți neprihăniți ajung după moarte în ceea ce El numește „sânul lui Avraam“. Expresia apare o singură dată în Noul Testament. Enigmaticul termen kolpos [kowlpo] permite și alte traduceri: „alături de Avraam“ (NIV, ESV), „lângă Avraam“ (CEV), „cu Avraam“ (NLT) sau „în brațele lui Avraam“ (NCV). În societatea de atunci, stând împreună la masă, Ioan și-a putut rezema capul pe pieptul Domnului Isus (Ioan 13:25; 21:20).

„A ascultat, a plecat, a așteptat“ sunt trei acțiuni care au definit viața de credință a lui Avraam. Credința nu se moștenește și nu „se ia“ ca ceva molipsitor. Ea marchează întotdeauna o relație personală intimă cu Dumnezeu.

AVRAAM ȘI LOT - BENEFICIAR AL HARULUI

Cred că ne-ar fi de mare folos dacă am vedea lucrul acesta din viața lui Lot, nepotul care a avut vremelnice șansa să stea lângă Avraam, titanul credinței.

Nu este suficient să știi și să vrei, trebuie să faci ceea ce trebuie făcut. Credința fără fapte este moartă, așa cum s-a întâmplat în cazul nefericitului Balaam.

Un text din Numeri 23:1-10 ne dă cea dintâi rostire a profetului Balaam când a fost chemat de Balac, împăratul Moabului, să decidă soarta lui Israel. Copleșit de privilegiile pe care le-a comunicat din partea lui Dumnezeu pentru evrei, Balaam oftează în finalul discursului lui cu aceste cuvinte:

„O, de aş muri de moartea celor neprihăniți
Și sfârșitul meu să fie ca al lor!” (Numeri 23:10).

Dacă a dorit cu adevărat așa de mult oare de ce n-a avut parte de ea? Pentru că între vorbele noastre și faptele noastre este uneori o diferență „ca de la cer la pământ”. Balaam este un exemplu al celor care ar fi putut, dar n-au ajuns acolo unde ar fi trebuit să fie, al celor care au știut ce trebuie să facă, dar iubirea de bogățiile acestei lumi i-au luat mințile și mântuirea.

Să ai parte vremelnică de har, dar să sfârșești până la urmă departe de el, în pierzarea veșnică, ce tragedie!

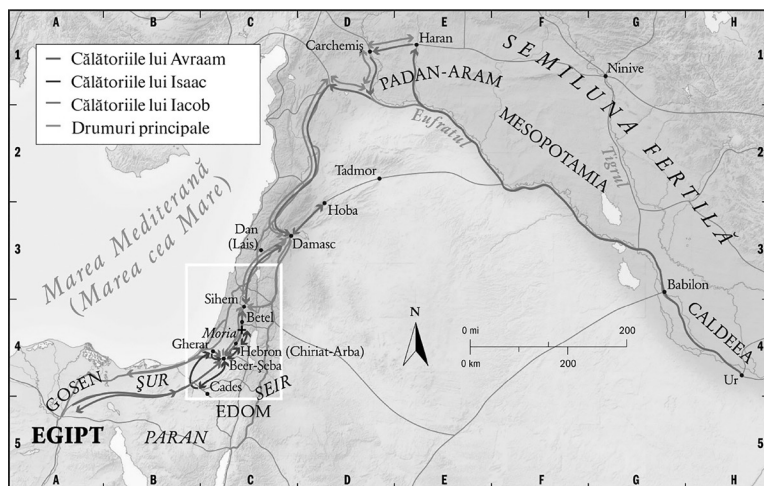
Unul care seamănă până la un punct cu Balaam a fost celebrul Lot, izbăvitul din cetatea Sodomei. Pățania l-a lăsat văduv, dar, ceea ce a pățit după aceea a fost și mai tragic. Haideți să ne aducem aminte de viața lui în acest context al unui om înconjurat de lăstari ai harului.

1. Beneficiar al harului la ieșirea din Ur

„Tatăl tuturor credincioșilor” era pe atunci încă un prunc în credință și a ieșit din Ur călcând cu ... stângul. În loc să se separe complet de ai lui, El n-a ascultat întocmai porunca chemării divine și a plecat din Ur cu toată casa tatălui său Terah. Din cauza acestei greșeli, oamenii credinței din toate timpurile s-ar fi putut numi astăzi „fiii lui Terah”! În familia lui Avraam și Terah se afla și acest Lot, nepot al lui Avram, fiul fratelui său (Geneza 11:27).

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12:1).

Lot a ieșit din Ur pe chemarea lui Avram. El a fost indirect un beneficiar al acestei chemări. Neascultarea lui Avraam a însemnat indirect plasarea lui Lot în sfera binecuvântărilor divine. Nu se întâmplă însă nimic în afara providenței așa că putem pune ceea ce s-a întâmplat atunci în dimensiunile nepătrunse ale harului.

2. Beneficiar al harului la plecarea din Haran

Dumnezeu l-a „arestat” pe Avram la Haran și l-a ținut acolo până la moartea tatălui său, ca să corecteze neascultarea copilului în credință. Toate rudele lui Avram au rămas la Haran. La ele își va trimite el mai târziu slujitorul ca să ia o nevastă fiului său, Isaac. Singurul care a continuat călătoria spre țara promisă cu Avram a fost Lot. El a continuat să meargă pe „pașaportul” lui Avram, ca „dependent”.

„Avram a plecat, cum îi spusese Domnul, și a plecat și Lot împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani când a ieșit din Haran. Avram a luat pe Sarai, nevastă-sa, și pe Lot, fiul fratelui său,

împreună cu toate averile pe care le strânseseră și cu toate slugile pe care le câștigaseră în Haran. Au plecat în țara Canaan și au ajuns în țara Canaan“ (Geneza 12:4-5).

Toți oamenii „mari“ au fost mai întâi copii mici. Înainte de a fi „tatăl tuturor credincioșilor“, Avram a fost el însuși un copilăș în credință, cu pași șovăielnici și căderi copilărești.

S-au scris multe cărți despre Avraam și n-am de gând să mă apuc să mai scriu și eu una. Vreau doar să constat că foarte mulți autori îl „evidențiază“ pe Avraam ca să justifice într-un fel „alegerea“ lui Dumnezeu. Nu este cazul. Nu este adevărul. Nu trebuie să adăugăm fantezia logicii noastre legaliste la harul nemeritat și inexplicabil acordat de Dumnezeu unui muritor de rând. Avraam și-a început calea credinței călcând vântos cu ... stângul. El a făcut două greșeli mari. Prima a fost că n-a ascultat de reglementările din chemarea Domnului. În loc să iasă din familia tatălui său, el a ieșit „cu familia“ tatălui său. Anunțată retrospectiv, chemarea lui Avraam a sunat așa:

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta și **din casa tatălui tău** și vino în țara pe care ți-o voi arăta“ (Gen. 12:1).

În realitate, Avraam a plecat cu întregul clan al familiei tatălui său:

„Iată spița neamului lui Terah. Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran. Haran a născut pe Lot. Și Haran a murit în fața tatălui său Terah, în țara în care se născuse, în Ur, în Haldeea.

Avram și Nahor și-au luat neveste. Numele nevestei lui Avram era Sarai și numele nevestei lui Nahor era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcăi și Iscăi. Sarai era stearpă; n-avea copii deloc.

Terah a luat pe fiul său Avram și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Sarai, noră-sa, nevasta fiului său Avram. Au ieșit împreună din Ur din

Haldeea, ca să meargă în țara Canaan. Au venit până la Haran și s-au așezat acolo. Zilele lui Terah au fost de două sute cinci ani, și Terah a murit în Haran“ (Geneza 11: 27-32).

Din discreție și decență, Biblia nu ne spune cine a fost femeia care i-a născut-o lui Terah pe Sarai. Nu este important să știm pentru că, oricum, evreii nu se trag din Terah, ci din Avraam. De ce n-a plecat Avram singur din Ur ? N-a putut să o facă? N-a vrut să o facă? Avea cam 75 de ani, așa că avea toată libertatea să procedeze așa cum îi spusese Dumnezeu.

A doua greșală pe care a făcut-o Avram în primii lui pași pe calea credinței a fost că s-a învoit cu Sara să trăiască, la nevoie, în minciună. Avram a avut destulă credință ca să plece la un drum necunoscut fiind sigur că Dumnezeu poate să-l păzească pe drum și să-i dea apoi biruința asupra tuturor din țara pe care urma să o ia în stăpânire, dar n-a avut destulă credință că Dumnezeu îl va scăpa din orice primejdie provocată de privirile pofcioase provocate de frumusețea nevastei sale:

„Când m-a scos Dumnezeu din casa tatălui meu, am zis Sarei: „Iată hatârul pe care ai să mi-l faci: în toate locurile unde vom merge, spune despre mine că sunt fratele tău“ (Geneza 20:13).

Greu de înțeles și greu de acceptat. Și mai greu de înțeles este că Dumnezeu nu i-a spus nimic în privința aceasta. Nelimitate și neînțelese sunt dimensiunile harului divin ...

3. Beneficiar al harului care îmbogățește peste măsură

În Canaan, turmele lui Avram și ale lui Lot au fost binecuvântate și s-au înmulțit așa că nu mai încăpeau împreună. Păzitorii turmelor au început să se certe între ei, iar atmosfera rea punea în pericol mărturia lor înaintea celor din jur:

„S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot. Canaaniții și fereziții locuiau atunci în țară.

Avram a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga” (Geneza 13:7-9).

A fost momentul în care Avraam i-a propus lui Lot ... despărțirea. Și Lot a acceptat-o.

Mulți spun că Lot a ales greșit. Eu spun că orice ar fi ales ar fi fost la fel de rău. Dacă avea discernământ spiritual, Lot n-ar fi trebuit nici în ruptul capului să se despartă de Avram. Binecuvântarea divină se revărsa asupra lui „prin Avram” și „din cauza lui Avram”. Lot a ales pofta ochilor, desigur, dar și mai grav a fost faptul că a ales să creadă că se poate descurca de acum înainte fără Avram, departe de Avram. Lot i-a dat un răspuns greșit la propunerea lui Avram. Adevăratul răspuns, singurul care trebuia să-i fie atunci pe buze era altul, unul pe care l-a dat mult mai târziu cineva din familia lui. Dar să nu anticipăm. Vom ajunge împreună și acolo.

În ceasul încercării, Lot a ales rău și a pornit spre alunecoasa vale a drumului spre Marea Moartă și, dincolo de ea, spre Sodoma:

„Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la Toar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului. Lot și-a ales toată Câmpia Iordanului și a mers spre răsărit. Astfel s-au despărțit ei unul de altul. Avram a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din Câmpie și și-a întins corturile până la Sodoma. Oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului” (Geneza 13:13).

Lot a plecat de lângă Avraam alunecând mai întâi spre Sodoma, apoi lângă Sodoma și până la urmă chiar „în Sodoma”.

4. Beneficiar al harului chiar și în păcătoasa Sodomă

Noul Testament ne sună că „neprihănitul Lot” „își chinuia sufletul” în Sodoma (2 Petru 2:7). Chinuit, nechinuit, dar nu s-ar fi decis singur să plece din ea ...

Biblia ne spune că scoaterea lui Lot din Sodoma la numai câteva minute înainte de a fi distrusă cu foc și pucioasă nu i s-a datorat lui Lot, ci a fost tot o urmare a legăturii lui cu Avraam. Patriarhul n-a menționat numele nepotului său atunci când a mijlocit pentru Sodoma. Asta s-a întâmplat probabil pentru că Lot alesese nesilit de nimeni de două ori să stea în Sodoma, a doua oară fiind după ce Avraam îl scăpase din captivitate după războiul regional în care intrase (Geneza 14:11-16). Oricum, mijlocirea lui n-a dat nici un fel de rezultat deoarece n-au fost nici măcar zece oameni neprihăniți în acea cetate a desfrâului. Lot ar fi trebuit să piară împreună cu sodomiții, dar Dumnezeu citise în inima lui Avraam durerea lui nerostită și a ascultat-o:

„Când a nimicit Dumnezeu cetățile câmpiei,
Și-a adus aminte de Avraam și a scăpat pe Lot din
mijlocul prăpădului, prin care a surpat din teme-
lie cetățile unde își așezase Lot locuința” (Geneza
19:29).

Că Lot și fetele lui nu erau cu mult mai buni decât cei din Sodoma s-a văzut din ceea ce au făcut după aceea. Fetele lui l-au îmbătat și, prin incest, au născut de la el doi băieți din care s-au întemeiat apoi două neamuri: Moab și Amon.

A fost ultima dată când s-a vorbit despre Lot în cartea Genezei.

5. Binecuvântat prin har în copiii lui

În cartea Deuteronom, Moise recapitulează evenimentele călătoriei poporului evreu dinspre Egipt spre țara promisă. Mulțimea aceea imensă a „copiilor robiei și ai pustiei“ au fost îndrumați și sfătuiți de Dumnezeu în drumul lor. Interesant și elocvent pentru harul dat copiilor lui Lot este porunca clară pe care Dumnezeu le-a dat-o evreilor cu privire la copiii lui Lot.

Pentru că trebuiau să treacă spre Iordan de cealaltă parte a Mării Moarte, prin teritoriile altor popoare, Dumnezeu le-a dat biruință în toate luptele, dar le-a interzis să se lupte cu Moab și Amon.

„Domnul mi-a zis: „Nu face război cu Moab și nu te apuca la luptă cu el, căci nu-ți voi da nimic să stăpânești în țara lui. Arul l-am dat în stăpânire copiilor lui Lot“ (Deuteronom 2:9).

Domnul mi-a vorbit și a zis: „Să treci azi hotarul Moabului, la cetatea Ar, și să te apropii de copiii lui Amon. Să nu faci război cu ei și să nu te iei la luptă cu ei, căci nu-ți voi da nimic de stăpânit în țara copiilor lui Amon: am dat-o în stăpânire copiilor lui Lot.“ (Deuteronom 2:17-19).

Credincioșia acestei promisiuni de har ține până în ziua de azi. Amman, capitala Iordaniei este ortografierea modernă a numelui Amon și este capitala acelor ținuturi încă din secolul XIII dinainte de Christos! Câte orașe din lume se pot lăuda cu o astfel de continuitate? Tragedia a fost că Moab, moștenitorul harului acordat lui Lot, s-a ridicat el însuși împotriva evreilor și l-a chemat pe Balaam, văzătorul de la Râu, ca să-l blesteme. În loc să-i primească ca pe verișorii lor care ieșiseră sleiți de puteri din muncile Egiptului și uscați de sete în cei patruzeci de ani prin pustie, în loc să le iasă înainte cu pâine și cu apă, Moab s-a gândit că poate să-i distrugă. Aceasta a fost prea de tot pentru Dumnezeu. Refuzarea haru-

lui avraamic a atras asupra lor blestemul etern din partea lui Dumnezeu:

„Amonitul și moabitul să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecelea neam, pe vecie, pentru că nu v-au ieșit înainte cu pâine și apă pe drum, la ieșirea voastră din Egipt, și pentru că au adus, pe preț de argint, împotriva ta pe Balaam, fiul lui Beor, din Petor, din Mesopotamia, ca să te blesteme. Dar Domnul, Dumnezeul tău, n-a voit să asculte pe Balaam și Domnul, Dumnezeul tău, a schimbat blestemul acela în binecuvântare, pentru că tu ești iubit de Domnul, Dumnezeul tău. Să nu-ți pese nici de propășirea lor, nici de bunăstarea lor toată viața ta, pe vecie“ (Deuteronom 23:3-6).

În măsurile dee har divin, niciodată înseamnă niciodată și pe veci înseamnă pe veci, nu-i așa? Ce speranță mai putea avea Moab și urmașii lor.

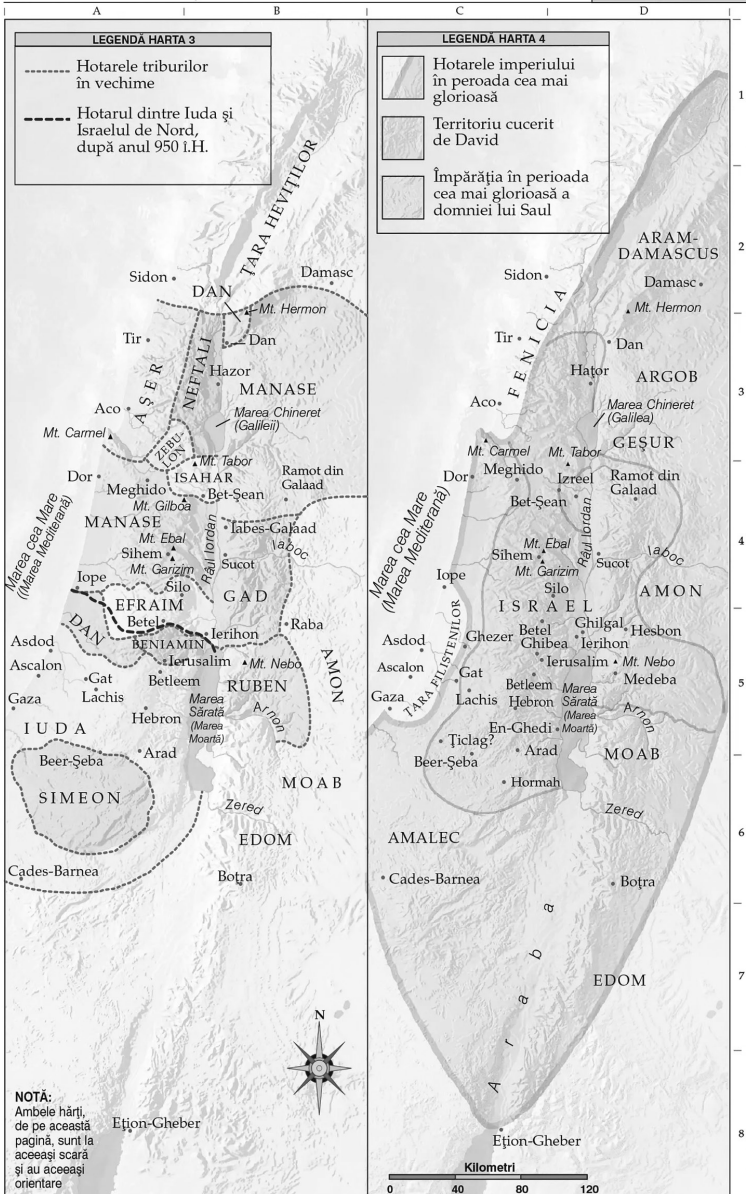
Trăind pe celălalt mal al Mării Moarte, Moab a văzut minunile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru urmașii lui Avraam la cucerirea țării și apoi în toată istoria lor. Era însă prea târziu pentru ei. Au rămas „pe celălalt mal al Mării Moarte“, tânjind, dar niciodată putând să se mai bucure de ele. Simbolic și semnificativ, între ei și binecuvântările lui Avraam era acum „moartea“, acel „pe veci“ rostit de pedeapsa divină.

6. Binecuvântat în alegerea bună făcută de una din strănepoatele lui

Lot n-a rămas însă în paginile Bibliei sub blestem și este bine ca să nu-l pironim nici noi acolo. Rut a fost o „moabită“, iar tot ce s-a întâmplat cu ea dovedește cât de bun este Dumnezeu harului. El își permite să facă excepție de la propria Lui interdicție, iar Rut a ajuns să fie acceptată printre evrei, s-a înrudit cu ei și, născându-l pe bunicul lui David, a devenit indirect mama celui mai mare împărat din istoria lui Israel.

ÎMPĂRȚIREA ÎNTRE CELE 12 TRIBURI;
IMPERIUL LUI DAVID ȘI AL LUI SOLOMON

HĂRȚILE 3 & 4

Mai mult, ca persoană inclusă de providența divină în arborele genealogic mesianic, Rut, strănepoata lui Lot, fiică a blestematului Moab a ajuns peste veacuri străbunica ... lui Isus din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu întrupat în istorie!

Asta s-a întâmplat pentru că femeia aceasta tânără a știu să dea un răspuns mai bun decât Lot atunci când i s-a spus să aleagă. Lot a ales să se despartă de Avraam și a pierdut binecuvântările. Rut a ales să se lipească cu orice preț de poporul binecuvântat.

Unii se întreabă ce o fi văzut Rut în Naomi de s-a atașat așa de puternic de soacra ei? Cei cu pătrundere duhovnicească își dau seama însă că n-a fost vorba despre meritele lui Naomi, incontestabile bineînțeles. A fost vorba de mult mai mult!

Urmând-o pe Naomi, moabita Rut trecuse pe celălalt mal al Mării Moarte și purta în ea toate regretele seculare ale copiilor lui Lot, toate tânjirile lor, toate visările interzise. Citiți declarația ei cu această pătrundere duhovnicească și-mi veți da repede dreptate. Naomi și familia ei plecaseră din „Betleem“ (casa pâinii) înfometat prin seceta pedepsei lui Dumnezeu să scape tocmai în Moab, locul blestemului. Acum Rut face calea întoarsă alături de Naomi, ca odinioară Lot alături de Avraam și rostește cuvintele pe care Lot ar fi trebuit să le rostească la vremea lui, dar n-a făcut-o:

„Rut a răspuns: „Nu sta de mine să te las și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu; unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu și voi fi îngropată acolo. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine, decât moartea!” (Rut1:16-17).

Lăstarii harului care l-au însoțit pe Lot toată viața au înflorit și au dat rod în Rut moabita, scoasă de Dumnezeu de sub blestem și primită în linia mesianică.

De ce v-am spus eu toate acestea? Oare există printre noi cineva ca Balaam? Sau cineva ca Lot? Există oameni care au stat o vreme lângă binecuvântații copii ai lui Dumnezeu, dar sunt în pericol să facă așa cum au făcut Balaam și Lot?

Există cineva deznădăjduit în fața dreptății lui Dumnezeu ca Lot și urmașii lui? Există oameni cărora li se pare că nu li se mai permite accesul la binecuvântare?

Dacă există astfel de oameni am venit să le spun că Dumnezeu cel viu este un Dumnezeu al harului. Unii care au citit Biblia doar ca să o critice au spus că există doi dumnezei, unul dur și neînduplecat al Vechiului Testament și unul milos și iubitor al Noului Testament. Eu v-am arătat cât de bun este Dumnezeu celor din Vechiul Testament, Dumnezeu Legii, dar și Dumnezeu harului. Veniți la El cât se poate. Veniți cu toată inima. Veniți irezistibil, ca Rut. Căutați și veți găsi. Bateți și vi se va deschide, cereți și veți căpăta.

Ce este deci credința? Cea mai bună definiție a ei se găsește în epistola către Evrei din Noul Testament:

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd. Pentru că, prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie“ (Evrei 11:1-2).

Ilustrată în viața lui Avraam și a lui Rut, credința nu este un substantiv static, ci un verb activ.

Tradusă cu alte cuvinte, definiția de mai sus ar suna cam așa: „Credința este mâna întinsă în nevăzut pentru a aduce în realitate lucrurile nădăjduite“. Ea nu este „oarbă“, ci merge pe linia luminii din promisiunile lui Dumnezeu. Credința

răspunde călăuzirii pe care ne-a dă Dumnezeu fiecăruia dintre noi. În sensul acesta s-a exprimat și psalmistul când a zis:

„Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele!

Mai dulci decât mierea în gura mea!

Prin poruncile Tale mă fac mai priceput,
de aceea urăsc orice cale a minciunii.

Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele

și o lumină pe cărarea mea“ (Psalm 119:103-105).

Credința adevărată poate să mute munții, dar mai mult decât aceasta, o credință mare poate mișca inima lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu moabita Rut și cu femeia samariteancă laudată de Fiul lui Dumnezeu:

„Atunci, Isus i-a zis: „O, femeie, mare este credința Ta! Facă-ți-se cum voiești“ (Matei 15:28).

Martin Luther a spus:

„Credința nu este un vis omenesc sau o iluzie. Credința este lucrarea lui Dumnezeu în noi. Ea ne strămută în lumea divină pentru renașterea noastră în Dumnezeu. Ea îl omoară pe vechiul Adam din noi și ne face o faptură nouă, ne recreiază inima, curajul, înțelegerea și toate celelalte fațete ale personalității. Credința vine prin lucrarea Duhului Sfânt. Ea implică o putere de viață care ne împinge irezistibil spre bine. Credința nu întreabă care sunt faptele bune ce trebuiesc făcute, ci trece la înfaptuirea lor fără nici un fel de întrebare“. –

Ceea ce credem despre Dumnezeu este cel mai important lucru despre noi înșine. Ceea ce credem determină cum ne comportăm, iar amandouă împreună determină ce devenim. Credința în Dumnezeu vede invizibilul, crede incredibilul și primește ca rasplată imposibilul.

Dwaight L. Moody descrie trei feluri de credință: credința care se chinuiește, asemenea unui om care se zbate în valurile furtunii; credința care se apucă, asemănătoare cu naufragiul care, înotând, a ajuns să se apuce cu o mână de marginea bărcii, și credința liniștită, care se aseamănă cu cel care s-a urcat deja în barcă, s-a odihnit puțin și acum este gata să dea o mână de ajutor pentru salvarea altora.

Credința este pasărea care vede lumina înainte de ivirea zorilor și se apucă să cânte. Nu întotdeauna este însă așa.

Că adevărata credință nu este statică și că ea poate ajunge fără rod, vom vedea și din viața celui de al doilea patriarh al evreilor, Isaac.

ISAAC – UN PATRIARH PALID

Cine a fost acest „fiu al râsului“ primit de Avraam și Sarah dincolo de limitele credinței și așteptărilor lor?

„Unul dintre ei a zis: „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.”

Sara asculta la ușa cortului care era înapoia lui. Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă, și Sarei nu-i mai venea rânduiala femeilor.

Sara a râs în sine, zicând: „Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrân.”

Domnul a zis lui Avraam: „Pentru ce a râs Sara, zicând: ‘Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?’ Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu.”

Sara a tăgăduit și a zis: „N-am râs”. Căci i-a fost frică. Dar El a zis: „Ba da, ai râs.” (Geneza 18:10-15).

Dintre cei trei patriarhi din temelia neamului, Biblia ne spune cel mai puțin despre Isaac, fiul lui Avraam și tatăl lui Iacov. Personalitatea sa este cumva „strivită” între enormele personalități ale celorlalți doi. Comentatorii evrei și unii chiar creștini sunt de părere că acest Isaac a îndeplinit în istorie rolul jertfei pe care avea să o împlinească Isus și această teribilă încercare l-a marcat toată viața. Unii spun că a fost șocat și a rămas cu un fel de epilepsie. Nici un fiu nu rezistă când vede că tatăl său vrea să-l omoare. Numai Fiul lui Dumnezeu a putut face aceasta, dar și atunci Fiul s-a clătinat și a gemut înain-

tea Tatălui: „Tată, dacă se poate, fă să treacă de la Mine paharul acesta.“

Sunt câteva argumente care îi îndreptățesc pe comentatori să creadă acest lucru.

Primul este că Isaac a fost singurul patriarh care a stat în Canaan pe toată durata vieții sale. Singura dată când a încercat să plece în altă parte din cauza unei secete teribile, Dumnezeu i-a spus să nu o facă (Geneza 26:1-6). Putem spune că Isaac nu a dobândit nimic prin eforturile sau meritele proprii.

Al doilea argument este cum a fost găsită o nevastă pentru Isaac. Este evident că Avraam n-a avut curajul să-l trimită pe Isaac s-o caute, ci și-a trimis robul să o pețască. Vi-l imaginați pe Iacov de mai târziu să accepte așa ceva?

Al treilea argument ar fi faptul că Isaac a rămas toată viața un „băiat al mamei“. Când robul se întoarce cu mireasa adusă din casa lui Laban, Biblia ne spune sugestiv că

„Isaac a dus-o în cortul mamei sale Sara ... Astfel a fost mângâiat Isaac pentru pierderea mamei sale“
(Geneza 24:67).

Unde se afla acest cort al mamei sale? Biblia ne spune că lângă „Lahai Roi“, în țara de miazăzi, acolo unde Agar avu-
sesese experiența ei extraordinară cu Dumnezeu (Geneza 16:7-15). Dacă Sara a murit la 127 de ani (Geneza 23:1), iar Isaac a primit-o pe Rebeca pe când avea 40 de ani, înseamnă că Isaac a stat în cortul mamei sale cam 3 ani de la moartea ei. Ca un pui de cangur, el n-a vrut sau n-a putut să iasă din buzunarul mamei sale.

Al patrulea argument al celor ce susțin slăbiciunea lui Isaac se află în Geneza 26:12-23, unde Isaac cedează mereu în fața filistenilor și preferă să plece înfrânt în loc să lupte pentru fân-
tânile săpate odinioară de tatăl său Avraam.

Al cincilea argument este faptul că Isaac l-a preferat pe Esau în detrimentul lui Iacov. Deși știa voia profetică a lui Dumnezeu și anume „cel mai mare va sluji celui mai mic“, Isaac l-a preferat pe Esau. Motivul a fost că Esau era tot ceea ce nu reușise vreodată să fie el: „un vânător îndemânat, un om care-și petrecea vremea mai mult pe câmp“, un aventurier neînfricat. Furat de preferințele personale, Isaac era gata, gata să-i dea binecuvântarea profetică lui Esau și numai viclenia nevestei lui și a mezinului Iacov l-au împiedicat s-o facă.

Toate aceste lucruri negative nu știrbesc cu nimic ceea ce a făcut Isaac pe muntele Moria, această „umbră a Golgotei“. Când a înțeles că tatăl său, Avraam, vrea să-l aducă jertfă, Isaac a ales să se supună, deși tinerelul acesta ar fi putut să se opună și era suficient de mare și de agil ca să fugă. Isaac a acceptat să fie legat și să fie așezat pe altarul de lemne ... Ce dialog o fi fost între Isaac și Avraam numai Dumnezeu știe, iar El a ales să nu ne spună.

Isaac a reușit performanța să înceapă foarte bine, dar să sfârșească foarte prost. El a trăit la umbra credinței lui Avraam. Pe muntele Moria, tatăl lui l-a învățat un principiu fundamental al credinței: „Domnul va purta de grijă“ (Geneza 22:7-14), dar Isaac nu și-a însușit decât vremelnicele acest principiu, sălbăticiindu-se parcă pe măsură ce au trecut anii.

La bătrânețe, se comportă de parcă nu există Dumnezeu. Se pune în locul lui Dumnezeu și ia acțiuni care sunt împotriva a ceea ce auzise de la Dumnezeu. El îi spune lui Esau:

„Fiule, ... fă-mi o mâncare cum îmi place mie și adu-mi s-o mănânc, ca să te binecuvânteze sufletul meu“ (Geneza 27:4).

Făcând aceasta, Isaac se ancorează în el însuși („cum îmi place mie“) și decide să-i dea binecuvântarea de întâi născut lui Esau (eu îți dau binecuvântarea!), exact invers de ceea ce-i

spusese Dumnezeu înainte de nașterea celor doi gemeni din pântecel soției lui:

„Și Domnul i-a zis:

„Două neamuri sunt în pântecel tău,

Și două noroadel se vor despărți la ieșirea din
pântecel tău.

Unul din noroadel acestel va fi mai tare decât
celălalt.

Și cel mai mare va sluji celui mai mic.” (Genezel
25:23).

Mai mult, Isaac știa că, în ușurătatea sa, Esau își vându-se dreptul de întâi născut lui Iacov, pentru un blid de linte (Genezel 25:29-34).

Este evident că Isaac s-a înstrăinat de Dumnezeu. S-a înstrăinat însă și de soția lui. Ei trăiesc ca doi străini în aceeași casă. Isaac este gata să facă lucruri mari, dar nu se sfătuiește de loc cu Rebeca. Ea trebuie „să tragă cu urechea“ ca să afle ce vrea să facă soțul ei. Straniu, trist și neplăcut.

Isaac abandonează spiritualitatea în favoarea trăirii în firea pământească. În pregătirea sa ca să transmită copilului lui destinul stabilit de Dumnezeu pentru viitor în planul mesianic, el nu își cheamă întreaga familie la zile de post și rugăciune, ci vrea să mănânce mâncarea lui preferată, de parcă abilitatea de a fi un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu ar depinde, nu de starea sufletului, ci de satisfacția stomacului.

Cum a ajuns Isaac să-l disprețuiască pe Iacov, să nu comunice cu soția lui și să nu-i pese de ceea ce auzise de la Domnul? Ca să nu spunem că nici cu Esau n-a avut o comunicare corectă. Biblia ne spune că doar după ce Iacov este trimis la Laban din Mesopotamia (Genezel 28:6-9) să-și caute o nevestă, Esau a înțeles că lui Isaac nu-i plac fetele din Canaan. El era deja căsătorit cu două din ele! Cum s-o fi purtat Isaac la cele două nunți din familie? Cum de Esau nu știa sentimentele tatălui său față de fetele canaanitel?

Isaac a început frumos, dar a sfârșit-o trist. El n-a fost o binecuvântare nici pentru fiul favorit, Esau, nici pentru fiul binecuvântat, Iacov, trimis acum departe de casă. Dacă ar fi să dăm o direcție a evoluției acestui al doilea patriarh ea este „de sus în jos“. Copilul promisiunii, născut printr-o minune dumnezeiască, pătaș la credința extraordinară a tatălui său Avraam, ajunge spre final un om carnal, cu toane și preferințe nesăbuite, binecuvântând din partea lui Dumnezeu, dar nefiind o binecuvântare nici pentru soție și nici pentru vreunul din cei doi copii ai săi.

Nu este oare o minune a harului faptul că Dumnezeu a ales să se numească „Dumnezeul lui Isaac“! Bineînțeles! Dar stați că nu l-ați văzut încă pe Iacov ...

IACOV – UN ISRAELIT CU VICLEȘUG

Ce are Dumnezeu la dispoziție pentru a lucra la desăvârșirea noastră? Poate el să îndrepte un caracter strâmb încă de la nașterea lui?

Spre deosebire de Isaac, direcția vieții lui Iacov este „de jos în sus“. El a început rău, neastâmpăratul acesta luându-se la bătaie încă din pântecul mamei lui cu Esau fratele lui, dar a sfârșit-o bine, chiar foarte bine. Pentru aceasta însă, meritul cel mai mare, singurul merit în toate, îi aparține lui ... Dumnezeu. Nu degeaba se autonumește El „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov“.

Iacov începe de jos și urcă câte puțin până ce va ajunge la curtea celui mai puternic om din vremea aceea. Și nu numai că ajunge, dar acest Iacov îl va binecuvânta în numele lui Dumnezeu pe Faraon, iar Faraon va accepta acest gest cu bucurie.

Isaac a eșuat să-și binecuvânteze copilul, Iacov va ajunge să-l binecuvânteze pe Faraon!

Iacov va avea un final de mare credință, poruncind celor din familia lui să-i ducă oasele în Țara Promisă. El nu se lasă impresionat de fala Egiptului, ci se leagă etern de planul pe care-l are Dumnezeu cu aleșii Lui din planul mesianic. La moartea lui va fi bocit de cei din familia lui, dar chiar și de egipteni. Țara Egiptului va fi în bocet pentru că a murit ... Iacov. Nu s-a mai pomenit o astfel de mare cinste pentru un martor al lui Iehova.

Istoria lui Iacov este metaforic vorbind, rezumatul întregii istorii a poporului ales și ... a istoriei noastre. Întotdeauna când alege, Dumnezeu ne alege „în Preaiubitul Lui“ și se apucă

apoi să ne facă asemenea Preaiubitului Său Fiu. Dumnezeu ne ia așa cum ne găsește, dar ne iubește mult prea mult ca să ne lase așa cum ne găsește.

Evangelistul Ioan înregistrează un joc de cuvinte care este o aluzie directă la patriarhul Iacov.

„Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: „Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug” (Ioan 1:43).

În limba vorbită atunci, Isus a spus: „Iată un israelit în care nu este Iacov“. Patriarhul a rămas în istoria evreilor drept omul în care Dumnezeu a lucrat la schimbarea caracterului. Ca să mântuiască pe cineva, lui Dumnezeu îi este suficientă o fracțiune de secundă, dar ca să-l facă un sfânt, Îi trebuie uneori o viață întreagă. Nicăieri nu se vede lucrul acesta mai bine ca în viața patriarhului Iacov. El este omul luat în atelierul lui Dumnezeu pentru a fi făcut după voia Lui. Avem ocazia să-L vedem pe Dumnezeu care ia un rebut, un eșec și face din el o unealtă de cinste.

Cine a fost Iacov cel născut „înșelător” încă din pântecul mamei sale?

El este mai întâi „băiatul lui mama” și are o ereditate maternă. Tatăl lui Iacov, Isaac a fost mai introvert și lipsit de inițiativă. Mama lui însă, Rebeca, a fost „spirt”; o femeie harnică și plină de inițiativă. Aduceți-vă aminte că acesta a fost semnul pe care l-a cerut slujitorul lui Avraam plecat să găsească o soție pentru băiatul stăpânului său:

„Și a zis: „Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam! Te rog, dă-mi izbândă astăzi și îndură-Te de stăpânul meu Avraam. Iată, stau lângă izvorul acesta de apă, și fetele oamenilor din cetate vin să scoată apă. Fă ca fata căreia îi voi zice: „Pleacă-ți vatra, te rog, ca să beau” și care va răspunde: „Bea

și am să dau de băut și cămilelor tale” să fie aceea pe care ai rânduit-o Tu pentru robul Tău Isaac! Și prin aceasta voi cunoaște că Te-ai îndurat de stăpânul meu.” (Geneza 24:12-14).

Un slujitor a gândit ca un slujitor și a cerut de la Dumnezeu ca viitoarea soție a lui Isaac să fie o femeie harnică și de inițiativă. Și așa a fost. O astfel de mamă a avut Iacov, care i-a transmis această caracteristică. La Iacov n-a existat expresia „Nu se poate!”. El caută, inventează, se dă peste cap și scoate o soluție pentru orice. Când nu se poate cu o soluție cinstită, el face o înșelătorie și tot ajunge la rezultatul dorit. Este convins că totul i se cuvine, că totul poate fi dobândit.

Iacov a moștenit de la Rebeca și șmecheria. Nu degeaba a ieșit din pânțele ei ținându-și fratele mai mare de călcâi și trăgându-l înapoi. Aduceți-vă aminte de șmecheria pusă la cale de Rebeca pentru ca Iacov să fure binecuvântarea de la tatăl lui. Femeia aceasta a fost gata să mintă și l-a învățat pe fiul ei s-o facă și el. A fost conștientă că face ceva rău și a fost gata să plătească prețul pedepsei:

„Blestemul acesta, fiule, să cadă peste mine!
Ascultă numai sfatul meu și du-te de adu-mi-i.”
(Geneza 27:13).

Așa a și fost. Rebeca cea înșelătoare a trebuit să-l trimită pe Iacov departe de casă și nu l-a mai văzut apoi niciodată. Iertarea lui Dumnezeu nu împiedică întotdeauna consecințele greșelilor noastre.

Așa este și cu noi: ne costumăm în piesele noastre de teatru, facem scenariile de parcă Dumnezeu nu vede și nu știe, mințim, ne tragem sforile și ne așezăm ploile, dar ... la sfârșit va veni peste noi pedeapsa cea dreaptă a lui Dumnezeu. Și nu e nici un chip de scăpare! Pe Dumnezeu nu-L putem păcăli.

Ne întrebăm toți: Cum a putut Dumnezeu să binecuvânteze într-o asemenea farsă? Cum de n-a refuzat să dea atunci

binecuvântarea? Dumnezeu anunță bunăvoința Lui pentru viitorul lui Iacov în ceasul de cea mai mare falsitate. Adevărul este trâmbițat în mijlocul unei înscenări mincinoase. Iacov se îmbracă în hainele lui Esau, miroase ca și Esau, încearcă să-și schimbe vocea ca să sune ca a lui Esau și-L târăște în minciuna aceasta și pe Dumnezeu:

„Iacov a răspuns tatălui său: „Eu sunt Esau, fiul tău cel mai mare; am făcut ce mi-ai spus. Scoală-te, rogu-te, șezi de mănâncă din vânatul meu, pentru ca să mă binecuvânteze sufletul tău!” Isaac a zis fiului său: „Cum, l-ai și găsit, fiule?” Și Iacov a răspuns: „Domnul, Dumnezeul tău, mi l-a scos înaintea”
(Geneza 27:19-20).

Da, Dumnezeu era la lucru, dar nu așa cum a spus Iacov. Dumnezeu era acolo, în toată mizeria aceasta de relații umane pervertite, Dumnezeu Își trâmbițează suveranitatea. Planul Lui nu poate fi împiedicat de condiția noastră păcătoasă, ci este divin în toate componentele lui. El își duce la împlinire planurile chiar și prin oameni păcătoși. O face pentru că, deocamdată, nu are la dispoziție altfel de oameni.

Când Dumnezeu spune prin prifetul Ieremia că: „Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea“ El constată că în fiecare dintre noi există un Iacov. Toți am păcătuit și suntem lipsiți de slava Lui. Dar slava Lui este în răscumpărarea noastră și în reintegrarea noastră în familia Lui eternă.

Rebeca și Iacov au vrut să rezolve omeneste o criză creată de neascultarea lui Isaac, născută din preferința lui vinovată pentru Esau. Dumnezeu îi anunțase pe acești părinți de hotărârea Lui cu privire la viitorul copiilor lor:

„Isaac era în vârstă de patruzeci de ani când a luat de nevastă pe Rebeca, fata lui Betuel, Arameul din Padan-Aram, și sora lui Laban, Arameul. Isaac s-a rugat Domnului pentru nevastă-sa, căci era stearpă,

și Domnul l-a ascultat: nevastă-sa Rebeca a rămas însărcinată. Copiii se băteau în pânțele ei, și ea a zis: „Dacă-i așa, pentru ce mai sunt însărcinată?” S-a dus să întrebe pe Domnul. Și Domnul i-a zis:

„Două neamuri sunt în pânțele tău,
Și două noroadе se vor despărți la ieșirea din
pânțele tău.

Unul din noroadеle acestea va fi mai tare decât
celălalt.

Și cel mai mare va sluji celui mai mic.” (Geneza
25:20-23).

Știind aceasta, Isaac a vrut totuși să-i dea binecuvântarea lui Esau, fiul cel mare. Nu-i de mirare că Rebeca și preferatul ei, Iacov au intrat în panică și s-au grăbit să împiedice o asemenea greșeală. Ca Uza de mai târziu, ei un întins mâna să nu se răstoarne carul lui Dumnezeu și asta a fost o inițiativă în firea pământească. Dumnezeu nu are nevoie de proptelele noastre.

Ca să se asigure că va moșteni dreptul și binecuvântarea primului născut, geamănul cel mic l-a înșelat de două ori pe Esau i-a cumpărat-o pe prima și ia furat-o pe dea de a doua. Asta s-a întâmplat și pentru că Esau a fost ușuratic și a trăit mai mult în lumea materială, decât în cea spirituală:

„Odată, pe când fierbea Iacov o ciorbă, Esau s-a întors de la câmp rupt de oboseală. Și Esau a zis lui Iacov: „Dă-mi, te rog, să mănânc din ciorba aceasta roșatică, fiindcă sunt rupt de oboseală.” Pentru aceea s-a dat lui Esau numele Edom (roșu).

Iacov a zis: „Vinde-mi azi dreptul tău de întâi născut!”

Esau a răspuns: „Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?”

Și Iacov a zis: „Jură-mi întâi.”

Esau i-a jurat și astfel și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov.

Atunci, Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut“ (Geneza 25:29-34).

Din această întâmplare s-a născut expresia românească „te vinzi pentru un blid de linte“.

Fără să-și dea seama, dintr-o dragoste maternă exagerată și mai ales lipsită de credință, mama lui Iacov, Rebeca l-a băgat într-o mare belea. Copilul lui Rebeca rămâne însă o problemă pentru Domnul. Ce va face Cel Atotputernic? Dumnezeu l-a băgat în atelierul Lui și a început să-l lucreze.

Va putea El să scoată ceva bun dintr-un astfel de „înșelător“, strâmb născut și noduros crescut? Va putea face un Israel (prinț al lui Dumnezeu) dintr-un Iacov (înșelător) ? Acesta este conținutul și mesajul din restul capitolelor din cartea Genezei, esența mesajului din viața celui de al treilea patriarh.

Tratamentul divin aplicat lui Iacov

Primul lucru pe care-l face Dumnezeu este să-l scoată pe Iacov din casa părinților lui, îl izolează de influențele rele de acolo. Din momentul acela Iacov va intra pe mâna marelui Pedagog și vom vedea metodele prin care lucrează Creatorul asupra creaturii. Dumnezeu nu-l aruncă la groapa de gunoi a istoriei, pentru că are mari planuri cu el.

Iacov a avut trei mari probleme de caracter și Dumnezeu i-a aplicat trei tratamente corespunzătoare.

Ar fi fost posibil să moștenească Iacov dreptul de întâi născut fără înșelătorie ? Da, iar tratamentul se numește „Laban“.

Ar fi fost posibil să moștenească Iacov dreptul de întâi născut fără să-l cumpere de la Esau? Da, iar tratamentul se numește „Esau“.

Ar fi fost posibil să moștenească dreptul de întâi născut chiar fiind cel „mai mic”? Da, iar tratamentul se numește „Io-sif”.

LABAN

Pentru primul tratament, Dumnezeu îl trimite pe Iacov la un om mai înșelător ca el, la unchiul său, Laban. „Cui pe cui se scoate”. Este inițiativa lui Dumnezeu, chiar dacă plecarea departe de răzbunarea lui Esau a fost aparent ideea lui Rebeca (Geneza 27:38-46).

Mai întâi însă Dumnezeu a vrut să-l asigure pe Iacov că „departe de casă” nu înseamnă și „departe de Dumnezeu”. În drumul său dinspre Beer-Șeba spre Haran, noaptea, Iacov visează un vis semnificativ. El vede deasupra lui o scară rezemată de pământ, al cărei vârf ajungea până la cer. Îngerii lui Dumnezeu se suiau și se pogorau pe scara aceea “ (Geneza 28:12).

Iacov aude apoi o declarație semnificativă:

„Și Domnul stătea deasupra ei și zicea: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam și Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Sămânța ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus și la răsărit, la miazănoapte și la miazăzi și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine și în sămânța ta. Iată, Eu sunt cu tine; te voi păzi pretutindeni pe unde vei merge și te voi aduce înapoi în țara aceasta, căci nu te voi părăsi până nu voi împlini ce-ți spun.” (Geneza 28:13-15).

Este clar că plecarea este temporară și deplasarea este doar pentru un tratament necesar. Este la fel de clar că Iacov nu este încă la nivelul unui astfel mesaj divin. Dumnezeu nu-i reproșează înșelătoriile prin care și-a „dobândit” dreptul de

întâi și binecuvântarea. Iacov nu este „copt“ încă pentru un asemenea mesaj. Muștrarea nu i-ar fi ajutat prea mult, de aceea Dumnezeu preferă deocamdată să tacă. Acțiunile Lui vor spune însă răspicat părerea lui Dumnezeu.

Iacov reacționează conform naturii lui „șmechere“ și-i propune lui Dumnezeu „un târg“ avantajos:

„Iacov a făcut o juruință și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta pe care am pus-o ca stâlp de aducere-aminte va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da” (Geneza 28:19-22).

Dacă faceți matematica necesară veți vedea că Iacov promite să păstreze pentru sine nouă părți din tot ce va primi de la Domnul. Bun negustor? Înșelătoare propunere! Oricât ar părea de neînțeles și de paradoxal, rămâne întotdeauna adevărat faptul că oamenii devin sfinți nu prin dorința proprie, ci prin chemarea suverană a lui Dumnezeu.

Tratamentul Laban a însemnat confruntarea cu un om „credincios“ în teorie, dar în realitate „idolatra“ (Geneza 31:53,30). Acest frate al mamei sale este el însuși „înșelător“ (Geneza 29:22-30), avar și hrăpăreț (Geneza 31:7), un tată care și-a lăsat fetele fără zestre (Geneza 31:15), care l-a înșelat pe Iacov în căsătoria cu fetele lui (Geneza 29:26), în zestrea primită (Geneza 31:14-16) și în simbria dată (Geneza 31:36-42). Iată mărturia lui Iacov:

„Scoate-le aici înaintea fraților mei și fraților tăi, ca să judece ei între noi amândoi!

Iată, am stat la tine douăzeci de ani; oile și caprele nu ți s-au stârpit și n-am mâncat berbeci din turma ta.

Nu ți-am adus acasă vite sfâșiate de fiare: eu însuși mi te-am despăgubit pentru ele. Îmi cereai înapoi ce mi se fura ziua sau ce mi se fura noaptea.

Ziua mă topeam de căldură, iar noaptea mă prăpădeam de frig și-mi fugea somnul de pe ochi.

Iată, douăzeci de ani am stat în casa ta, ți-am slujit paisprezece ani pentru cele două fete ale tale și șase ani pentru turma ta, și de zece ori mi-ai schimbat simbria.

Dacă n-aș fi avut cu mine pe Dumnezeu tatălui meu, pe Dumnezeu lui Avraam, pe Acela de care se teme Isaac, mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale. Dar Dumnezeu a văzut suferința mea și oste-neala mâinilor mele, și ieri noapte a rostit judecata.” (Geneza 31:37-42).

Până și vicleanul Laban a trebuit să se recunoască învins. Firea pământească se pleacă în fața providenței care l-a însoțit pe Iacov:

Drept răspuns, Laban a zis lui Iacov: „Fiicele acestea sunt fiicele mele, copiii aceștia sunt copiii mei, turma aceasta este turma mea și tot ce vezi este al meu. Și ce pot face eu azi pentru fiicele mele sau pentru copiii lor pe care i-au născut? Vino să facem amândoi un legământ, și legământul acesta să slujească de mărturie între mine și tine!” (Geneza 31:43-44).

Toate acestea s-au întâmplat ca Iacov să simtă pe pielea lui ce înseamnă să fii înșelat. Putem vedea panica lui din faptul că și-a chemat nevestele pe câmp și le-a spus în taină planul fugii lor de sub jugul lui Laban (Geneza 31:1-21). Panica lui s-a dovedit îndreptățită. Numai intervenția lui Dumnezeu l-a putut scoate din ghearele lui Laban:

„A treia zi, au dat de veste lui Laban că Iacov a fugit. Laban a luat cu el pe frații săi, l-a urmărit cale de șapte zile și l-a ajuns la muntele Galaad.

Dar Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Laban, Arameul, și i-a zis: „Ferește-te să spui o vorbă rea lui Iacov!” (Geneza 31:22-24).

A învățat Iacov lecția aceasta? I-a folosit acest tratament celui de al treilea patriarh? Iată mărturia lui la „absolvirea” acestui curs:

„Dacă n-aș fi avut cu mine pe Dumnezeu tatălui meu, pe Dumnezeul lui Avraam, pe Acela de care se teme Isaac, mi-ai fi dat drumul acum cu mâinile goale” Gen. 31:42).

Iacov a văzut cu ochii lui că Dumnezeu este acela care dă binecuvântarea și că toate șmecheriile noastre nu sunt de nici un folos înaintea Lui. La întrebarea: „Ar fi putut Iacov să moștenească dreptul de întâi născut fără înșelătorie?” Răspunsul: „Bineînțeles că da”.

ESAU

Teama cea mare a lui Iacov n-a fost însă din cauza lui Laban. Teama mare era confruntarea cu Esau, cel căruia profeția tatălui său îi promisese dreptul de a-l omorî pe Iacov:

„Isaac a zis: „Fratele tău a venit cu vicleșug și ți-a luat binecuvântarea.”

Esau a zis: „Da, nu degeaba i-au pus numele Iacov, căci m-a înșelat de două ori. Mi-a luat dreptul de întâi născut și iată-l acum că a venit de mi-a luat și binecuvântarea!” Și a zis: „N-ai păstrat nicio binecuvântare pentru mine?”

Isaac a răspuns și a zis lui Esau: „Iată, l-am făcut stăpân peste tine și i-am dat ca slujitori pe toți frații lui, l-am înzestrat cu grâu și vin din belșug. Ce mai pot face oare pentru tine, fiule?” Esau a zis tatălui său: „N-ai decât această singură binecuvântare,

tată? Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” Și Esau a ridicat glasul și a plâns.

Tatăl său Isaac a răspuns și i-a zis:

„Iată! Locuința ta va fi lipsită de grăsimea pământului

Și de roua cerului, de sus.

Vei trăi din sabia ta

Și vei sluji fratelui tău,

Dar, când te vei răscula,

Vei scutura jugul lui de pe gâtul tău!”

Esau a prins ură pe Iacov din pricina binecuvântării cu care-l binecuvântase tatăl său. Și Esau zicea în inima sa: „Zilele de bocet pentru tatăl meu sunt aproape, și apoi am să ucid pe fratele meu Iacov.” (Geneza 27:33-41).

Acest Esau este al doilea tratament aplicat de Dumnezeu lui Iacov. Ar fi fost posibil să moștenească Iacov dreptul de întâi născut fără să-l cumpere de la Esau? Ce va face el acum când se întoarce acasă și va da din nou ochii cu el? Nu-i de mirare că Iacov tremură și se înfioară. Ca în cartea profetului Amos: „Veți fi ca un om care fuge dinaintea unui leu, pe care-l întâlnește un urs și care, când ajunge acasă, își reazemă mâna pe zid și-l mușcă un șarpe!” (Amos 5:19). Dacă este pe luptă, dacă Esau pornește cu sabia, câștigă cu siguranță. Așa a fost anunțul profetic dat de Dumnezeu. Și cu Dumnezeu nu te pui!

Sau ... te pui? Consecvent vicleniilor lui, Iacov a căutat o strategie de îmbunare a lui Esau. Faptul că Dumnezeu îi deschisese puțin ochii ca să vadă că trimisese pentru el o escortă angelică nu-l liniștise.

„Iacov și-a văzut de drum și l-au întâlnit îngerii lui Dumnezeu. Când i-a văzut, Iacov a zis: „Aceasta este tabăra lui Dumnezeu!” De aceea a pus locului aceluia numele Mahanaim (Tabără îndoită). (Geneza 32:1-2)

Iacov a trimis niște soli la Esau și ei s-au întors cu un mesaj rău:

„Iacov a trimis înainte niște soli la fratele său Esau, în țara Seir, în ținutul lui Edom. El le-a dat porunca următoare: „Iată ce să spuneți domnului meu Esau: „Așa vorbește robul tău Iacov: „Am locuit la Laban și am rămas la el până acum; am boi, măgari, oi, robi și roabe și trimit să dea de știre lucrul acesta domnului meu, ca să capăt trecere înaintea ta”. Solii s-au întors înapoi la Iacov și au zis: „Ne-am dus la fratele tău Esau, și el vine înaintea ta cu patru sute de oameni“.

Iacov s-a înspăimântat foarte mult și l-a apucat groaza. A împărțit în două tabere oamenii pe care-i avea cu el, oile, boii și cămilele și a zis: „Dacă vine Esau împotriva uneia din tabere și o bate, tabăra care va rămâne va putea să scape”. (Geneza 32:3-7).

Strâns cu mênghina circumstanțelor, Iacov aleargă la rugăciune, aleargă însă la Dumnezeuul părinților lui, nu la Dumnezeuul lui:

„Iacov a zis: „Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeuul tatălui meu Isaac! ... Izbăvește-mă, Te rog, din mâna fratelui meu, din mâna lui Esau! Căci mă tem de el, ca să nu vină și să mă lovească, pe mine, pe mame și pe copii “ (Geneza 32: 9-12).

Iacov era însă departe de a fi un om care să se încreadă în Dumnezeu, așa că „înșelătorul“ s-a gândit să-l mituiască pe Esau trimițându-i înainte, câteva sute de animale alese ca plocon:

„Iacov a petrecut noaptea în locul acela. A luat din ce mai avea cu el și a pus deoparte, ca dar pentru fratele său Esau: două sute de capre și douăzeci de țapi, două sute de oi și douăzeci de berbeci, treizeci de cămile alăptătoare cu mânjii lor, patruzeci de vaci și zece tauri, douăzeci de măgărițe și zece măgăruși.

Le-a dat robilor săi, turmă cu turmă, deosebit, și a poruncit robilor săi: „Treceți înaintea mea și lăsați o depărtare între fiecare turmă.” (Geneza 32:13-16)

A dat celui dintâi porunca următoare: „Când te va întâlni fratele meu Esau și te va întreba: „Al cui ești? Unde te duci? Și a cui este turma aceasta dinaintea ta? ” să răspunzi: „A robului tău Iacov; ea este un dar trimis Domnului meu Esau, și el însuși vine în urma noastră.”

A dat aceeași poruncă celui de al doilea, celui de al treilea și tuturor celor ce mâneau turmele: „Așa să vorbiți domnului meu Esau când îl veți întâlni. Să spuneți: „Iată, robul tău Iacov vine și el după noi”. Căci își zicea el: „Îl voi potoli cu darul acesta care merge înaintea mea; în urmă îl voi vedea față în față, și poate că mă va primi cu bunăvoință.” (Geneza 32:17-20).

Providența divină a făcut ca această a doua lecție pentru Iacov să fie alcătuită din două părți, una noaptea, iar cealaltă ziua. Asta pentru că Iacov era din punct de vedere spiritual un bezmetic care fugea prin noapte. Și Dumnezeu a făcut ca Iacov să rămână singur, despărțit de tot restul familiei:

„Iacov a petrecut noaptea în locul acela. ... Tot în noapte aceea s-a sculat, a luat pe cele două neveste ale lui, pe cele două roabe și pe cei unsprezece copii ai lui și i-a trecut vadul Iabocului“ (Geneza 32:13,22-23).

În noaptea aceea, de afară și din sufletul lui, înainte de a se lupta cu Esau, Iacov a dus lupta cea mare a vieții lui. Dumnezeu a dat buzna peste el și l-a luat la trântă. Mesajul a fost direct și clar: „Iacove! Ai fugit destul. Ai crezut că fugi de Laban și de Esau, dar tu ai fugit de fapt de Mine. Ai conflicte și cu ei, dar cel mai mare conflict cu care n-ai vrut să te confrunți este cu Mine“.

„Iacov însă a rămas singur. Atunci, un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor.

Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el.

Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revărsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: „Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta.”

Omul acela i-a zis: „Cum îți este numele?”

„Iacov” (înșelător), a răspuns el.

Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu), căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni și ai fost biruitor.”

Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, Te rog, numele Tău.”

El a răspuns: „Pentru ce Îmi ceri numele?” Și l-a binecuvântat acolo.

Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); „căci”, a zis el, „am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.”

Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă” (Geneza 32:24-31).

Rivalitatea dintre copiii lui Isaac s-a frânt. Momentul care a dinamitat-o a fost lipsta pe care a avut-o Iacov cu Îngerul lui Dumnezeu la Penel. După noaptea aceea, apele s-au limpezit. În întâlnirea cu Esau, Iacov a acceptat să piardă și s-a așezat în poziția de subordonat dependent de bunăvoința fratelui său mai mare, Esau. Exsită biruințe interioare la care avem acces doar atunci când acceptăm să pierdem. Iacov îi cumpărase dreptul de întâi născut și îi furase binecuvântarea de la Tatăl lor, dar acum este gata să renunțe la amândouă, numai să fie bine de acum înainte.

„Esau a zis: „Ce ai de gând să faci cu toată tabăra aceea pe care am întâlnit-o?” Și Iacov a răspuns: „Voiesc să capăt trecere cu ea înaintea domnului meu.” 9 Esau a zis: „Eu am din belșug; păstrează, frate, ce este al tău.” 10 Și Iacov a răspuns: „Nu, te

rog, dacă am căpătat trecere înaintea ta, primește darul acesta din mâna mea, căci m-am uitat la fața ta cum se uită cineva la Fața lui Dumnezeu, și tu m-ai primit cu bunăvoință. 11 Primește deci darul meu, care ți-a fost adus, fiindcă Dumnezeu m-a umplut de bunătați și am de toate.” Astfel a stăruit de el, și Esau a primit“ (Geneza 33:8-11).

Rezultatul? Peste capitularea lui Iacov, Dumnezeu a intervenit cu providența Lui suverană. Peste toate profețiile din binecuvântarea rostită de Isaac, tatăl lor Dumnezeu i-a făcut pe cei doi fii să poată locui o vreme împreună. Amândoi fii au stat binecuvântați în preajma tatălui lor:

„Iacov a ajuns la tatăl său Isaac, la Mamre, la Chiriath-Arba, care este tot una cu Hebronul, unde locuiseră ca străini Avraam și Isaac. Zilele vieții lui Isaac au fost de o sută optzeci de ani. Isaac și-a dat duhul și a murit și a fost adăugat la poporul său, bătrân și sătul de zile. Fiii săi, Esau și Iacov, l-au îngropat“ (Geneza 35:27-29)

Surprinzător și pe neașteptate, fără luptă și fără ceartă, doar printr-o providențială decizie, Esau a plecat apoi de bună voie „departe de fratele său Iacov“:

„Esau și-a luat nevestele, fiii și fiicele, toată lumea din casă, turmele, toate vitele și toată averea pe care și-o agonisise în țara Canaan și s-a dus într-o altă țară, departe de fratele său Iacov. Căci bogățiile lor erau prea mari ca să poată locui împreună și ținutul în care locuiau ca străini nu le mai putea ajunge din pricina turmelor lor. Esau s-a așezat în muntele Seir. Esau înseamnă Edom“ (Geneza 36:6-8).

Ce frumos și liniștit știe și poate Dumnezeu să rezolve toate lucrurile! Nu putea Iacov să creadă aceasta și să nu se lupte atâția ani în firea pământească, să înșele și să fure? Bineînțeles că putea, dar el, ca și noi, a trebuit și se lupte ca un hăbăuc

cu Dumnezeu o noapte întreagă, care simboliza toată viața lui de până atunci și să câștige ... pierzând. Aceasta este taina pe care ne-o împărtășește Dumnezeu într-o remarcabilă lămurire profetică:

„Domnul este în ceartă și cu Iuda și va pedepsi pe Iacov după purtarea lui; îi va răsplăti după faptele lui. Încă din pânțele mamei a apucat Iacov pe frate-său de călcâi și, în puterea lui, s-a luptat cu Dumnezeu. S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel și acolo ne-a vorbit Dumnezeu“ (Osea 12: 2-4).

Înfrângerea lui Iacov l-a lăsat cu se semn pentru toată viața. Dumnezeu l-a lovit în coapsă și l-a lăsat șchiop pentru toată viața. Evenimentul a însemna intrarea lui Iacov în lumina unei zile noi:

„Răsărea soarele când a trecut pe lângă Peniel. Însă Iacov șchiopăta din coapsă. Iată de ce, până în ziua de azi, israeliții nu mănâncă vâna de la încheietura coapsei, căci Dumnezeu a lovit pe Iacov la încheietura coapsei în vână“ (Geneza 33:31-32).

Printr-o justiție profetică, cel ce l-a apucat pe fratele său de călcâi la naștere, „în puterea lui“, a fost disciplinat să șcioapăte el însuși toată viața. De picior l-a apucat și de picior a ajuns să șchioapete.

Iacov a șchiopătat spre o nouă zi din viața lui, dobândind numele pe care l-a purtat de atunci poporul ales. Ar fi fost mai firesc ca acest nume să fie legat de Avraam, să li se spună de exemplu, „avraamiți“, dar Dumnezeu a vrut să fie altfel. El îi vrea „israeliți“, niște sfinți capricioși luați în atelierul divin și prelucrați spre desăvârșire. Dacă veți studia atent, când cei din poporul ales o iau iar pe căi rătăcite, Dumnezeu îi numește „copiii lui Iacov“ (Isaia 8:17; 10:21; Ieremia 33:26; Plângerile 1:17; 2:2; Ezechiel 39:25; Osea 12:2; Amos 6:8; etc.)

Când Iacov a trecut în sfârșit Iabocul și familia lui l-a văzut venind spre ei cu părul prăfuit, cu praf în gură, cu hainele rupte zdrențe și cu barba smulsă cred că s-au apropiat speriați de el și l-au întrebat: „Ce ți s-a întâmplat?“, iar el, cu o scân-teiere cerească în priviri le-a răspuns: „Am fost binecuvântat!“

În zorii acelei zile noi, Dumnezeu i-a schimbat numele din Iacov (înșelător) în Israel (prințul care se luptă cu Dumnezeu). În Biblie o schimbare de nume reprezintă mereu o schimbare de viață. Oricât ar părea de paradoxal, unele din cele mai mari câștiguri vin atunci când accepți să pierzi, iar unele din cele mai mari victorii vin atunci când te dai bătut! Cu lecția aceasta învățată, Dumnezeu l-a trimis apoi smerit să se întâlnească cu Esau ...

„Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui” (Prov. 17:6).

IOSIF

Cea de a treia întrebare din studiul nostru este: „Ar fi fost posibil să moștenească dreptul de întâi născut chiar de pe poziția celui „mai mic”? Răspunsul la ea este viața lui Iosif. Geneza rezervă un spațiu suspect de mare lui Iosif, fiul lui Iacov. De fapt, „toledot“-ul lui Iacov debutează spectaculos cu ... Iosif, făcându-ne să înțelegem că Iosif este personalitatea de prim ordin din această parte a Genezei (cap. 37-50).

„Iată istoria lui Iacov. Iosif, la vârsta de șaptesprezece ani, ... (Gen. 37:2)

Viața lui Iosif este un fragment din viața lui Iacov. Aceasta este semnificația trecerii abrupte, dar neaccidentale pe care o citim în Geneza.

După o viață tumultoasă, măcar la bătrânețe, Iacov spera să poată duce o viață liniștită. Nu mai avea probleme cu Esau,

i-au crescut copiii, acum muncesc ei, stau ei în frig noaptea și în zăduf ziua, are casa lui, masa lui, e bogat, nu duce lipsă de nimic. Ce necazuri ar mai fi putut să aibă? Omul acesta a ajuns însă să țină în mână o haină mânjită de sânge și să plângă amar. De ce aceasta? Pentru că Dumnezeu nu terminase încă de lucrat în viața lui.

În Iosif, Iacov a dovedit că mai are însă mult din firea pământească moștenită de la părinții lui. El se poartă cu favoritism față de Iosif și-l nenorocește dorind să-i facă bine. Haina pestriță pe care i-a făcut-o a devenit haina însângărată cu care l-au înșelat copiii lui. După plată și răsplată! Cel ce s-a îmbrăcat în haina furată de la Esau a ținut înaintea ochilor lui, haina nenorocirii lui Iosif. Biblia ne spune clar: dacă i l-ar fi lăsat pe Iosif lui Iacov, patriarhul ar fi făcut din el o copie fidelă a lui. Dumnezeu l-a luat însă deoparte, l-a izolat de influența tatălui său și a făcut din el ceea ce ar fi putut face și din Iacov, dacă n-ar fi fost înclinat spre înșelătorie.

Prin Iosif, Dumnezeu l-a vindecat pe Iacov de „complexul copilului mai mic“. Prâslea familiei a ajuns la curtea lui Faraon ca să scape lumea întreagă de foamete. Sub providența divină, viața lui Iosif a fost o lecție dureroasă pentru Iacov. Pentru cei cu pătrundere duhovnicească, Iosif este ultima lecție pe care i-o dă Dumnezeu lui Iacov în tratamentul pentru viclenie și independență nebunească. Prin viața lui Iosif, Dumnezeu îi spune patriarhului cam așa: „Erai gata să-l nenorocești pe Iosif cu preferința ta nesăbuită. L-ai iubit mai mult ca pe toți ceilalți, dar n-ai reușit decât să-l pui în conflict cu toți ceilalți. L-ai tratat mai bine, ai investit mai mult în el, dar ... l-ai nenorocit. Dacă ți l-aș fi lăsat, ai fi făcut din el un al doilea Iacov, un om ca tine. Uită-te acum la ceea ce am făcut Eu din Iosif. Ai fi putut face tu așa ceva pentru el?“

Când s-a dus la Iosif în Egipt, Iacov s-a dus să-și ia și lecția pregătită de Dumnezeu. Slavă Domnului că a luat-o, a priceput-o și a capitulat înaintea Domnului. Cel ce șchiopăta deja în

trup a fost străpuns apoi în suflet și prăbușit în cea mai adâncă smerire posibilă.

De unde știm că Iacov și-a înțeles lecția? Din ceea ce a făcut el la plecarea din Canaan înspre Egipt. Impulsiv, pripit și independent ca întotdeauna, el declară:

„Destul! Fiul meu Iosif tot mai trăiește! Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte.” (Gen. 45:28).

Capitolul 46 ne prezintă însă un Iacov care se teme. Pentru ce? Pentru că s-a pripit și a luat iar o hotărâre fără să-L consulte mai întâi pe Dumnezeu, „Șmecherul pocăit” își dă seama că vechea lui natură i-a jucat iar o festă. Ar fi trebuit să fie mai veghetor ...

Să te muți din țara făgăduinței în țara Egiptului nu-i mai sună acum de loc atrăgător. Seamănă mai mult cu o trădare a planului mesianic moștenit de la părinții lui, Avraam și Isaac.

Când ajunge însă la Beer Șeba, la granița Țării Promise, Iacov se oprește parcă electrocutat de un câmp de mare tensiune invizibil. Îl apucă teama. Mai plecase și altădată de capul lui. Nu este și aceasta o altă „neascultare” pornită din inima lui nesupusă Domnului? Textul ne spune că a înțepenit acolo. A înălțat un altar și a adus o jertfă. Dumnezeu nu i-a răspuns în timpul zilei, de parcă l-a pus la încercare. I-a răspuns însă noaptea, printr-o vedenie înduioșătoare. Fiecare cuvânt are încărcătura unui fagur de miere. Se vede de la o poștă că, acum, lui Dumnezeu îi place de Iacov:

„Israel a plecat cu tot ce avea. A ajuns la Beer-Șeba și a adus jertfe Dumnezeului tatălui său Isaac. Dumnezeu a vorbit lui Israel într-o vedenie noaptea și a zis: „Iacove! Iacove!” Israel a răspuns: „Iată-mă!”

Și Dumnezeu a zis: „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te pogori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu Însumi Mă voi pogori cu tine în Egipt și Eu Însumi

te voi scoate iarăși de acolo, iar Iosif îți va închide ochii” (Gen. 46:1-4).

Să le privim mai îndeaproape și să le simțim așa cum le-a simțit patriarhul Iacov:

„*Nu te teme să te pogori în Egipt*“. Temerea aceea fusese după voia Domnului și El vine să o laude și să-i răspundă cu bunăvoință.

„*Acolo te voi face să ajungi un neam mare*“. Și într-adevăr, Egiptul a funcționat ca un uriaș incubator în care copiii lui Dumnezeu au fost transformați dintr-o familie aleasă într-un popor ales.

„*Eu Însumi Mă voi pogori cu tine în Egipt*“. Cu alte cuvinte, îndepărtarea ta de țara promisiunilor nu va însemna de data aceasta și o îndepărtare de Mine. Voi veni și Eu! Voi fi și Eu cu tine acolo! Ce fermecător! Un Dumnezeu care merge și El în Egipt, de dragul copiilor Lui.

„*Și Eu Însumi te voi scoate de acolo*“. Dumnezeu îl asigură pe Iacov că Egiptul este doar o etapă intermediară pe drumul cel bun, un ocol necesar pe care-l pregătise El de foarte multă vreme (Gen. 15:13-15).

„*Iar Iosif îți va închide ochii*“. Iosif acela pentru care ți-au plâns ochii va fi mângâierea și răsplata ta la bătrânețe. Ai crezut că a murit înaintea ta ... Așa ceva nu se va întâmpla. Vei avea o viață normală și liniștită în Egipt.

Dumnezeu îi răsplătește pe toți aceia care caută fața Lui și, reparându-și greșelile pripelilor lor, înalță un altar al pocăinței, al întrebărilor și al rugăciunii.

Când acesta și-a revăzut în final fiul, Iacov a înțeles ce înseamnă bunăvoința providenței. Ea este suficientă. Ea poate face totul. Biblia are scilipiri de geniu psihologic și literar. Ultima scenă din viața lui Iacov este dovada că patriarhul și-a primit lecția și a învățat că Dumnezeu îl poate face pe cel mai

mic să fie mai important decât pe cel mai mare. Când Iacov îi înfiază pe copiii lui Iosif, ca să nu fie probleme de ereditate pentru că erau pe jumătate egipteni, el dovedește că este un om cu lecția învățată:

„După aceea, au venit și au spus lui Iosif: „Tatăl tău este bolnav.” Și Iosif a luat cu el pe cei doi fii ai săi, Manase și Efraim.

Au dat de știre lui Iacov și i-au spus: „Iată că fiul tău Iosif vine la tine.” Și Israel și-a adunat puterile și s-a așezat pe pat. Iacov a zis lui Iosif: „Dumnezeul Cel Atotputernic mi S-a arătat la Luz, în țara Canaan, și m-a binecuvântat. El mi-a zis: „Te voi face să crești, te voi înmulți și voi face din tine o ceată de popoare; voi da țara aceasta seminței tale după tine, ca s-o stăpânească pentru totdeauna. ”

Acum, cei doi fii care ți s-au născut în țara Egiptului, înainte de venirea mea la tine în Egipt, vor fi ai mei; Efraim și Manase vor fi ai mei, ca și Ruben și Simeon. Dar copiii pe care i-ai născut după ei vor fi ai tăi; ei vor purta numele fraților lor în partea lor de moștenire. La întoarcerea mea din Padan, Rahela a murit pe drum lângă mine, în țara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata, și am îngropat-o acolo, pe drumul care duce la Efrata, sau Betleem.”

Binecuvântarea celor doi fii ai lui Iosif

Israel s-a uitat la fiii lui Iosif și a zis: „Cine sunt aceștia?”

Iosif a răspuns tatălui său: „Sunt fiii mei pe care mi i-a dat Dumnezeu aici.”

Israel a zis: „Apropie-i, te rog, de mine, ca să-i binecuvântezi.”

Ochii lui Israel erau îngreuiați de bătrânețe, așa că nu mai putea să vadă. Iosif i-a apropiat de el, și Israel i-a sărutat și i-a îmbrățișat. Israel a zis lui

Iosif: „Nu credeam că am să-ți mai văd fața și iată că Dumnezeu m-a făcut să-ți văd și sămânța.”

Iosif i-a dat la o parte de lângă genunchii tatălui său și s-a aruncat cu fața la pământ înaintea lui. Apoi Iosif i-a luat pe amândoi: pe Efraim cu mâna dreaptă la stânga lui Israel și pe Manase cu mâna stângă la dreapta lui Israel și i-a adus aproape de el.

Israel și-a întins mâna dreaptă și a pus-o pe capul lui Efraim, care era cel mai tânăr, iar mâna stângă a pus-o pe capul lui Manase; înadins și-a încrucișat mâinile astfel, căci Manase era cel dintâi născut. A binecuvântat pe Iosif și a zis: „Dumnezeul înaintea căruia au umblat părinții mei Avraam și Isaac, Dumnezeu care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta, Îngerul care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceștia! Ei să poarte numele meu și numele părinților mei Avraam și Isaac și să se înmulțească foarte mult în mijlocul țării!” (Geneza 48:1-17).

Biblia subliniază că numai Iacov a înțeles ce făcea, în timp ce Iosif căuta din răspuțeri să-l împiedice. Gestul lui Iacov este semnul că a înțeles lecția pe care i-a dat-o Dumnezeu și a ales să aleagă nu cum este obișnuit, ci așa cum așează Dumnezeul harului:

„Lui Iosif nu i-a venit bine când a văzut că tatăl său își pune mâna dreaptă pe capul lui Efraim, de aceea a apucat mâna tatălui său ca s-o ia de pe capul lui Efraim și s-o îndrepte pe al lui Manase. Și Iosif a zis tatălui său: „Nu așa, tată, căci acela este cel întâi născut; pune-ți mâna dreaptă pe capul lui.”

Tatăl său n-a vrut, ci a zis: „Știu, fiule, știu; și el va ajunge un popor, și el va fi mare; dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decât el și sămânța lui va ajunge o ceată de neamuri.” El i-a binecuvântat în ziua aceea și a zis: „Numele tău îl vor întrebuința israeliții când vor binecuvânta, zicând: Dumnezeu să Se poarte cu tine cum S-a purtat cu Efraim și

cu Manase!” Și a pus astfel pe Efraim înaintea lui Manase. Israel a zis lui Iosif: „Iată că în curând am să mor! Dar Dumnezeu va fi cu voi și vă va aduce înapoi în țara părinților voștri“ (Geneza 48:18-21).

Fără nici o îndoială, Iosif i-a povestit tatălui său toate pățaniile sale, așa cum le citim și noi astăzi. „Spovedania“ lui a fost pentru Iacov lecții despre providență, despre importanța caracterului și despre încrederea în planul lui Dumnezeu.

Iosif și providența divină

Partea aceasta a Genezei poate fi interpretată din punctul lui Dumnezeu de vedere. De ce ne dă Dumnezeu mai multe amănunte din viața lui Iosif decât din viața oricărui alt personaj din Geneza?

Așa cum am văzut deja, cartea Geneza are o structură interesantă. Ea privește ca din spațiul cosmic peste istoria creației (aproximativ 3% din carte), zboară pe deasupra celor o mie de ani de la Adam la Avraam (aproximativ 15% din carte – coborând puțin ca să ne arate ce s-a petrecut pe vremea lui Noe), parcurge ca un elicopter peste viețile lui Avraam (21%), Isaac (8%) și Iacov (23%) zăbovind doar pe ici, pe colo. Cu Iosif, Geneza coboară cu picioarele pe pământ și străbate drumul alături de el în aproximativ 30% din conținutul cărții.

Dumnezeu este un Dumnezeu al ordinii (1 Corinteni 14:33) și această proporție a așezării în text trebuie să ne atragă imediat atenția. Dumnezeu a ales să ne spună multe despre Iosif pentru că acest personaj este o demonstrație a providenței în viața oamenilor. Călătorind alături de Iosif dăm peste scene surprinzătoare, unele chiar tulburătoare.

- ◇ Ordinea nașterii lui Iosif în șirul patriarhal a fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 30:22–24).
- ◇ Asta înseamnă că necazurile Rahelei cu infertilitatea au fost și ele parte din acest plan (Geneza 30:1–2).

- ◇ Faptul că Iacov a iubit-o mai mult pe Rahela și a arătat favoritism pentru Iosif, fiul ei, au fost și ele tot parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 29:30, 37:3).
- ◇ Visele profetice ale lui Iosif au fost (evident) parte din plan (Geneza 37:5–11).
- ◇ Gelozia fraților lui a fost și ea parte din plan (Geneza 37:8).
- ◇ Răutatea fraților lui Iosif, gelozia lor, ura și dorința lor de a-l ucide, ca și partea jucată de Iuda au fost și ele parte din plan (Geneza 37:18–28, 50:20).
- ◇ Cei douăzeci de ani în care frații lui Iosif l-au mințit pe tatăl lor Iacov a fost și ea parte din planul divin.
- ◇ - Existența cruntului comerț cu sclavi a făcut parte din plan (Geneza 37:26–27).
- ◇ Faptul că Potifar s-a dus să cumpere sclavi și chiar poziția lui în Egipt a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 37:36).
- ◇ Darul extraordinar de administrator al lui Iosif a fost prevăzut în planul lui Dumnezeu (Geneza 39:2–4).
- ◇ Trecerea pe care a avut-o Iosif în fața lui Potifar a fost o lucrare a lui Dumnezeu (Geneza 39:4–6).
- ◇ Înclinarea păcătoasă a soției lui Potifar a făcut parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 39:8–12, Romani 1:24).
- ◇ Minciuna soției lui Potifar a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 39:14–18).
- ◇ Nedreptatea pe care i-a făcut-o Potifar lui Iosif a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 39:19–20).
- ◇ Pușcăria în care a fost întemnițat Iosif – exact aceea unde vor fi duși și pitarul și paharnicul lui Faraon, a fost și ea în planul lui Dumnezeu (Geneza 39:20).
- ◇ Trecerea pe care a avut-o Iosif înaintea mai mare-lui peste întemnițați a fost în planul divin (Geneza 39:21–23).

- ◇ Uneltirea de la curtea lui Faraon a fost și ea în planul lui Dumnezeu (Geneza 40:1–3).
- ◇ Promovarea lui Iosif ca administrator al temniței a fost și ea în planul divin (Geneza 40:4).
- ◇ Visele pe care le-au avut pitarul și paharnicul au fost și ele (evident) plănuite de Dumnezeu (Geneza 40:5).
- ◇ Compasiunea arătată de Iosif celor doi întemnițați a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 40:6–7).
- ◇ Încrederea pe care au avut-o cei doi ca să-și spună visele lui Iosif a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 40:8–20).
- ◇ Tălmăcirea primită de Iosif pentru visele celor doi a venit tot din planul lui Dumnezeu (Geneza 40:12–13, 18–19).
- ◇ Sistemul judiciar al lui Faraon care l-a condamnat pe pitar, dar la eliberat pe paharnic a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 40:20–22).
- ◇ Faptul că paharnicul a uitat promisiunea făcută lui Iosif a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 41:23–42:1).
- ◇ Noaptea în care Faraon a avut visele care l-au tulburat a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 41:1–7).
- ◇ Nepriceperea sfetnicilor lui Faraon să tălmăcească visele a făcut parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 41:8).
- ◇ Faptul că paharnicul și-a adus aminte de Iosif și că a avut curajul să-i amintească lui Faraon de întâmplarea nefericită a fost în planul divin (Geneza 41:9–13).
- ◇ Faptul că Faraon a fost suficient de disperat ca să asculte tălmăcirea unui întemnițat evreu a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 41:14–15).

- ◇ Tălmăcirea primită de Iosif pentru visele lui Faraon a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 41:25–36).
- ◇ Încrederea lui Faraon că tălmăcirea se va împlini întocmai a fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 41:37–40).
- ◇ Faptul că Iosif a primit-o de nevastă pe Asnat (o egipteană) a fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 41:45).
- ◇ Cei doi fii ai lui Iosif, Efraim și Manase au fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 41:50–52, 48:5).
- ◇ Complexitatea fenomenelor climatice care au făcut să fie șapte ani de belșug urmați de șapte ani de lipsuri, cu toate bucuriile și suferințele cauzate de acestea peste toți oamenii din vremea aceea, plus îmbogățirea nemăsurată a lui Faraon, au fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 41:53–57; 47:13–26).
- ◇ Teribila foamete care a venit peste familia lui Iacov ca să-l determine să-și trimită fiii la cumpărături în Egipt a fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 42:1–2).
- ◇ Călătoria reușită pe care au avut-o frații lui Iosif în Egipt și faptul că fratele lor, Beniamin a rămas acasă cu Iacov au fost în planul lui Dumnezeu (Geneza 42:3–4).
- ◇ Faptul că frații au trebuit să se închine în fața lui Iosif (o realitate care i-a indignat altă dată) a fost și el o împlinire a planului lui Dumnezeu (Geneza 42:6).
- ◇ Șmecheria cu care Iosif i-a încercat pe frații săi a fost și ea în planul lui Dumnezeu (Geneza 42:9–44:34).
- ◇ Faptul că toți au fost aruncați în temniță pentru trei zile (Geneza 41:17) și că Simeon a fost ales să rămână zălog în Egipt a fost parte din planul lui Dumnezeu.

- ◇ Refuzul lui Iacov de a-l lăsa pe Beniamin să meargă în Egipt și faptul că aceasta a făcut ca Simeon să guste din amarul detenției a fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 42:38).
- ◇ Agonia foamei care l-a înduplecat până la urmă pe Iacov să-l trimită pe Beniamin în Egipt, pe răspunderea personală a lui Iuda a fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 43:8–14).
- ◇ Succesul strategiei lui Iosif care a ascuns potirul în sacul lui Beniamin și agonia fraților lui care nu l-au recunoscut nici după ce au fost confrunțați iar cu el a fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 43:15–44:17).
- ◇ Faptul că tocmai Iuda, care a avut ideea să-l vândă pe Iosif, a avut acum ideea de a se oferi ca rob în locul lui Beniamin, din dragoste pentru tatăl lor Iacov au fost și ele parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 44:18–34).
- ◇ Scena în care Iosif s-a făcut cunoscut fraților săi a fost și ea în planul lui Dumnezeu (Geneza 45:1–14).
- ◇ Surpriza pe care i-au produs-o fiii săi lui Iacov, dezamăgirea că l-au mințit timp de 22 de ani despre moartea lui Iosif și vestea că Iosif, cel crezut mort, a ajuns mare în Egipt au făcut parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 45:25–28).
- ◇ Faptul că Iacov a acceptat să meargă la belșugul din Egipt pe socoteala celui crezut mort a fost parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 46:2–4).
- ◇ Așezarea familiei mesianice a lui Avraam în Egipt pentru un timp de 430 de ani în care au gustat și ei suferințele robiei a împlinit și ea planul despre care îi vorbise Dumnezeu lui Avraam (Geneza 15:13–14), a fost și ea parte din planul lui Dumnezeu (Geneza 46:5–47:12).

Dacă paharnicul n-ar fi uitat să pună o vorbă bună pentru Iosif el ar fi ajuns tot unsclav al cuiva din Egipt. Iosif a ajuns

conducător în Egiptului cam pe la 30 de ani. A murit în Egipt la vârsta de 110 ani, ceea ce înseamnă că a fost demnitar cam 80 de ani. Remarcabil și semnificativ!

Parcurgând alături de Iosif peripețiile vieții lui este echivalent cu citirea unei scrisori de dragoste pe care ne-o scrie Dumnezeu fiecăruia. În ea, Dumnezeu ne asigură că va fi cu noi oriunde și că va face ca toate evenimentele din jurul nostru să împlinească planul desăvârșit pe care-L are pentru fiecare din noi.

Deși nu vorbește niciodată direct cu Iosif, Dumnezeu este direct implicat în tot ceea ce i se întâmplă. El este în spatele cortinei, aranjând totul și toate ca să ducă la împlinirea perfectă a scopului și a planurilor Sale. Visele pe care le întâlnim în text sunt ca îndrumări date de un „regizor” nevăzut. Oamenii primesc în somn mult mai ușor îndrumări din partea lui Dumnezeu. Visele ne tulbură și nu ne lasă să ne continuăm viața la fel ca mai-nainte.

Providența divină este inversul a ceea ce lumea numește „noroc”. Biblia folosește o expresie sugestivă când îl identifică pe Dumnezeu în spatele evenimentelor: „Domnul a făcut să capete trecere”. Oamenii sunt conduși de un Dumnezeu care intervine în viața lor, nu de o șansă oarbă și impersonal-arbitrară:

„Domnul a fost cu Iosif și Și-a întins bunătatea peste el. L-a făcut să capete trecere înaintea marelui temniței” (Geneza 39:21; Exodul 3:21: 11:3; 12:36; Daniel 1:9).

Iosif este un exemplu de încredere personală în intervențiile lui Dumnezeu, care „anulează” intențiile noastre și face ca evenimentele să se desfășoare după planul Lui desăvârșit:

„Iosif le-a zis: „Fiți fără teamă; căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi

faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi, și anume, să scape viața unui popor în mare număr“ (Gen. 50:19-20).

Iosif n-a înțeles de ce i se întâmplă lucrurile rele, dar a pătruns providența divină după aceea. Versetul cheie al întregii situații este în capitolul 47. După ce i-a iertat pe frații lui și li s-a descoperit, Iosif i-a făcut părtași acestei înțelegeri superioare a istoriei:

„Eu sunt fratele vostru Iosif, pe care l-ați vândut ca să fie dus în Egipt. Acum, nu vă întristați și nu fiți mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m-a trimis Dumnezeu înaintea voastră. Iată sunt doi ani de când bântuie foametea în țară; și încă cinci ani, nu va fi nici arătură, nici seceriș. Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă rămână sămânța vie în țară, și ca să vă păstreze viața printr-o mare izbăvire. Așa că nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu; El m-a făcut ca un tată al lui Faraon, stăpân peste toată casa lui, și cârmuitorul întregii țări a Egiptului“ (Gen. 45:4-8).

Ei crezuseră că pot scăpa de Iosif vânzându-l unei caravane de negustori și mințindu-l pe Iacov, tatăl lor, prin haina lui Iosif mânjită în sângele unui țap (Gen. 37:31-32). Fapta lor a fost teribilă și Iosif nu va minimaliza gravitatea ei. Totuși, dincolo de ceea ce se vede, Dumnezeu este marele erou al istoriei, mișcând-o tot așa cum mâna nevăzută face să se miște mănua pe care o poartă.

Așa cum spunea cineva, „Dumnezeu s-a îmbrăcat cu istoria ca și cu o haină“. El îngăduie lucrurilor să „se întâmple“. El nu forțează pe nimeni. Fiind însă Dumnezeu, El poate folosi toată această „libertate“ a noastră ca să-Și ducă la îndeplinire planurile Lui.

Importanța caracterului

Istoria lui Iosif este o dramă cu personaje foarte bine conturate, cu întâmplări spectaculoase și cu coincidențe șocante. Pildele morale sunt foarte evident scoase la iveală. Toată viața lui Iosif poate fi redusă la două capitole: prima jumătate „coborâre“ și cealaltă jumătate „ascensiune“. Iosif a coborât de pe poziția de favorit privilegiat din casa tatălui său până la poziția de rob în închisoarea lui Faraon, iar apoi a urcat de la starea unui pușcăriaș uitat în temniță, până la poziția a doua din ierarhia Egiptului, supus doar lui Faraon, dar dominând peste toți ceilalți din țară.

O astfel de evoluție oferă subiectul unei istorii foarte atrăgătoare pentru noi. Elementele ei sunt și ele menite să ne țină interesul treaz.

Viața lui Iosif este centrată în jurul unor vise. Mai întâi au fost visele lui, care l-au arătat ca pe un adolescent lipsit de tact. Iosif s-a lăudat cu ele înaintea fraților săi și i-a făcut să-l urască. Apoi sunt visele pe care le-au avut în închisoare cei doi slujitori ai lui Faraon pitarul și paharnicul. Iar în final sunt visele extraordinare pe care le-a avut Faraon însuși și prin care Dumnezeu l-a propulsat pe Iosif la cârma Egiptului, pentru că numai el le-a putut da tălmăcirea corectă. Viața personală a lui Iosif poate fi studiată și doar ca o întâmplare romantică. Există chiar și o ecranizare cu titlul „Iosif și haina lui cea pestriță“. Este însă mult prea puțin.

Omul acesta a fost un personaj unic în felul lui. Nu găsim nicăieri spus ceva rău despre el. Biblia este o carte cinstită și ne-a spus o sumedenie de lucruri despre slăbiciunile și păcatele lui Avraam, Isaac și Iacov, dar nu găsim în ea nimic rău spus despre Iosif! Singurele lucruri negative au fost lipsa de tact cu care și-a împărtășit visele cu frații și părinții săi și ușurința cu care „a închis cartea“ apartenenței sale la poporul

ales. El nu s-a sinchisit nici atunci când a ajuns mare în Egipt să se intereseze de soarta tatălui său.

Frumusețea caracterului lui Iosif se vede din lipsa lui de cârtire și din felul în care acceptă coborârea nefericită și nedreaptă până la poziția de osândit nevinovat în temniță. Chiar și acolo, departe de cei din neamul lui și neștiut de nimeni, el continuă să-și păstreze teama și respectul față de Dumnezeu, împreună cu încrederea deplină în înțelepciunea planurilor Lui. Iosif nu s-a „supărat” pe Dumnezeu. Când nevasta lui Potifar i-a propus să trăiască în păcat, Iosif i-a răspuns: „Cum aş putea eu să fac un rău așa de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Gen. 38:9). Sfințenia purității lui Iosif este scoasă în relief prin compararea faptelor lui cu faptele celorlalți frați ai lui. Cred că acesta este motivul pentru care, din senin, în capitolul 38 al Genezei, ni se povestește dezgustătoarele fapte ale lui Iuda, fratele lui Iosif, care păcătuiește cu nora lui, crezând că este o simplă prostituată! Cât de departe era acest Iuda de curăția feciorelnică a lui Iosif în casa lui Potifar!

Când este în închisoare printre oameni răi, Iosif rămâne un om bun, preocupat prioritar cu soarta celor din jurul lui. Pasa-jul care scoate cel mai bine în evidență acest lucru este acela care ne spune că Iosif a observat că doi întemnițați „aveau fața posomorâtă” (Gen. 40:6-7). Trebuie să fii un om tare bun ca să-ți pese că doi pușcăriași sunt triști și să te oferi să-i scoți din această stare!

Iosif a fost un om de caracter și pe drumul ascensiunii lui la putere. Nu știi care este o încercare mai grea pentru caracterul cuiva: umilirea sau înălțarea lui? Probabil că cea din urmă. Iosif nu și-a folosit puterea pentru a se răzbuna sau pentru a-și pedepsi dușmanii. Nu găsim că ar fi cerut rejudecarea procesului cu nevasta lui Potifar!

Iosif s-a purtat frumos cu frații săi. Nu le-a luat bani pentru grâne. Nu i-a pedepsit pentru răutatea lor, ci i-a invitat pe toți,

împreună cu bătrânul său tată, Iacov, să vină și să aibă parte de binecuvântările lui din Egipt. A vorbit cu Faraon pentru ei și i-a așezat în cea mai mănoasă parte din delta Nilului, Gosen. Iosif s-a îngrijit de toate problemele lor.

Iosif este un om de mare integritate, unul din foarte puținii din Biblie. Cu siguranță, Iosif n-a fost perfect, dar Duhul Sfânt a vrut ca numai părțile lui bune să fie păstrate pe paginile Scripturii. Oare de ce? Există o singură astfel de persoană în Vechiul Testament și una singură în Noul Testament.

Importanța pocăinței

Cred că am ajuns să folosim mult prea ușor și superficial cuvântul pocăință. Ea implică mult mai mult decât regret și remușcare. Implică reparări necesare și o rupere totală cu trecutul greșit. Iosif s-a priceput la oameni. Nu degeaba a ajuns el așa de repede „sus“, indiferent că a fost în casa lui Potifar, în temnița sau la curtea lui Faraon.

Un foarte bun manager știe ce important este să știi să-i citești pe oameni. Există un exemplu pentru priceperea acestui om: felul în care s-a purtat el cu frații lui veniți în vreme de foamete să cumpere grâu din Egipt. Iosif nu li s-a descoperit repede, deși ardea în el dorul și dragostea după cei din familia lui. I-a pus la încercare și eu numesc această încercare „testul Beniamin“.

Uneori, certurile sunt inevitabile și par îndreptățite. Ele duc însă întotdeauna la suferință și durere. Pocăința de după părerea de rău trebuie pusă la încercare: „Faceți dar roade vrednice de pocăința voastră”.

Motivul conflictului.

Conflictul dintre Iosif și frații săi a apărut dintr-o sămânță semănată în firea pământescă cu mulți ani înainte. Tatăl lui Iosif, Iacov, avusese nu mai puțin de 12 copii de la patru femei

diferite: două neveste, Lea și Rahela, și două slujnice ale acestora, Zilpa și Bilha. Cele douăsprezece seminții ale lui Israel s-au născut din lupta celor două neveste rivale ale lui Iacov pentru inima bărbatului lor. Istoria aceasta se află în pasajul care ține din Geneza 29:15 până în Geneza 30:24.

Este evident că Iacov a iubit-o mai mult pe Rahela. Pentru ea i-a slujit lui Laban 14 ani. Înclinația inimii lui s-a răsfrânt și asupra copiilor Rahelei. Dintre toți, Iosif și Beniamin au fost „preferații” tatălui lor. Biblia ne spune că „Israel (Iacov) iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că îl născuse la bătrânețe; și i-a făcut o haină pestriță. Favoritismele din viața de familie atrag gelozie și dor de răzbunare. Nu este de mirare deci că frații lui Iosif au resimțit neplăcut atenția pe care Iacov i-a arătat-o lui Iosif și au ajuns să-l urască în inimile lor.

Din când în când, Iosif mai aruncă gaz peste foc, „pârându-și” frații și spunând tatălui lor toate vorbele lor rele (Gen. 37:2). Colac peste pupăză, atmosfera familiei este înrăutățită și mai mult de două vise pe care le-a avut Iosif.

La suprafață, visele păreau a spune că alintarea tatălui i se suise lui Iosif la cap și că el năzuia să ajungă un fel de stăpân peste viața fraților săi. Mai mult, într-unul dintre vise, chiar și mama și tatăl său îi dădeau cinste și i se închinau! (Gen. 37:511).

O rezolvare în firea pământească.

Conflictul dintre Iosif și frații săi și-a atins momentul de culme când aceștia, departe de privirile și brațul ocrotitor al tatălui, l-au prins, l-au legat, l-au aruncat într-o fântână fără apă din pustie și l-au vândut apoi unor negustori madianiți, care se îndreptau cu caravana de mirodenii spre Egipt.

Ca să ascundă de tatăl lor fapta lor rea, copiii lui Iacov au luat haina pestriță a lui Iosif, au înmuiat-o în sângele unui țap junghiat și i-au trimis-o spunând:

„Iată ce am găsit! Vezi dacă este haina fiului tău sau nu.” (Gen. 37:32).

Remarcați vă rog, că nici măcar acum ei nu spun: „fratele nostru”, ci „fiul tău”. Mare trebuie să fi fost dușmănia și ura lor față de Iosif!

Crezând că fiul său preferat a fost mâncat de fiarele sălbatice, Iacov a plâns mult și și-a jelit amarnic fiul, spunând: „Plângând mă voi coborî la fiul meu în locuința morților”.

O vreme de încercare - testul Benjamin.

A urmat apoi o vreme de secetă și de mare încercare peste familia lui Iacov. Între timp, prin providența divină, în Egipt, Iosif ajunsese să fie pus în mare cinste și ocupa locul doi în împărăție. Prin mâna lui, Dumnezeu pusese deoparte grâne suficiente pentru vremea de secetă. La porunca tatălui lor, frații lui Iosif s-au pogorât cu bani în Egipt, ca să cumpere de ale mâncării (Gen. 42:1-5).

Ajunși în Egipt, copiii lui Iacov au dat, fără să știe, de ... Iosif. Trecuseră între timp 13 ani. Fața lui Iosif arăta acum altfel. Hainele și pieptănătura lui Iosif l-au ascuns și mai mult de privirile fraților săi. Nu este de mirare că nu l-au recunoscut, dar mare trebuie să fi fost uimirea lui Iosif când i-a văzut pe frații săi venind și aruncându-se cu fața la pământ înaintea lui. Se împlinea astfel visul pe care-l avusese în casa părintească (Gen. 42:6)!

Când au ajuns în Egipt, frații lui Iosif au căutat să convingă pe toată lumea că sunt oameni de treabă. Strânși cu șurubul de înțeleptul Iosif, ei au dat însă din colț în colț și păreau că regretă faptul că-l vânduseră pe fratele lor în Egipt. Cât de adâncă și sinceră a fost însă această „pocăință” a lor?

„Ruben a luat cuvântul și le-a zis: „Nu vă spuneam eu să nu faceți o astfel de nelegiuire față de băiatul acesta? Dar n-ați ascultat. Acum iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui.” (Gen. 42:22)

Este suficient să vedem ce lipsită de fapte a fost. Frații lui știau că Iosif este în Egipt. Ei l-au vândut ca să ajungă acolo. În toți anii care s-au scurs după fapta lor urâtă, niciodată n-au întrebat însă de el. Nu l-au căutat. Pur și simplu nu i-a preocupat problema aceasta. S-au dus repede când a fost vorba despre viața lor, dar n-au catadicsit să meargă atunci când a fost vorba de viața lui. Nu este deci de mirare că Iosif le-a vorbit aspru și i-a întrebat despre ei și familia lor. El a vrut să vadă dacă ei spun adevărul sau sunt în continuare oameni ai minciunii.

Când a aflat de la ei că Beniamin, fratele lui, trăiește, Iosif pune la cale ceva genial. Pentru aceasta însă, el are nevoie ca acest frate al său, care ar fi trebuit să aibe acum cam 20 de ani, să vină și el în Egipt. Iosif a pus la cale „un test pentru niște oameni cumsecade“. Trebuia să verifice dacă cele trei defecte ale fraților lui au fost depășite între timp.

Prima fază a testului a fost să-i vadă dacă mai sunt gata să renunțe la un frate?

Simeon să rămână până ce ei îl aduc pe Beniamin. Prima lui poruncă este deci:

„Iată cum veți fi încercați. Pe viața lui Faraon că nu veți ieși de aici până nu va veni fratele vostru cel tânăr! Trimiteți pe unul din voi să aducă pe fratele vostru, iar voi rămâneți la opreală. Cuvintele voastre vor fi puse astfel la încercare și voi știți dacă adevărul este cu voi sau nu” (Gen. 42:15-16).

Sub apăsarea usturătoare a brațului divin, frații lui Iosif au început să simtă mustrarea conștiinței. Fapta lor rea le apărea acum înaintea ochilor:

„Da; am fost vinovați față de fratele nostru, căci am văzut neliniștea sufletului lui, când ne ruga, și nu l-am ascultat! Pentru aceea vine peste noi necazul acesta”. Ruben a luat cuvântul și le-a spus: „Nu vă spuneam eu să nu faceți o astfel de nelegiuire față de băiatul acesta? Dar n-ați ascultat. Acum, iată că ni se cere socoteală pentru sângele lui.” (Gen. 42:21-22).

Ei nu știau că Iosif îi înțelege, dar vorbele acestea au fost o primă confirmare că Dumnezeu lucrase între timp la pocăința fraților săi. Mulțumit de această constatare, Iosif „a plecat la o parte de ei, ca să plângă”. De ce nu i-a iertat Iosif de îndată pe frații săi? Ca și Ioan Botezătorul mai târziu, Iosif vrea să verifice calitatea scimbării din viața lor: „Faceți dar roduri vrednice de pocăința voastră” (Luca 2:7-8).

Păstrându-l pe Simeon în temniță ca zălog, Iosif i-a trimis pe toți ceilalți înapoi și le-a poruncit ca data viitoare să-l aducă cu ei și pe Beniamin.

Dar Iosif a mai făcut încă ceva,

„a poruncit să li se umple sacii cu grâu și, fără știrea lor, să li se pună la gura sacului și argintul fiecăruia dintre ei” (Gen. 42:25).

De ce a făcut el aceasta? Să fi vrut el să-i pună și mai mult la încercare pentru faptul că preferaseră să-l vândă, iubind mai mult banii decât pe el? Vroia el să afle dacă vor uita acum de Simeon? Speriați de tot ceea ce li se întâmplase și îngroziți la vederea argintului de la gurile sacilor lor, frații lui Iosif s-au grăbit să se duca acasă și să-i istorisească tatălui lor totul (Gen. 42:28-35).

Ar fi putut să reacționeze și altfel. Ar fi putut să spună: „Am venit cu merinde și am venit și cu banii înapoi. Am pierdut doar un frate. Grozavă afacere!”

A doua fază a testului a fost să-i vadă cum reacționează dacă Beniamin este iubit mai mult!

Foametea bântuia greu în țară și grâul se sfârșise. Până la urmă, Iacov a fost înduplecat să-l lase pe Benjamin să plece spre Egipt cu frații săi (Gen. 42:8-14). Au luat un dar pentru Iosif, au luat cu ei argint de două ori mai mult ca prima dată, precum și pe Benjamin, s-au sculat, s-au pogorât în Egipt și s-au înfățișat înaintea lui Iosif. Când l-a văzut Iosif pe Benjamin, a poruncit economului său să-i bage pe toți în casă: „Taie vite și gătește; căci oamenii aceștia au să mănânce cu mine la amiază” (Gen. 42:16).

Mintea lui Iosif pusese deja la cale o nouă încercare pentru frații săi: „Frații lui Iosif s-au așezat la masă în fața lui: de la întâiul născut și până la cel mai tânăr, așezați după vârstă; și se uitau unii la alții cu mirare. Iosif a pus să le dea din bucatele care erau înaintea lui; iar Benjamin a căpătat de cinci ori mai mult decât ceilalți” (Gen. 43:33-34).

Pe vremuri, frații săi nu au putut suporta „favorurile” pe care i le făcea Iacov lui Iosif. Acum Iosif îl favorizează evident pe Benjamin și se uita probabil în ochii lor. Ei „au băut și s-au veselit împreună cu el”. Învățaseră între timp că viața nu este întotdeauna cum ni se pare nouă că ar fi drept. Dumnezeu poate da unuia un drum mai ușor și altuia un drum mai greu în viață. Providența divină este cea care hotărăște!

A treia parte a testului a fost să-i vadă dacă acceptă ușor să rupă inima tatălui lor. Benjamin să rămână!

Deși îi încercase de două ori, Iosif nu s-a grăbit să se descopere încă înaintea fraților săi. Mai aveau de trecut un test: Cei ce se scăpasera așa de ușor de el în pustie, trebuiau să fie acum puși la o încercare nouă: să plece acasă fără Benjamin și să-i rupă iar inima tatălui lor. Iscodind un șiretlic, Iosif a înscenat un furt și l-a prins „asupra faptului” pe Benjamin. Vor fi gata ei să-l lase rob în Egipt și să plece acasă?

„Omul la care s-a găsit paharul va fi robul meu;
dar voi, suiți-vă în pace la tatăl vostru” (Gen. 44:17).

Cel care răspunde în numele grupului este Iuda. Discursul său impacientat și elocvent este extraordinar. Din vorbele lui se vede clar cât de mult se schimbaseră în bine frații lui Iosif de când nu-i mai văzuse el. Altădată nu se gândiseră prea mult la suferința tatălui lor. Acum, gândul la tatăl lor îi omoară:

„Acum, dacă mă voi întoarce la robul tău, tatăl meu, fără să avem cu noi pe băiatul de sufletul căruia este nedezipit sufletul lui, el are să moară, când va vedea că băiatul nu mai este; și robii tăi vor pogori cu durere în locuința morților bătrânețea robului tău, tatăl nostru. ... Cum mă voi putea sui eu la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine? Ah! Să nu văd mâhnirea tatălui meu!” (Gen. 44:30-34).

Nu este de mirare că „Iosif nu s-a mai putut stăpâni și a strigat: „Scoate-ți afară pe toată lumea”. Rămas singur cu frații săi, li s-a făcut cunoscut și a început să plângă „așa de tare, că l-au auzit Egiptenii și casa lui Faraon”.

Așa s-a încheiat „testul Benjamin”.

Biblia ne spune că Dumnezeu a întors tot răul spre bine și că Iosif și-a chemat toată familia tatălui său în Egipt și le-a purtat de grijă ca să nu moară de foame.

Un conflict început și desfășurat în firea pământească a fost rezolvat de un om al lui Dumnezeu prin mijloace duhovnicești. Cineva spunea că: „Atunci când este acordată prea ușor, iertarea este mama unei noi fărădelegi”. Înțeleptul Iosif nu s-a grăbit să-i ierte pe frații săi.

Dumnezeu are câte un „test Benjamin” pentru toate căderile noastre. Petru, cel care s-a lepădat atât de ușor a ajuns să moară la Roma ca martir. Pavel, prigonitorul a ajuns el însuși prigonit și bătut de câteva ori cu pietre. Privește-ți urma pașilor tăi în vale și vezi ce trebuie să îndrepti prin pocăința ta. Acesta a fost o prioritate și în lucrarea apostolului Pavel:

„Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudeea și la neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor” (Faptele Apostolilor 26: 20).

Importanța planului lui Dumnezeu

Pentru o vreme, Dumnezeu i-a vrut pe evrei în Egipt. De ce? Răspunsul uimitor îl aflăm într-o convorbire dintre Dumnezeu și Avraam. El ne descoperă ceva din economia „dreptății” cu care ne cântărește Dumnezeu faptele și ne administrează pedepsele:

„Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful” (Gen. 15:13-16).

Dumnezeu a trebuit să aștepte ca amoriții să atingă culmea decadenței prin care și-au pierdut dreptul nu numai la țară, ci și la viață. Dumnezeu s-a limitat pe Sine pentru ca dreptatea Sa să poată fi satisfăcută. Când păcatul ajunge însă o anumită limită, acțiunile lui Dumnezeu în istorie sunt rapide și necruțătoare.

Dumnezeu nu procedează arbitrar în istorie, alungând popoare pentru a le face loc altora. El este un Dumnezeu moral. Arheologia a scos la iveală faptul că locuitorii Canaanului ajunseseră plini de tot felul de boli venerice și degenerative. Dumnezeu a așteptat până ce „nelegiuirea Amoriților și-a atins vârful”. Țara a fost spurcată și Dumnezeu a adus din Egipt poporul Lui ca să o curățească. Orice plângere care susține că

Dumnezeu i-a nedreptățit pe canaaniti ca să le facă bine evreilor este neînțeleaptă și lipsită de cunoștință. Dumnezeu a aplicat același standard și copiilor săi evrei:

„Luați seama ca nu cumva să vă verse și pe voi țara din gura ei, dacă o spurcați, cum a vărsat pe neamurile cari erau în ea înaintea voastră“ ... „Să păziți toate legile Mele și toate poruncile Mele, și să le împliniți, pentru ca țara în care vă duc să vă așez, să nu vă verse din gura ei. Să nu trăiți după obiceiurile neamurilor, pe cari le voi izgoni dinaintea voastră; căci ele au făcut toate aceste lucruri, și Mi-este scârbă de ele“ (Levitic 18:28; 20:22-23).

„Fiul omului, cei din casa lui Israel, când locuiau în țara lor, au spurcat-o prin purtarea lor și prin faptele lor; așa că purtarea lor a fost înaintea Mea ca spurcăciunea unei femei în timpul necurăției ei. Atunci Mi-am vărsat urgia peste ei, din pricina sângelui pe care-l vărsaseră în țară, și din pricina idolilor cu cari o spurcaseră. I-am risipit printre neamuri, și au fost împrăștiați în felurite țări; i-am judecat după purtarea și faptele lor rele“ (Ezechiel 36:17-19).

Vorbele spuse de Dumnezeu lui Avraam în Geneza 15 ne mai dezvăluie însă încă un lucru: Dumnezeu a vrut înadins ca poporul Său să ajungă în robie. El a vrut ca să devină „Salvatorul lor“ care să-i strămute în Canaan și să-i facă să trăiască din recunoștință față de El ca popor ales. Israel trebuie să ajungă pentru toate Neamurile un model demn de urmat în neprihănire și în binecuvântare.

Iacov l-a plasat pe Iosif într-o poziție privilegiată printre copiii lui. Faptul că i-a dat o haină „pestriță“ subliniază aceasta (Gen. 37:3). O traducere la fel de posibilă a termenului „pestriță“ este că haina lui Iosif a fost „cu mâneci lungi“. Amănuntul este semnificativ, pentru că slugile purtau haine

cu mâneci scurte, ca să nu trebuiască să le „suflece“ în timpul lucrului. Iacov n-a vrut ca Iosif să lucreze, ci să supravegheze lucrul celorlalți frați. Iosif confirmă tiparul conform căruia Dumnezeu nu-i alege pe cei care au dreptul în virtutea așezămintelor sociale, el nu este cel mai mare dintre frații lui. Binecuvântarea și alegerea este o lucrare a harului divin, care face așa cum dorește.

Iosif este cea de a patra generație de la Avraam, dar există mari deosebiri între primii trei și Iosif.

- ◇ Dumnezeu nu se numește niciodată pe Sine ca „Dumnezeul lui Iosif“.
- ◇ Iosif nu este vizitat niciodată de îngeri, așa cum s-a întâmplat din belșug cu ceilalți trei.
- ◇ Frații lui Iosif nu sunt „lepădați“ de Dumnezeu ca și contrast al eroului, ci incluși în binecuvântarea de care are parte Iosif și în linia neprihăniților cu originea în Set.
- ◇ Dumnezeu nu-i vorbește niciodată „direct“ lui Iosif, așa cum a făcut cu Avraam, Isaac și Iacov. Îi vorbește prin vise și îi dă abilitatea de a interpreta visele, dar nu stă niciodată de vorbă cu el. Nu ni se spune nicăieri nici că Iosif s-ar fi adresat în mod direct Domnului.

Cei care citesc cu atenție relatările Genezei își dau seama repede că Iosif este deosebit de toți ceilalți, dar de ce? Care sunt lucrurile care-l fac să fie unic? De ce a ținut Dumnezeu neapărat să ne spună așa de multe despre el?

În primul rând, Iosif prezintă o punte necesară către cartea următoare a Pentateucului, Exodul. Debutul ei ni-i prezintă pe evrei în crunta robie a Egiptului. Fără relatarea despre Iosif, n-am ști cum au ajuns ei acolo. Numai viața lui Iosif ne poate spune acest lucru. Familia lui Iosif s-a dus în Egipt pentru

același motiv care i-au făcut pe Avraam și Isaac să meargă acolo, foametea, lipsa de hrană din Canaan.

Egiptul nu depinde neapărat de ploi pentru recolte. Țara are Nilul care o străbate prin mijloc și inundă malurile fertile. De fapt, în Egipt nici nu plouă. Israelul nu are o apă bogată ca Nilul, ci depinde total de umezeala ploilor venite de deasupra Mării Mediterane.

Cartea Geneza se termină cu moartea lui Iosif și cu familia lui rămasă în Egipt. Cortina cade și nu mai aflăm nimic despre perioada de patru sute de ani scursă între cartea Geneza și cartea Exodul. Când cortina se ridică iar, aflăm că familia lui Avraam a ajuns un popor mare care număra sute de mii de suflete.

Iosif a murit în Egipt, dar le-a poruncit celor din familia lui să nu-i lase oasele acolo, ci să le strămute în Canaan când Dumnezeu îi va duce iar acolo și să le îngroape în peștera în care erau mormintele părinților săi, Avraam și Sara (Gen. 50:22-26). Au trebuit să mai treacă încă 400 de ani până când Dumnezeu l-a ridicat pe Moise ca să-i scoată pe evrei din Egipt, iar apoi încă patruzeci de ani de rătăcirii prin pustie. Cîneva a cărat oasele lui Iosif în tot timpul acela. Era vremea în care toate speranțele de viitor ale evreilor era depozitate într-un mormânt. Spre el au călătorit oasele lui Iosif, dincolo de el călătorim și noi astăzi.

Ca și Iacov și ca și Iosif, mulți credem că ne înțelegem viața și tragem concluziile de rigoare, după care vine Dumnezeu și dă totul peste cap. Ce facem atunci? Ne împotrivim sau ne supunem?

Toate concluziile noastre sunt parțiale pentru că toți cunoaștem doar „în parte”. Numai Dumnezeu cunoaște desăvârșit totul și despre toate, fie în trecut, în prezent sau în viitor.

Vândut de frații săi, Iosif a ajuns să aibă o viață nouă și o identitate nouă în Egipt. Înțelept, el a acceptat noua situație și se gândea că asta va fi viața lui de-acum înainte. Era desprins total de urmașii lui Avraam și de promisiunile planului mesianic. De unde știu asta? Din numele pe care a ales să le dea celor doi copii pe care i-a avut în Egipt.

Era pe vremea când numele copiilor mai însemna încă ceva, nu ca astăzi când dăm copiilor nume după rude, prieteni sau ... sonoritate. Iată ce a făcut Iosif:

„Înainte anilor de foamete, i s-au născut lui Iosif doi fii, pe care i-a născut Asnat, fata lui Poti-Fera, preotul lui On. Iosif a pus întâiului născut numele Manase (Uitare); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu.” Și celui de al doilea i-a pus numele Efraim (Rodire); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele.” (Gen. 41:50-52).

„Înainte anilor de foamete” au fost în Egipt șapte ani de belșug. Iosif a fost înălțat în dregătorie imediat după Faraon, s-a însurat cu fata unui preot păgân și a avut de la ea doi băieți. Putem spune că Iosif a ajuns mare în Egipt și că a avut de toate. Un singur lucru îi reproșez. Nu s-a dus și nici nu i-a trecut prin minte să se urce pe un cal sau pe o cămilă să se ducă să-l vadă pe tatăl său bătrân. Iosif a preferat să taie orice legătură cu trecutul. El și-a acceptat noua poziție și noua identitate. În esență, Iosif a devenit „egiptean”.

„Iosif a pus întâiului născut numele Manase (Uitare); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut să uit toate necazurile mele și toată casa tatălui meu” (Geneza 41:51).

Nu este condamnabil că Iosif a vrut să uite de necazurile lui din trecut, dar nu-mi pot explica cum de a preferat el să uite „toată casa tatălui său”! Iosif a trântit coperta finală de pe capitolul acela din viața lui. Nu numai hainele îi erau acum

de egiptean, ci și inima. Așa și-a înțeles el destinul și așa și l-a acceptat.

„Și celui de al doilea i-a pus numele Efraim (Rodire); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele” (Geneza 41:52).

Iosif și-a înfipt adânc rădăcinile în Egipt și s-a bucurat să fie roditor acolo. Dintr-un sclav aruncat pe nedrept în închisoare, Iosif a ajuns, în autoritate, al doilea om al Egiptului. Soția și socrul lui i-au dăruit o familie fericită și doi copii minunați. Iosif nu mai era o mlădiță avraamică, ci se altoise deplin în vița egipteană, dând roade egiptene.

Și așa s-ar fi terminat totul, dacă ... n-ar fi intervenit Dumnezeu să-i dea lui Iosif toate concluziile și planurile peste cap.

Cel care și-a uitat frații și a ales să uite casa tatălui său a văzut cu uimire cum Dumnezeu îi aduce pe frații lui înaintea lui. Dacă muntele nu merge la Mahomed, Dumnezeu l-a adus pe Mahomed la munte și tatăl lui Iosif s-a coborât în Egipt să stea împreună cu Iosif. Preotul Poti-Fera a privit cu uimire cum Faraon primește să fie binecuvântat de Iacov, reprezentantul Dumnezeului pribegilor de dincolo de râul Eufrat. Iosif însuși a redevenit „evreu” (prieag de dincolo de râu). Pe patul morții, Iosif, mesianicul cu o creștere arestată pentru o vreme, a poruncit fraților săi să-l scoată din rădăcinile Egiptului și să-i îngroape trupul în pământul Țării Promisiunii (Gen. 50:22-26).

Asta însă numai după ce s-a „răzgândit” în urma unei revelații mai complete din partea lui Dumnezeu. Concluziile lui de altădată au fost schimbate, iar înțelegerea lui despre destin a fost maturizată:

„Iosif le-a zis: „Fiți fără teamă, căci sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca

să împlinească ceea ce se vede azi, și anume să scape viața unui popor în mare număr“ (Gen. 50:19-20).

Ca ilustrație a schimbărilor petrecute în viața lui, Iosif a acceptat ca cei doi băieți ai lui, egipteni get-beget, să fie scoși legal din moștenirea lor și adoptați (realtoiți) în familia mesianică (Gen. 48:1-22):

„După aceea, au venit și au spus lui Iosif: „Tatăl tău este bolnav.” Și Iosif a luat cu el pe cei doi fii ai săi, Manase și Efraim. Au dat de știre lui Iacov și i-au spus: „Iată că fiul tău Iosif vine la tine.” Și Israel și-a adunat puterile și s-a așezat pe pat. Iacov a zis lui Iosif:

„Dumnezeul Cel Atotputernic mi S-a arătat la Luz, în țara Canaan, și m-a binecuvântat. El mi-a zis: „Te voi face să crești, te voi înmulți și voi face din tine o ceață de popoare; voi da țara aceasta seminței tale după tine, ca s-o stăpânească pentru totdeauna.” Acum, cei doi fii care ți s-au născut în țara Egiptului, înainte de venirea mea la tine în Egipt, vor fi ai mei; Efraim și Manase vor fi ai mei, ca și Ruben și Simeon. Dar copiii pe care i-ai născut după ei vor fi ai tăi; ei vor purta numele fraților lor în partea lor de moștenire“ (Gen. 48:1-6).

Nu puțini sunt acei care văd în viața lui Iosif o metaforă pentru evoluția poporului Israel, care-și așteaptă „realtoirea“ în rădăcina măslinului străbun. Și nu puțini cred că pentru temporara lui „amnezie“ voluntară și pentru acel „Manase“ în care a ales să-și trăiască o vreme viața, Dumnezeu nu i-a făcut cinstea de a-l include pe Iosif în lanțul definitor al patriarhilor naționali. Iehova a preferat să rămână doar „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov“, deși lui Iosif îi sunt acordate așa de multe capitole din Geneza ...

Asemenea tatălui său, Iosif a știut ce crede și a înțeles unde îi era locul. Dacă luăm în considerare toate dificultățile pe care

le-a experimentat în viață, este remarcabil că Iosif a mai avut vreo credință ..., dar a avut-o!

El cunoștea promisiunea făcută de Dumnezeu lui Avraam că națiunea va fi eliberată din Egipt (15:12–16) și așa a fost.

Iosif nu l-a îngropat pe tatăl său Iacov în Egipt și a spus tuturor că nici el nu vrea să aibă un mormânt acolo:

„Iosif a locuit în Egipt, el și casa tatălui său, și a trăit o sută zece ani. Iosif a văzut pe fiii lui Efraim până la al treilea neam și fiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui.

Iosif a zis fraților săi: „Eu am să mor! Dar Dumnezeu vă va cerceta și vă va face să vă suiți din țara aceasta în țara pe care a jurat că o va da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.”

Iosif a pus pe fiii lui Israel să jure, zicând: „Când vă va cerceta Dumnezeu, **să luați și oasele mele de aici.**”

Iosif a murit în vârstă de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu în Egipt“ (Geneza 50:22-26).

Iosif îi adusese în Egipt și a avut grijă de ei acolo. Asta n-a încetoșat însă în nici un fel perspectiva „țării promise“. Sicriul lui le-a amintit că Dumnezeu îi va scoate din Egipt. Ce încurajare trebuie să fi fost asta în zilele întunecate ale sclaviei lor! Ce încurajare a fost și în cei patruzeci de ani de rătăcire prin pustie, când cineva i-a purtat oasele în fiecare zi ...

Încurajarea noastră de astăzi nu este un sicriu, ci un mormânt gol (1 Petru 1:3 și urm.).

CONCLUZII LA CARTEA GENEZA

Istoria lumii se desfășoară între prima și ultima carte a Bibliei. Geneza ne arată unde au început toate, iar Apocalipsa ne arată unde și cum se vor sfârși toate. Iată o reprezentare grafică a acestor simetrii, care ar merita fiecare câte un studiu individual.

GENEZA 1 – 4	APOCALIPSA 19 – 22
Dumnezeu a făcut cerurile și pământul (1:1)	Dumnezeu face ceruri noi și un pământ nou (21:1)
Facerea luminii (1:3)	Mielul este lumina (21:23)
Domnul a făcut soarele și luna (1:16)	Nu va mai fi nevoie de soare și lună (21:23)
Sfârșitul primei creații (2:1)	Sfârșitul celei de a doua creații (21:6)
Omul a fost așezat lângă un râu (2:10)	Omul va locui veșnic lângă râul cu apă vieții (22:1)
Omul a mâncat din pom și a murit (2:17)	Omul va mânca din pom și va trăi (22:2)
Nunta lui Adam (2:18-23)	Nunta Mielului (19:6-9)
Eva, nevasta lui Adam (2:22-25)	Noul Ierusalim, nevasta Mielului (21:9-10)
Șarpele a cauzat răul (3:1,13)	Șarpele împiedicat să mai facă rău (20:3)
Primul atac al lui Satan asupra omului (3:1-6)	Ultimul atac al lui Satan (20:7-10)
Satan se arată în grădină (3:1)	Satan dispare în iazul de foc (20:10)

GENEZA 1 – 4	APOCALIPSA 19 – 22
O grădină care a putut fi întinată (3:6-7)	Un oraș care nu va putea fi întinată (21:27)
Ruperea părtășiei cu Dumnezeu (3:8-10)	Reinstaurarea părtășiei cu Dumnezeu (21:3)
Biruința inițială a șarpelui (3:13)	Biruința finală a Mielului (20:10)
Făgăduința primei veniri a Domnului (3:15)	Făgăduința celei de-a doua veniri (22:20)
Durerea înmulțită nespus de mult (3:16)	Sfârșitul tuturor suferințelor (21:4)
Blestem asupra primei creații (3:14-19)	Înlăturarea veșnică a blestemului (22:3)
Omul pierde stăpânirea asupra naturii (3:19)	Omul recâștigă stăpânirea asupra naturii (22:5)
Cea dintâi ucidere (4:8)	Moartea nu va mai fi (21:4)
Primul miel ucis pentru oameni (3:21)	Ultimul Miel jertfit pentru oameni (21:14)
Închiderea primului rai (3:23)	Deschiderea celui de al doilea rai (21:25)
Îngerii se opun oamenilor (3:24)	Îngerii îi călăuzesc pe oameni (21:9-10)
Omul este oprit de la pomul vieții (3:24)	Omul are din nou acces la pomul vieții (22:14)
Semnul blestemului pe Cain (4:15)	Numele Domnului așezat pe frunțile oamenilor (22:4)
Cain zidește prima cetate (4:17)	Dumnezeu trimite cetatea zidită de El (21:2)

Un studiu în prima carte a Bibliei este o invitație să le citiți și să studiați pe toate celelalte. Elementele amintite mai sus fac parte din mesajul duhovnicesc al textului sacru. El plutește în profunzimea Bibliei gata să se ofere celor ce știu să

se oprească și să mediteze asupra „oracolelor divine“ (Romani 3:2). Din aceeași categorie fac parte și „tipurile profetice“. Așa cum am văzut deja, Iosif a fost ceea ce noi numim un „tip“ profetic, anunțând venirea unei Persoane foarte importante din programului mesianic.

Ca și Iosif, Domnul Isus va fi lepădat de frații Lui, va coborî până la chip de rob, făcându-Se asemenea noastră, „va fi dat la moarte și încă moarte de cruce“, pentru „salvarea“ fraților Lui și a tuturor oamenilor, și va fi ridicat apoi la dreapta Tatălui, de unde va guverna spre binecuvântarea tuturor celor din familia Sa. Acesta este cel de al patrulea nivel la care putem studia viața lui Iosif. Tot ceea ce i s-a întâmplat lui a fost o paralelă cu ceea ce I s-a întâmplat Domnului Isus în Noul Testament. Simetriile sunt impresionante. Până și faptul că numele celui ce a venit cu ideea să-i vândă pe amândoi a fost ... Iuda. Iosif este o anunțare profetică a Domnului Isus; iată de ce îi este rezervată o porțiune așa de mare în Geneza.

Acest nivel de studiu ne convinge că Dumnezeu a știut de la început ce va face prin Fiul Său și a strecurat în istorie „mici anunțuri“ despre aceasta. Putem trece prin Vechiul Testament și să descoperim o sumedenie de astfel de „tipuri profetice“.

Există multe cărți creștine în care autorii au făcut așa ceva. Autorii lor calcă pe urmele unei lucrări făcute de însuși Isus Christos cel înviat.

„Atunci, Isus le-a zis: „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! 26 Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?“ 27 Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El“ (Luca 24:25-27)..

„Apoi, le-a zis: „Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în

Psalmi”. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți“ (Luca 24:44-46).

Avraam, Isaac și Iacov sunt exemple ale credinței pe care trebuie să o avem noi. Iosif este un model al răspunsului pe care îl are Dumnezeu pentru toți cei credincioși. De îndată ce înțelegi lucrul acesta, poți să recitești cartea Geneza ca să descoperi o mulțime de astfel de exemple. Iată numai câteva dintre ele:

Sămânța femeii

„Și Domnul Dumnezeu a zis femeii: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom.”

Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână. Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:13-15)

Oricât de confuză ar fi această combinație de avertisment și promisiune, de dușmănie și biruință, câteva adevăruri ies imediat la iveală.

Mai întâi, Dumnezeu a stabilit o dușmănie reciprocă între rasa umană (urmașii Evei) și puterile și stăpânirile demonice (urmașii șarpelui). Nu avem voie să facem pace cu cel rău.

În al doilea rând, cu toate că această dușmănie conflictuală va dura foarte mult, ea nu va fi totuși eternă. Nu trăim într-un „dualism universal” în care forțele răului și binelui sunt eterne și se înfruntă continuu. Dumnezeu este Atotputernic și etern. Satana este doar o creatură. Finalul conflictului este în marea

bătălie dintre Christos și Antichrist. De la Adam până la Christos (Mesia) a fost vremea așteptării, iar așteptarea face parte integrală din credință!

În al treilea rând, cu toate că dușmănia este reciprocă, deznodământul este cunoscut deja. Capul șarpelui va fi zdrobit fără milă prin lucrarea omului Isus Christos. În conflict, biruitorul nu va scăpa fără răni, ci îi va fi zdrobit călcâiul.

Promisiunea făcută Evei, că un urmaș de-al ei va zdrobi capul șarpelui este adesea numită, pe drept cuvânt, *protoevangelium*, adică cea dintâi proclamare a evangheliei. Împlinirea ei a fost bineînțeles la Cruce, acolo unde Satan a fost zdrobit prin suferințele Fiului Omului.

„A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce“ (Coloseni 2:15).

Acum, toate lucrurile îi sunt făcute așternut al picioarelor Lui:

„El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți“ (Efeseni 1:22-23).

Avem toată încrederea că în curând, așa cum spune și Pavel:

„Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre“ (Rom. 16:20).

S-ar putea să ni se pară ciudat că Pavel îl numește pe Dumnezeu un Dumnezeu al păcii. Pacea și zdobirea violentă a lui Satan par că se contrazic una pe alta. Este însă clar că Dumnezeu nu va face niciodată pace cu Satan. De fapt, pacea pe care urmărește Dumnezeu să o instaureze în universul Lui nu poate să fie inaugurată decât după înlăturarea celui rău care a întrerupt-o. (Vezi și Efeseni 1:15-23)

Genealogiile profetice

Toate genealogiile din Geneza sunt de fapt genealogii ale Domnului Isus Christos. Dacă vei citi capitolul întâi din Evanghelia lui Matei și capitolul trei din Evanghelia lui Luca vei descoperi că ele conțin nu mai puțin de 33 de personaje din Geneza. El se coboară direct din această linie a neprihănirii, din Set.

Copilul Mariei este în această linie și, dacă tu îi aparții lui Christos, linia asta genealogică este și linia ta. Iată de ce te interesează și te fascinează această carte. Dacă ai credință devii un „copil al lui Avraam“, părtaș la familia aceasta străveche. Dacă ești „în Christos“ ai moștenit această istorie și te-ai făcut una cu ea. Așa că nu mai citești despre istoria „lor“, ci despre istoria „noastră“.

Isaac - un tip profetic

Domnul Isus este preînchipuit în foarte multe personaje din Geneza. Să-l luăm exemplul pe Isaac. Să ne întoarcem la scena în care Dumnezeu îi spune lui Avraam să-l ducă pe un munte înalt și acolo să-l jertfească ...

... „pe fiul său, pe singurul său fiu, pe care-l iubește“ (Gen. 22:1-3).

Pe același munte a ajuns să fie răstignit Domnul Isus Christos, pe Golgota.

Interesant este că Dumnezeu îl numește pe Isaac în acest context „singurul tău fiu“, măcar că Dumnezeu știa și nu uitase de Ismael. Expresia se suprapune perfect peste Ioan 3:16, unde Domnul Isus este numit așa: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică“.

Dumnezeu l-a oprit pe Avraam la momentul jertfei și i-a indicat un animal care să-l înlocuiască pe fiul său ca jertfă. Nu

întâmplător, acest animal „încurcat cu coarnele într-un tufiş“, a fost un berbec cu capul în spinii deşertului. Imaginea este a unui care purta o cunună de spini ...

„Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii“ ...

... va spune peste veacuri Ioan Botezătorul. Imaginea cu mielul nu este cea mai fericită. Jertfa trebuia să aibe cel puțin un an. Era deci un berbec căruia îi crescuseră deja coarnele. Aşa ni-l prezintă şi cartea Apocalipsei. Avea coarne (Apocalipsa 5:6).

Numele sub care s-a prezentat Dumnezeu cu acea ocazie lui Avraam a fost „Iehova Iire“, Dumnezeul care poartă de grijă. La Golgota, Dumnezeu s-a ținut de această promisiune prin jertfirea Fiului Său, prins cu capul în spini, şi cam pe la vârsta de treizeci de ani. Simbolismul este mult prea clar pentru ca să-l putem trece cu vederea.

Melhisedec ca tip profetic

Un alt exemplu de „tip“ profetic este acel personaj misterios, în acelaşi timp preot şi rege peste Salem (Ierusalim), care i-a ieşit înainte lui Avraam după victoria lui asupra împăraţilor Canaanului. Melhisedec a primit zeciuială de la Avraam şi l-a binecuvântat (Gen. 14:17-20). Acest preot-rege a venit la Avraam cu „pâine şi vin“, împlinind un tipar mesianic, aşa cum suntem lămuriţi în epistola către Evrei.

El seamănă cu Christos pentru că nu este dintre oamenii muritori:

„În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt, care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraţilor, care l-a binecuvântat, care a primit de la Avraam zeciuială din tot, care, după însemnarea numelui său, este întâi „Împărat al neprihănirii“,

apoi și „Împărat al Salemului”, adică „Împărat al păcii”; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, nevând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămâne preot în veac” (Evrei 7:1-3).

El Îl prevestește pe Christos pentru că nu este din preoția obișnuită. Nimeni nu știe de unde a fost Melhisedec preot în Salem! Mai ales că a fost în același timp și Preot și Împărat!

„Vedeți bine dar cât de mare a fost el dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război!

Aceia dintre fiii lui Levi care îndeplinesc slujba de preoți după Lege au poruncă să ia zeciuială de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam. Iar el, care nu se cobora din familia lor, a luat zeciuială de la Avraam și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele. Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și apoi aici, cei ce iau zeciuială sunt niște oameni muritori, pe când acolo, o ia cineva despre care se mărturisește că este viu.

Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam” (Evrei 7:4-10).

El Îl prevestește pe Christos pentru că depășește neputințele legii mozaice:

„Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost cu putință prin preoția leviților – căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea – ce nevoie mai era să se ridice un alt preot „după rânduiala lui Melhisedec”, și nu după rânduiala lui Aaron? Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii. În adevăr, Acela despre care sunt zise aceste lucruri face parte dintr-o altă seminție, din care nimeni n-a slujit altarului. Căci este vădit că

Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție despre care Moise n-a zis nimic cu privire la preoție“ (Evrei 7:11-14).

El Îl prevestește pe Christos pentru că este legat de eternitate:

„Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se după asemănarea lui Melhisedec un alt preot, pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare. Fiindcă iată ce se mărturisește despre El: „Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 7:15-17).

El îl prevestește pe Christos pentru că aduce nădejdea unei neprihăniri mai bune decât cea dată de Lege:

„Astfel, pe de o parte se desființează aici o poruncă de mai înainte din pricina neputinței și zădărnicii ei, căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit, și pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu“ (Evrei 7:18-19).

El îl prevestește pe Christos pentru că El încheie un legământ mai bun decât cel al așezămintelor mozaice:

„Și fiindcă lucrul acesta nu s-a făcut fără jurământ – căci, pe când leviții se făceau preoți fără jurământ, Isus S-a făcut preot prin jurământul Celui ce I-a zis: „Domnul a jurat și nu Se va căi: „Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec” –, prin chiar faptul acesta, El s-a făcut chezașul unui legământ mai bun“.

El îl prevestește pe Christos pentru că el „rămâne în veac“:

„Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea. Dar El, fiindcă rămâne „în veac”, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul“ (Evrei 7:23-24).

El îl prevestește pe Christos pentru că „poate să mântuiască în chip desăvârșit și trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei“:

„De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“ (Evrei 7:25).

Autorul epistolei către Evrei rezumă toate aceste asemănări dintre Mehisedec și Isus Christos în finalul capitolului:

„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri, care n-are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele norodului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna, când S-a adus jertfă pe Sine Însuși. În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii, dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie“ (Evrei 7:26-28).

De ce este rugăciunea din Ioan 17 așa de importantă deci?

Pentru că ea marchează debutul activității Domnului Isus în slujba de Mare Preot. Putem spune din toată inima împreună cu autorul epistolei către Evrei:

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul“ (Evrei 8:1-2).

Scara cerului ca tip profetic

Ne putem gândi și la scara văzută de Iacov între pământ și cer pe care suiau și coborau îngerii. Secole mai târziu, când

Natanael se mira că Domnul Isus îl cunoștea mai înainte de a se întâlni cu el, Domnul Isus i-a spus:

„Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.“ Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că, de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și pogorându-se peste Fiul omului“ (Ioan 1:50-51).

Domnul Isus îi spune lui Natanael că El este scara aceea care mijlocea urcarea și coborârea îngerilor pe pământ. Câți dintre noi am văzut în scara lui Iacov un „tip“ mesianic? Nu mulți, dar Domnul Isus a văzut.

Ca Fiul al omului, Isus este „veriga lipsă“ dintre cer și pământ. Așa se explică apariția ei ca o însoțire cu textul străvechi în care ni se vorbește despre drama lui Iacov (Geneza 28).

Fugar de acasă, urmărit cu moartea, plecat străin către rude străine, Iacov a ajuns un om „al nimănui“, singur sub imensitatea nopții din pustiu. Așa se credea el, dar nu era așa! Iacov era alesul lui Dumnezeu! Nevăzută de ochii deschiși ziua, dar vizibilă cu ochii închiși în somn, deasupra lui Iacov este plasată de Dumnezeu o scară pe care „îngerii se suiau și se coborau“.

Preluând metafora vedeniei nocturne din Geneza, Christos îl anunță pe Natanael că El a venit ca să fie această „scară“ așezată ca punte între cer și pământ: „Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine“ (Ioan 14:6). Isus din Nazaret a folosit-o intenționat ca să demonstreze că este venit să împlinească tiparul profetic: Fiul omului S-a coborât din cer (Ioan 1:51; 3:13; 6:62). Fiul omului trebuie să fie „ridicat“ și proslăvit, El își va da trupul și sângele pentru viața omenirii (Ioan 3:14; 6:53; 8:28; 12:23, 34; 13:31). Textul din Evanghelia lui Ioan va spune că acest Isus „a venit din cer“ și că va pleca iar acolo,

„pentru că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce“ (Ioan 13:3).

Protoevanghelia ca tip profetic

Să ne întoarcem și mai mult, la capitolul 3 din Geneza, și să recitim promisiunea solemnă făcută de Dumnezeu șarpelui:

„Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pânțe, și să mănânci țărână. Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul“ (Gen. 3:14-15).

„Sămânța“ amintită acolo este de genul masculin și a fost o metaforă pentru înfruntarea dintre Domnul Isus și Satan, menționând rana pe care I-o va face Satan la cruce și totala zdrobire pe care i-o va cauza Domnul Isus prin înviere.

Adam ca tip profetic

Să ne întoarcem și mai mult și să înțelegem că primul Adam a fost umbra Celui de al doilea, Isus Christos, așa cum ni se tâlmăcește în capitolul 5 din epistola lui Pavel către Romani:

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... Dacă deci, prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Christos! ...

Astfel dar, după cum printr-o singură greșală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pen-

tru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți. Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața vecinică, prin Isus Christos, Domnul nostru“ (Rom. 5:12-21).

Amândoi reprezentanți ai rasei umane au fost într-o grădină. Primul Adam a ruinat-o când a făcut cum a vrut el, nu cum i-a spus Dumnezeu, în timp ce al doilea Adam a restaurat-o când a spus: „Totuși facă-se voia Ta, nu a Mea“.

Amândoi au fost fiecare capul unei rase umane. Primul Adam a fost primul „Homo Sapiens“; Domnul Isus a fost Cel dintâi reprezentant al lui „Homo Novus“. Fiecare ne naștem „Homo Sapiens“, dar prin credință și naștere din nou poți intra în „Homo Novum“, oameni înnoiți care vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.

Cuvântul ca tip profetic

Dacă ne-am întoarce la primele afirmații de pe paginile Genezei, Domnul Isus este și acolo. Deși nu ni se spune deslușit în Geneza, ucenicii Lui au fost convinși că prin El au fost făcute toate lucrurile. Ioan ne spune că „nimic din ceea ce a fost făcut n-a fost făcut fără El“ (Ioan 1:3).

Ioan, care și-a scris evanghelia pe când era în Efes, îl numește pe Domnul Isus, „Cuvântul“ (în greacă „Logosul“). Pe vremea aceea, acest termen însemna cu mult mai mult decât o simplă vorbă.

Cinci sute de ani înainte de Ioan, în Efes a trăit probabil cel dintâi dintre oamenii de știință, Heraclitus din Efes. El și-a

îndemnat ucenicii să observe cu atenție fenomenele naturii, ființele și animalele ca să vadă care este cauza pentru care se întâmplă un lucru.

În limba folosită atunci de greci, această „cauză” a lucrurilor, acest principiu de manifestare, se numea „logos”. El a devenit rădăcina fiecărei ramuri a științei. „... -ologie” înseamnă „cauza sau principiul care le pune în mișcare”. Biologie este știința care ne spune de ce se manifestă materia vie așa cum se manifestă. Psihologie, zoologie, sociologie, meteorologie și toate celelalte sunt derivate din această terminologie.

Fiecare ramură a științei caută un răspuns la un fragment de realitate, dar nimeni nu se mai preocupă astăzi să afle un răspuns la realitatea totală în care ne mișcăm. Acest răspuns este Domnul Isus Christos, „Logosul” întregului univers.

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El” (Coloseni 1:16).

Așa cum a scris Warren W. Wiersbe:

„Geneza este o carte a începuturilor: creația (cap. 1); istoria umană, inclusiv căsătoria (cap. 2); păcatul și moartea (cap. 3); promisiunea Răscumpărătorului (3:15); civilizația umană (4:16 și urm.); Babilonul (cap. 11); și națiunea evreiască (cap. 12). Lucrurile care încep în Geneza sunt transmise prin narațiunea Bibliei și sunt împlinite în cartea Apocalipsa.

Geneza este o carte a nașterii, care descrie arboarele genealogic de la Adam până la întemeierea națiunii Israel. Zece genealogii diferite sunt consemnate în Geneza. Relatarea se concentrează pe șase persoane și pe familiile lor: Adam (cap. 1–5); Noe (cap. 6–10); Avraam (cap. 11:1–25:18); Isaac (cap. 25:19–27:46); Iacov (cap. 28–36); și Iosif (cap. 37–

50). Aceste genealogii pot fi plictisitoare pentru noi, dar sunt importante pentru urmărirea strămoșilor Mântuitorului.

Geneza este o carte a credinței. Noe a crezut pe Dumnezeu și a construit un chivot. Avraam a crezut pe Dumnezeu și a plecat de acasă pentru Țara Făgăduinței. Avraam și Sara L-au crezut pe Dumnezeu și El le-a dat un fiu. Dumnezeu și-a făcut promisiunile și apoi a acționat în numele celor care s-au încrezut în El, așa cum face și astăzi. (Vezi Evr. 11:1–22.)

Geneza este și o carte a devenirii. Dumnezeu a lucrat cu răbdare cu poporul Său pentru a-i face ceea ce a vrut El să fie. L-au eșuat adesea, dar Dumnezeu nu a renunțat la ei. El este încă Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov și El poate împlini în viața ta tot ceea ce El a plănuț pentru tine..

Geneza nu este o carte de concluzii, ci doar ușa prin care intrăm în universul revelației divine. Importanța acestei cărți este imensă și tot restul cărților Bibliei ar fi cumva suspendate în aer fără temelia pusă de ea. Nu este de mirare că Geneza este atacată din toate părțile de cei care sunt dușmanii credinței. Pentru noi, faptul că Isus Christos, Fiul lui Dumnezeu întrupat în istorie a citat din conținutul ei ne este suficient. Altă dovadă nu ne trebuie. Autoritatea lui Christos ne ajunge.

Acest comentariu nu este și nu poate fi complet. El trebuie completat cu o citire atentă a textului din Geneza și un studiu al altor comentarii care s-au scris deja.

Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a dat-o. Glorie veșnică să-I fie Numelui Său binecuvântat.

PLANUL PROFETIC

Am ezitat să pun acest studiu într-unul din capitolele cărții. Îl adaug la final, doar ca pe o invitație adresată celor care vor să afle „ce este în spatele cortinei“.

„Dacă există o civilizație superioară care ne-a plasat pe planeta aceasta, ea ne supraveghează și poate să intre în contact cu voi. Responsabilitatea noastră este să-i arătăm că ne dezvoltăm conform cu așteptările ei și că suntem dornici să intrăm în dialog cu ea.” (*Expert în OZN-uri*)

Acestea sunt concluziile celor care caută să intre în legătură cu civilizațiile extraterestre, ultima lor șansă de a ne explica existența noastră pe acest pământ. Anual, omenirea cheltuiește miliarde de dolari pentru a construi observatoare astronomice, stații de ascultare și rachete spațiale care să arate că dorim „să luăm legătura cu cei de departe”.

Ironia situației este că „civilizația superioară” ne-a vorbit deja de multe ori, ne-a vizitat și încă ne vizitează. Creatorul nostru este cu ochii pe noi și ne urmărește de aproape evoluția.

Înainte ca eternitatea să înceapă să numere timpul planetar în cadența secundelor și mai înainte ca noi să începem să ne măsurăm suferințele în cadența lacrimilor, Dumnezeu etern a făcut un plan desăvârșit pentru tot ceea ce avea să urmeze.

Nu trebuie să ne suim noi în cer, pentru că El a venit la noi. Nu trebuie să privim departe pentru că El a trăit printre noi. Nu trebuie să construim radare uriașe și stații de ascultare electronice pentru a asculta mesaje codificate în limbaje stra-

nii, pentru că avem aici, cu noi, o carte scrisă și tradusă de El pentru înțelegerea noastră: Biblia.

Tragedia stă în faptul că ignorăm sistematic un Dumnezeu care vrea să intre în legătură cu noi, preferând orgolios să umblăm „după cai verzi pe pereți” (sau, dacă vreți, după „omuleți verzi”).

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.

El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte”(Evrei 1:1-3).

Formularea planului profetic

Parte din comunicările lui Dumnezeu cu oamenii au fost culese de-a lungul secolelor și așezate într-o colecție (Bibliorum) de cărți care se bucură de un caracter unic: sunt inspirate de Creatorul nostru (2 Tim. 3:15-17).

Biblia conține consemnarea planului profetic, alcătuit de Dumnezeu, este descoperirea voii lui Dumnezeu pentru lumea actuală. În esență, planul profetic este exprimat în aceste cuvinte ale apostolului Pavel:

„În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său, pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere; căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efes. 1:7-10).

Realitatea problemei

Fără a ne da toate amănunțele, planul profetic începe de la realitatea „problemei” care există în universul lui Dumnezeu, schizma între lumea lui desăvârșită și domeniul căderii produse de păcat. Biblia ne sugerează că în lumea lui Dumnezeu a apărut păcatul prin atitudinea și activitatea lui Lucifer. Mișcarea inițiată de el împotriva suveranității lui Dumnezeu a contaminat, se pare, a treia parte din mulțimea îngerilor (Apoc. 12:4). Textele care ne vorbesc despre aceasta sunt voalate și aparent incomplete. Dumnezeu nu ne spune deocamdată decât ce trebuie să știm în starea în care ne aflăm. Apostolul Pavel ne spune că nu cunoaștem decât parțial, dar suficient pentru ceea ce trebuie să facem acum:

„Căci cunoaștem în parte, și proorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest „în parte” se va sfârși. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin” (1 Cor. 13:9-12).

Omul a fost creat de Dumnezeu în interiorul acestui conflict angelic, ca material didactic, cu scopul de a servi drept ilustrație a dreptății divine. În loc să lase ca păcătoasa contaminare să cuprindă toată creația, Dumnezeu a hotărât să facă o creatură nouă, omul, și să-l plaseze între El și Satan. Înfruntarea dintre cei doi avea să se desfășoare astfel pe planeta pământ, iar demonstrația divină va dovedi că principiile oferite de Satan nu pot susține bunăstarea și nu pot da fericire creaturilor.

Nu putea Dumnezeu să-l ferească pe Adam de apropierea dușmanului? Firește că da. N-ar fi putut Dumnezeu să-i facă pe oameni după ce-și rezolva problema cosmică creată de

Satan sau să-l plaseze într-un loc în care acesta să nu poată ajunge la el ? Bineînțeles că da. Singura explicație posibilă a realității din cartea Genezei este că Dumnezeu a vrut ca omul să fie parte din rezolvarea problemelor lui Dumnezeu, chiar agentul prin care El va veni pe pământ și va zdrobi „capul șarpelui”. Întreaga evoluție a înfruntării dintre Dumnezeu și Satan, precum și soluția lui finală a fost anticipată de Dumnezeu. Mielul a fost jertfit înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1:18-21; Apoc. 13:8).

Creat și plasat de Dumnezeu în interiorul conflictului angelic, omul a avut și a ales posibilitatea să asculte în Eden sau de Dumnezeu sau de Lucifer. Prima scenă a înfruntării dintre Dumnezeu și Satan s-a desfășurat în grădina Edenului. Dumnezeu i-a plasat pe primii oameni acolo și le-a făcut cunoscută voia Sa. Apoi, Dumnezeu a făcut un pas înapoi, dându-i posibilitatea lui Satan să le propună primilor oameni alternativa lui. Adam și Eva au ales să nu-L creadă pe Dumnezeu și să creadă minciuna oferită de șarpele luciferic. Prin această complicitate, lumea oamenilor a intrat sub sfera de autoritate a lui Lucifer, care a avut astfel posibilitatea să realizeze aici, la scară mică, ceea ce ar fi realizat în universul angelic, dacă Dumnezeu l-ar fi lăsat să o facă. Ascultarea de Lucifer nu i-a adus însă omului nici împlinire și nici fericire. Trăim într-o lume „bolnavă”. Biblia spune că toată lumea „zace în cel rău” (1 Ioan 5:19). Stricăciunea și nefericirea lumii este demonstrația necesară că „mincinosul”, „ucigașul” și „dușmanul sufletelor” nu poate să ofere o alternativă viabilă fericită la suveranitatea și providența divină. Starea jalnică a lumii de azi nu este „vina” lui Dumnezeu, ci dovada incontestabilă că El are dreptate în controversa stărnită de Lucifer.

Răspândirea problemei

Contaminarea luciferică a dus păcatul în sferile cerești. Activitatea lui nu se reduce doar la ceea ce se întâmplă acum

pe pământ. Planul profetic revelat în Biblie face aluzii clare asupra pângăririi care s-a produs în sferile cerului. Lucrarea ispășitoare a lui Hristos a avut implicații mult mai vaste decât umanitatea:

„Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea” (Evrei 9:23).

Cartea lui Iov ne spune că Satan avea acces în cer și că el se plimba liber pe planeta noastră:

„Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfățișat înaintea Domnului. Și a venit și Satana în mijlocul lor. Domnul a zis Satanei: „De unde vii?” Și Satana a răspuns Domnului: „De la cutreerarea pământului și de la plimbarea pe care am făcut-o pe el” (Iov 1:6-7; 2:1-2).

Obrăznicia acestei creaturi căzute, pornită deliberat să-L contrazică pe Dumnezeu și dispusă oricând să-i facă pe oameni să sufere sunt descrise foarte clar în această carte. Nădejdea ieșirii de sub autoritatea Satanei este și ea prezentă în cartea lui Iov. Din adâncul durerii lui, patriarhul strigă:

„Dar știi că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu” (Iov 19:25-27).

Rezolvarea problemei

În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a ales să ofere oamenilor nefericiți o nouă ocazie să aleagă prin trimiterea lui Hristos în lume. El nu numai că a ispășit vinovăția noastră, dar ni l-a și arătat pe Tatăl și a ilustrat printre noi caracterul dumnezeirii.

Ori de câte ori un păcătos se întoarce cu pocăință din lume la Dumnezeu prin credința în Isus Hristos, îngerii din cer saltă și strigă de bucurie. Entuziasmul lor nu este doar dovada simpatiei pentru oameni, ci mai ales, bucuria că „Dumnezeu a avut dreptate” în conflictul angelic. Îngerii nu ne aplaudă pe noi, ci îl aplaudă pe Dumnezeu!

Același lucru îl fac și psalmii și cântările de laudă din Biblie. Sunt expresii ale bucuriei celor care s-au întors din stricăciunea lumii la „legea lui Dumnezeu”, în care-și găsesc acum bucuria și desfătarea (Psalm 119).

Acesta este contextul în care trebuie înțeles și destinul de „împărăție mărturie” al urmașilor lui Avraam, cei din poporul credinței. Dumnezeu i-a așezat ca avanposturi ale împărăției cerurilor, care marchează posibilitatea întoarcerii în lumea binecuvântărilor rezultate din ascultarea de Dumnezeu. Chiar dacă Israelul nu și-a îndeplinit decamdată decât parțial acest destin, în perioada de aur a regatului sub David și Solomon, Biblia ne spune că va veni și vremea împlinirii depline:

„Așa vorbește Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: ...Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” (Zecharia 8:23).

Răscumpărătorul

Instrumentul împlinirii acestui plan de recuperare a celor pierduți prin iertare și reintegrare în familia divină a creaturilor este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Prin ceea ce a făcut la Cruce, El a devenit „ușa” sau „portalul” prin care cineva poate trece din sfera lumii în sfera împărăției lui Dumnezeu (Ioan 10:9). Cel ce se întoarce la Dumnezeu prin Hristos este „născut din nou”, sau „născut de sus”, ca să poată face parte dintr-o creație nouă (2 Cor. 5:17).

La prima creație, Dumnezeu a lucrat prin Cuvântul vorbit („să fie!”). La creația nouă, Dumnezeu a lucrat prin Hristos – Cuvântul (Ioan 1:1-23). Prima creație a fost neprihănită. Pentru cea de a doua creație, Dumnezeu a trebuit să verse sângele lui Hristos, pentru ca să o curățească (1 Petru 1:18).

Pentru a înțelege mai bine această trecere este bine să comparăm istoria primei creații cu istoria celei de a doua, pe cea veche cu cea nouă, spre a arăta legătura celei din urmă cu „trupul lui Hristos.”

Prima creație a început prin crearea cerurilor și a pământului. Ele împreună (cerurile și pământul) au constituit parțial marea și întinsa bază (scena) pe care s-au desfășurat evenimentele ulterioare. Prin crearea lui Adam și a Evei, Dumnezeu a încheiat prima creație. Textul Bibliei ne spune că, după ce a terminat de lucrat „Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Sa” (Gen. 2:3).

Cea de a doua creație nu începe cu ceruri noi și cu un pământ nou. Acestea nu mai constituie baza pentru următoarele evenimente ale creației. Mai bine zis, creația nouă începe în ordinea inversă. Ea începe cu Omul Isus Hristos (1 Tim. 2:5). Acesta este al doilea Adam, Omul din cer (1 Cor. 15:45,47). El este „piatra din capul unghiului” aleasă pentru creația cea nouă (Isa. 28:16; 1 Petru 2:7). Din El se naște și crește noua creație.

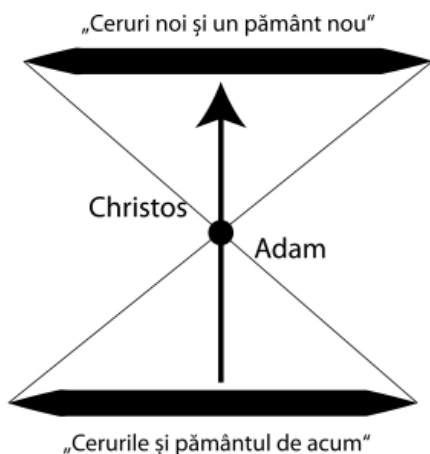
Pentru început se spune:

„... dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă” (2 Cor. 5:17).

Orice om care “i aparține lui Hristos, devine o creație („zidire” – ctisis) nouă. Aceasta își găsește prima ei formă în „trupul spiritual al lui Hristos”, în Biserica oamenilor înnoiți (Efes. 2:15). Apoi, ea se extinde în toată natura înconjurătoare, care așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8:19-22). Această creație se va încheia prin

realizarea unui cer nou și a unui pământ nou. După aceea, Dumnezeu se va odihni iarăși, dar de data aceasta „împreună cu oamenii”.

În desenul următor vedem cele două triunghiuri așezate unul peste celălalt. Baza triunghiului de jos reprezintă întinderea primei creații. Baza triunghiului de sus reprezintă cerul și pământul nou din noua creație. Punctul central și de contact al celor două triunghiuri este Hristos, întrupat în chipul celui dintâi Adam. Imaginea ne prezintă o dezvoltare diametral opusă și confluentă a celor două creații, veche și nouă, care se întâlnesc „în Hristos.” Cea veche culminează prin crearea lui Adam, cea nouă începe cu Hristos, ultimul Adam. La formarea creației noi, „trupul lui Hristos” va fi Organismul cirescopământesc, care, respins de creația veche, o va zgudui din temelii și va deveni „unealta” oricărei înnoiri, conform lui Apoc. 2:15: „Iată că Eu fac toate lucrurile noi!”

În Vechiul Testament, mărturia lui Dumnezeu prin poporul evreu a fost oferta alternativei divine la ceea ce a dat Lucifer

Neamurilor. Prin Legea și rânduielile date poporului Israel, Dumnezeu menținea înaintea ochilor lumii existența unui standard diferit de cel inspirat de influența lui Lucifer asupra oamenilor.

În Israelul de după Răpirea Bisericii, domnia lui Hristos la Ierusalim și de acolo asupra lumii întregi va demonstra superioritatea indiscutabilă a principiilor divine în relațiile dintre creaturile Sale.

În Noul Testament, un aspect al planului profetic pe care nu-l cunoscuseră evreii din veacurile trecute a fost că, în Biserică, Neamurile moștenesc împreună cu evreii aceleași binecuvântări în Hristos. Această a fost „isprăvnicia” încredințată lui Pavel, apostolul Neamurilor:

„Dacă cel puțin ați auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată față de voi.

Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta, despre care vă scrisei în puține cuvinte. Citindu-le, vă puteți închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și prooroci ai lui Hristos, prin Duhul.

Că adică Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelia aceea, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.

Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos, și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine, ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile; pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică,

înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu,
după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus,
Domnul nostru” (Efes. 3:4-7)

Revelația rezolvării

Istoria lumii este o carte cu finalul cunoscut. Viitorul, pregătit deja de Dumnezeu, nu este opțional, ci obligatoriu. Nu ne rămâne decât să decidem locul în care ni-l vom petrece. Revelația Bibliei cuprinde suficiente informații ca să ne convingă despre biruința lui Dumnezeu prin Hristos și despre lucrurile pregătite de Dumnezeu prin El. O mare parte a pasajelor profetice și mai ales cartea Apocalipsei ne descriu pe larg aceste lucruri. Una din cele mai frumoase explicații ale planului profetic ne spune că hotărârile pentru rezolvarea crizei umanității au fost luate în sferele înalte ale cerului, „înainte de întemeierea lumii”, în contextul conflictului angelic:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Prea Iubitul Lui” (Efes. 1:3-6).

Anticiparea rezolvării marelui conflict angelic este bazată pe cunoașterea Scripturilor. Exsistă în evanghelia lui Luca un pasaj multistratificat în care „scoaterea de draci” din prezenta creație este proclamată ca împlinire a mării biruințe asupra lui Satan în sferele cerului:

„Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis:
„Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în Numele
Tău.”

Isus le-a zis: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.” ... În ceasul acela, Isus S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: „Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu” (Luca 10:17-21).

Orizontul cel mai îndepărtat al istoriei, punctul cel mai avansat în viitor din toate profețiile Scripturii este tocmai împlinirea deplină a planului profetic, înlăturarea schizmei create de păcat în lumea creaturilor lui Dumnezeu. Textul nu se găsește în Apocalipsa, cum ne-am fi așteptat, ci într-una din scrisorile adresate de apostolul Pavel credincioșilor din Corint:

„Și când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15:28).

Responsabilitatea cititorului

Bibla nu este doar o carte de informații, ci un apel la responsabilitate. Revelația este comunicarea binevoitoare și nemeritată pe care Dumnezeu ne-o trimite pentru ca să ne dovedească existența Lui și ca să ne arate posibilitatea salvării din existența tragică în care ne-au băgat protopărinții noștri, Adam și Eva.

Reacția normală în fața revelației planului profetic din Biblie ar trebui să fie bucuria și ascultarea.

„Doamne, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te voi înălța! Laud Numele Tău, căci ai făcut lucruri minunate, planurile Tale făcute mai dinainte s-au împlinit cu credincioșie” (Isaia 25:1).

Realitatea planului profetic este o dovadă care ne provoacă să credem că Dumnezeu este singurul viu și adevărat în galeria pluralităților de religii din lume:

„Apărați-vă pricina, zice Domnul, arătați-vă dove-zile cele mai tari”, zice Împăratul lui Iacov. „Să le arate, și să ne spună ce are să se întâmple, care sunt proorociile pe care le-ați făcut vreodată? Spuneți, ca să luăm seama la ele și să le vedem împlinirea; sau, investiți-ne viitorul. Spuneți-ne ce se va întâmpla mai târziu, ca să știm că sunteți dumnezei, faceți măcar ceva bun sau rău, ca să vedem și să privim cu toții” (Isaia 41:21-23).

„Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu. Cine a făcut proorocii ca Mine (să spună și să-Mi dovedească), de când am făcut pe oameni din vremurile străvechi? Să vestească viitorul și ce are să se întâmple!” (Isaia 44:6-7).

„Spuneți-le, și aduceți-i încoace ca să se sfătuiască unii cu alții! Cine a proorocit aceste lucruri de la început, și le-a vestit de mult? Oare nu Eu, Domnul? Nu este alt Dumnezeu decât Mine, Eu sunt singurul Dumnezeu drept și mântuitor, alt Dumnezeu afară de Mine nu este. Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu și nu altul.

Pe Mine Însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea, orice limbă va jura pe Mine „Numai în Domnul”, Mi se va zice, „locuiește dreptatea și puterea; la El vor veni, și vor fi înfrunțați toți cei ce erau mâniați împotriva Lui. În Domnul vor fi făcuți neprihăniți și proslăviți toți urmașii lui Israel” (Isaia 45:21-25).

Împlinirile planului profetic sunt dovezi ale implicării lui Dumnezeu în istoria lumii. El este nu numai transcendent, ci și immanent în tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru:

„De multă vreme am făcut cele dintâi proorocii,
din gura Mea au ieșit, și Eu le-am vestit: deodată am
lucrat, și s-au împlinit” (Isaia 48:3).

Cât de oarbă și de încăpățânată trebuie să fie refuzarea
planului descoperit nouă de Dumnezeu în Biblie. Și cât de
vinovată ...

Doamne, ai milă!

ISMAEL - EVANGHELIA HARULUI ÎNTR-O CARTE A VECHIULUI TESTA- MENT

Ismael s-a născut ca să aline durerile unei femei sterpe, dar sfârșește prin a sfâșia inimile a milioane de mame. Viața acestui personaj biblic este un paradox care oscilează între alegere, predestinare, blestem și binecuvântare.

Cine nu înțelege viața lui Ismael și nu ține seamă de profețiile rostite asupra lui n-are nici o șansă să înțeleagă istoria trecută, prezentă și viitoare. Am ținut în două sau trei adunări creștine un mugure de studiu biblic despre „pericolul arab în perspectiva unui evreu îndrăgostit de profeții“. Am militat pentru înțelepciune și dragoste. Mai mulți ascultători m-au rugat să pun ceva pe hârtie. Acum, redus la o viață de carantină din pricina unui virus răutăcios care m-a pus la pat, am găsit fereastra de timp necesară pentru o asemenea îndeletnicire. Vă rog să fiți îngăduitori. Scriu în neputință, sub influența medicamentelor.

Ismael este „copilul problemă al istoriei“. Vom privi spre el din câteva puncte de vedere diferite. Ismael este ...

O problemă născută din nerăbdarea lui Avraam și Sara.

O problemă permanentizată de Dumnezeu

O problemă pentru toți oamenii lumii

O problemă pentru el însuși

O problemă care va fi rezolvată frumos de Dumnezeu

1. Ismael a fost roada sălbatică a necredinței nerăbdătoare

Putem spune fără să greșim că Ismael este copilul care nu trebuia să existe! Dumnezeu a avut alt plan pentru Avraam și Sara. Dumnezeu dorea să li-l dea pe Isaac, fiul făgăduinței. Ei n-au avut credință ca să mai aștepte orarul lui Dumnezeu și au născocit o stratagemă pentru a-L ajuta pe Dumnezeu. Inițiativele noastre născute din lipsa de credință complică întotdeauna planurile lui Dumnezeu, dar nu-I zădărnicesc niciodată scopurile.

Adam și Eva au păcătuit și urmașii lui plătesc acum greu. Dumnezeu îi va duce însă în final la slava împărăției cerești care le-a fost pregătită „mai dinainte de întemeierea lumii“.

Avraam și Sara au păcătuit și urmașii lor plătesc acum din greu. Dumnezeu le va da însă în final Împărăția terestră centrată în jurul tronului lui David din Ierusalim.

Biblia ne spune că Sara, nevasta lui Avraam, deși ajunsese la o vârstă foarte înaintată „nu-i născuse deloc copii“ (Gen. 16:1). Deși Avraam și Sara primiseră direct și indirect promisiunea lui Dumnezeu că vor avea cel puțin un copil, amândoi au obosit așteptând și au ajuns nerăbdători.

Când l-a chemat din Ur, Dumnezeu i-a anunțat destinul special pentru care este pus deoparte. Acest destin implica urmași:

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare, și te voi binecuvînta; îți voi face un nume mare, și vei fi o binecuvîntare. Voi binecuvînta pe cei ce te vor binecuvînta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvîntate în tine“ (Gen. 12:1-3).

La despărțirea de Lot, Dumnezeu i-a reînnoit această promisiune a urmașilor binecuvântați:

„Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miază noapte și spre miază zi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da“ (Gen. 13:14-17).

Se pare că Dumnezeu a ales să le pună credința la încercare și i-a lăsat să ... aștepte. Amândoi au obosit așteptând.

Primul care a obosit a fost Avraam. El nu se sfiește să conteste validitatea promisiunilor divine.

„După aceste întâmplări, Cuvântul Domnului a vorbit lui Avram într-o vedenie, și a zis: „Avrame, nu te teme; Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare.“

Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii; și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc.“ Și Avram a zis: „Iată că nu mi-ai dat sămânță, și slujitorul născut în casa mea va fi moștenitorul meu“ (Gen. 15:1-3).

Cunoscându-l mai bine decât se cunoaștea el însuși, Dumnezeu știe că Avraam a obosit așteptând și îi reînnoiește promisiunile:

„Atunci Cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: „Nu el va fi moștenitorul tău, ci cel ce va ieși din tine, acela va fi moștenitorul tău.“ Și, după ce l-a dus afară, i-a zis: „Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri.“ Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.“ Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire. Domnul i-a

mai zis: „Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur din Haldea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.“ Avram a răspuns: „Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi stăpâni?“ (Gen. 15:8).

Ca să-i dea o bază trainică pentru credință, Dumnezeu a transformat promisiunile într-un legământ solemn, încheiat prin aducerea de jertfe. Întâmplarea de atunci dă pe față că împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu va fi pusă la încercare nu de neputința divină, ci de slăbiciunea omenească.

„Și Domnul i-a zis: „Ia o juncană de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.“ Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despiciat în două, și a pus fiecare bucată una în fața alteia; dar pasările nu le-a despiciat. Păsările răpitoare s-au năpustit peste stârvuri; dar Avram le-a izgonit. La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată că l-a apucat o groază și un mare întunerec“ (Gen. 15:9-12).

Somnul care a căzut peste Avraam, groaza și întunerecul au simbolizat slăbiciunea factorului uman în decursul împlinirii planului profetic. Dacă veți citi cu atenție, numai Dumnezeu a semnat legământul trecând ca niște flăcări printre dobitoacele despicate după ritualul de atunci. Avraam nu a trecut. Asta înseamnă că Avraam n-a semnat legământul, el devenind astfel unilateral și necondiționat:

„Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară, care nu va fi a ei; acolo va fi robită, și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de acolo cu mari bogății. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; căci nelegiuirea Amoriților nu și-a atins încă vârful.“

După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întunec adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.

În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram, și i-a zis: „Seminței tale dau țara aceasta, dela râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat, și anume; țara Cheniților, a Cheniziților, a Cadmoniților, a Hetiților, a Fereziților, a Refaimiților, a Amoriților, a Cananiților, a Ghirgasiților și a Iebusiților“ (Gen. 15:13-21).

Cea de a doua care a obosit așteptând a fost Sara. Ea nici măcar nu a mai așteptat să stea de vorbă cu Dumnezeu, ci a născocit o metodă ca să-L ... ajute:

„Sarai, nevasta lui Avram, nu-i născuse deloc copii. Ea avea o roabă egipteană numită Agar. Și Sarai a zis lui Avram: „Iată, Domnul m-a făcut stearpă; intră, te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii dela ea.“ Avram a ascultat cele spuse de Sarai. Atunci Sarai, nevasta lui Avram, a luat pe Egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în țara Canaan. El a intrat la Agar, și ea a rămas însărcinată. Când s-a văzut ea însărcinată, a privit cu dispreț pe stăpână-sa. Și Sarai a zis lui Avram: „Asupra ta să cadă batjocura aceasta, care mi se face! Eu însămi ți-am dat în brațe pe roaba mea; și ea, când a văzut că a rămas însărcinată, m-a privit cu dispreț. Să judece Domnul între mine și tine!“ Avram a răspuns Saraiei: „Iată, roaba ta este în mâna ta; fă-i ce-ți place!“ (Gen. 16:1-6a).

Hagar a fost corespondentul antic al „mamelor surogat“ de astăzi. După cum se vede, nimic nou sub soare! Nici obiceiurile și nici suferințele care se pot naște din aceste „combinații“. Ca să scape de gura nevestei lui, Avraam a lăsat-o să facă cum dorește. Și Sara s-a apucat imediat să remedieze, să înlăture,

să anuleze consecințele necredinței ei nerăbdătoare. A crezut ca va dobândi un copil din partea Domnului prin Agar, acum și-a dat seama că a făcut o mare greșeală. Și-a dorit să privească duios obrazul delicat al unui copil, acum Sara nu-l mai putea vedea înaintea ochilor:

„Atunci Sarai s-a purtat rău cu ea; și Agar a fugit de ea. Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustie, și anume lângă izvorul care este pe drumul ce duce la Șur. El a zis: „Agar, roaba Saraiei, de unde vii, și unde te duci?“ Ea a răspuns: „Fug de stăpâna mea Sarai“ (Gen. 16:6b-8).

Prin alungarea lui Agar și a copilului ei, Avraam și Sara au crezut că au scăpat de problemele pe care și le-au făcut cu mâna lor. La urma urmei, gândeau ei, au scăpat foarte ușor. Dumnezeu avea însă cu totul și cu totul alte planuri. Vinovățiile noastre trebuiesc întotdeauna plătite. De la înălțimea unei retrospective istorice toată istoria lor, urmașii lui Avraam și a lui Sara au avut, au și vor mai avea de plătit greșeala înaintașilor lor.

Una din cele mai grele întrebări pe care ni le putem pune este: Oare de ce n-a acceptat Dumnezeu ca Agar, egipteanca (simetria istorică este extraordinară) să se despartă pentru totdeauna de familia lui Avraam, iar Ismael să dispară pentru totdeauna în anonimatul istoriei? La sfârșitul acestui mic studiu, sper să putem răspunde măcar în parte acestei întrebări.

„Îngerul Domnului i-a zis: „Întoarce-te la stăpână-ta, și supune-te supt mâna ei.“ Îngerul Domnului i-a zis: „Îți voi înmulți foarte mult sămânța, și ea va fi atât de multă la număr, că nu va putea fi numărată“ (Gen. 16:9-10).

După nefericitul episod cu Hagar ca „mamă surogat“, Dumnezeu le-a reînnoit lui Avraam și Sarei promisiunile despre o mulțime de urmași. La nașterea lui Ismael, Avraam avea 87

de ani. Iată ce i-a spus Domnul peste încă doisprezece ani de așteptare:

„Când a fost Avram în vârstă de nouăzeci și nouă ani, Domnul i S-a aratat, și i-a zis:

„Eu sunt Dumnezeuul Cel atotputernic. Umblă înaintea Mea, și fii fără prihană. Voi face un legământ între Mine și tine, și te voi înmulți nespus de mult.“

Avram s-a aruncat cu fața la pământ; și Dumnezeu i-a vorbit astfel:

„Iată legământul Meu, pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri. Nu te vei mai numi Avram; ci numele tău va fi Avraam; căci te fac tatăl multor neamuri. Te voi înmulți nespus de mult; voi face din tine neamuri întregi; și din tine vor ieși împărați. Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ vecinic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeuul tău și al seminței tale după tine. Ție, și seminței tale după tine, îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire vecinică; și Eu voi fi Dumnezeuul lor“ (Gen. 17:1-8).

Schimbarea de nume anticipa nașterea multor urmași. Cu aceeași ocazie, Domnul i-a schimbat numele și lui Sara Care se numise până atunci Sarai. Numele Sara înseamnă „prințesă“ – cu semnificația de întemeietoare a unei dinastii regale.

„Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu mai chemi Sarai pe nevastă-ta Sarai; ci numele ei să fie Sara. Eu o voi binecuvânta, și îți voi da un fiu din ea; da, o voi binecuvânta, și ea va fi mama unor neamuri întregi; chiar împărați de noroadă vor ieși din ea“ (Gen. 17:15-16).

2. Ismael o problemă permanentizată providențial de Dumnezeu.

Vă puteți imagina surpriza de pe fața lui Avraam și Sara când au văzut-o pe Hagar întorcându-se la ei acasă? Probabil că Sara a mai încercat iar să-i facă viața un coșmar, dar Agar era acum dispusă să primească și să aștepte. Ea se baza pe noile promisiuni primite direct de la Dumnezeuul lui Avraam!

Sara va mai încerca încă o dată, la sărbătoarea prilejuită de înțârcarea lui Isaac, să o alunge cu forța pe Hagar și pe copilul ei, condamnându-i la o moarte cumplită în arșița deșertului, dar și atunci Domnul va interveni și-i va lua sub protecția providenței Lui protectoare:

„Copilul s-a făcut mare, și a fost înțârcat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost înțârcat Isaac. Sara a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam Egipteanca Agar. Și a zis lui Avraam: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei; căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu, cu Isaac.“

Cuvintele acestea n-au plăcut de loc lui Avraam, din pricina fiului său. Dar Dumnezeu a zis lui Avraam: „Să nu te mâhnești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale: fă Sarei tot ce-ți cere; căci numai din Isaac va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău. Dar și pe fiul roabei tale îl voi face un neam, căci este sămânța ta.“

A doua zi, Avraam s-a sculat de dimineață; a luat pâine și un burduf cu apă, pe care l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr; i-a dat și copilul, și i-a dat drumul. Ea a plecat, și a rătăcit prin pustia Beer-Șeba. Când s-a isprăvit apa din burduf, a aruncat copilul sub un tufiș, și s-a dus de a șezut în fața lui la o mică depărtare de el, ca la o aruncătură de arc; căci zicea ea: „Să nu văd moartea copilului!“ A șezut dar în

fața lui la o parte, a ridicat glasul, și a început să plângă.

Dumnezeu a auzit glasul copilului; și Îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer pe Agar, și i-a zis: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, căci Dumnezeu a auzit glasul copilului în locul unde este. Scoală-te, ia copilul și ține-l de mână; căci voi face din el un neam mare.“ Și Dumnezeu i-a deschis ochii, și ea a văzut un izvor de apă; s-a dus de a umplut burduful cu apă, și a dat copilului să bea. Dumnezeu a fost cu copilul, care a crescut, a locuit în pustie, și a ajuns vânător cu arcul. A locuit în pustiul Paran, și mamă-sa i-a luat o nevastă din țara Egiptului“ (Gen. 21:8-21).

Egipteanca Agar a luat copilului lui Avraam o nevastă egipteană, făcând astfel ca sângele evreiesc să fie pentru totdeauna înrudit cu sângele celor din Mișraim! Urmașii lui Avraam prin Isaac vor avea apoi tot felul de probleme cu urmașii lui Ismael și ai egiptenilor.

„Pe cine nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești!“ spune vechea zicală. Știind câte probleme le vor crea urmașii lui Ismael copiilor lui Israel, văzând peste timp războaiele cu arabii și conflictele cu așa zișii „palestinieni“ arabi nu se poate să nu te întrebi: „De ce nu l-a lăsat Dumnezeu pe Ismael să moară? A greși oare Dumnezeu atunci sau există o motivație și un plan care ne-a scăpat și ne scapă și acum printre degete?”

Ceea ce este însă clar este că între urmașii lui Ismael, copilul femeii roabe și urmașii lui Isaac, copilul făgăduinței n-a fost niciodată pace și armonie. Parcă n-ar încăpea unii de alții ... De ce oare?

Răspunsul este că Dumnezeu a avut plan pentru „un singur copil“ al lui Avraam. Ismael este „copia scoasă la îndigou“ de ingeniozitatea lui Avraam și Sara. Isaac și Ismael se suprapun unul peste altul în acest unic tipar „al fiului“, fiind ca două săbii care încercă să încapă în aceeași teacă! Urmăriți împreună cu mine simetria până la suprapunere a promisiu-

nilor divine făcute pentru acești doi copii ai lui Avraam, dar și deosebirile care le-au făcut deosebit drumul lor în istorie.

Promisiunea	Isaac	Ismael
Nenumărați urmași	„Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată“ (Gen. 13:16).	„Îngerul Domnului i -a zis: „Îți voi înmulți foarte mult sămânța, și ea va fi atât de multă la număr, că nu va putea fi numărată.“ (Gen. 16:10)
Țara ca moștenire	„Domnul zise lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta.“ (Gen. 12:1) „Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miază noapte și spre miază zi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o da ție și seminței tale în veac“ (Gen. 13:14-15).	„ ... și va locui în fața tuturor fraților lui“ (Gen. 16:12b). O posibilă dublă interpretare: (1) îi va înconjura pe evrei, care, oriunde s-ar întoarce, vor da cu ochii de ei și/ sau (2) va fi, ca Egiptean, fruntaș între toate neamurile înscrise cu el.

Promisiunea	Isaac	Ismael
Tiparul celor douăsprezece seminții	„Ei au răspuns: „Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați, fii ai aceluiaș om, din țara Canaan; și iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viață“ (Gen. 42:13, 32). „Aceștia sunt aceia a căror numărătoare a fost făcută de Moise și Aaron, și de cei doisprezece bărbați, mai mari ai lui Israel; era câte un bărbat pentru fiecare din casele părinților lor“ (Num. 1:44).	„Ei au răspuns: „Noi, robii tăi, suntem doisprezece frați, fii ai aceluiaș om, din țara Canaan; și iată, cel mai tânăr este azi cu tatăl nostru, iar unul nu mai este în viață“ (Gen. 42:13, 32). „Aceștia sunt aceia a căror numărătoare a fost făcută de Moise și Aaron, și de cei doisprezece bărbați, mai mari ai lui Israel; era câte un bărbat pentru fiecare din casele părinților lor“ (Num. 1:44).
Legământ mesianic	„Dar legământul meu îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta“ (Gen. 17:21).	

O precizare istorică:

Pentru cei ce știu câte ceva din istoria religioasă a popoarelor musulmane, numărul de „doisprezece voievozi“ este teribil de încărcat de semnificații.

Profetic, Coranul (care nu este asltceva decât o pervertire a Tanak-ului, Vechiul Testament al evreilor și a multor pasaje din Noul Testament) a vestit că vor fi doisprezece „imami“ până la vremea sfârșitului (http://en.wikipedia.org/wiki/The_Twelve_Imams). Această creație s-a vrut o imitare a structurii apostolice din Biserica creștină.

Conform învățăturii islamice, un „imam“ este un conducător „uns“, un lider religios, un om al rugăciunii, un cleric ales de Alah să ducă o viață exemplară și să fie în stare în orice clipă să conducă omenirea. Pentru una din fracțiunile „șiite“ ale islamului, cel de al doisprezecelea imam va fi „Salvatorul cel mare“, numit „Muhamad al Mahdi“. Mahdi acesta s-a născut în jur de 868 d.Ch. în timpul unei marii persecuții prin care au trecut musulmanii šiiti. Ca să-i scape viața, tatăl lui, cel de al unsprezecelea imam, l-a trimis să se ascundă. Mahdi a apărut de câteva ori ca și copil, dar a dispărut cu desăvârșire odată cu moartea tatălui său. Șiții cred că el este acela care îi călăuzește din ascunzătoarea sa pe cei drept credincioși. Adepții lui Mahdi sunt numiți adesea „Doisprezecari“. Unii susțin chiar că Mahdi este un urmaș direct al lui Mahomed și-l așteaptă să se arate în curând ca mare Salvator al omenirii, avându-i alături de el pe proorocii din vechime și chiar pe Isus Christos (!).

Cei doisprezece imami (apostoli) ai Islamului
după moartea lui Mahomed în 632 D.Ch.

O mult mai reală împlinire a profeției despre cei doisprezece voievozi ieșiți din Ismael se găsește în Biblie:

„Iată spița neamului lui Ismael, fiul lui Avraam, pe care-l născuse lui Avraam Egipteanca Agar, roaba Sarei. Iată numele fiilor lui Ismael, după numele lor, după neamurile lor: Nebaiot, întâiul născut al lui Ismael; Chedar, Adbeel, Mibsam, Mișma, Duma, Masa; Hadad, Tema, Ietur, Nafiș și Chedma. Aceștia sunt fiii lui Ismael; acestea sunt numele lor, după satele și taberele lor. Ei au fost cei doisprezece voievozi, după neamurile lor. Și iată anii vieții lui Ismael: o sută treizeci și șapte de ani. El și-a dat duhul, și a murit, și a fost adăugat la poporul său. Fiii lui au locuit dela Havila până la Șur, care este în fața Egiptului, cum mergi spre Asiria. El s-a așezat în fața tuturor fraților lui“ (Gen. 25:12-18).

Revenind la analiza noastră, trebuie să remarcăm un amănunt extraordinar de important!

În ambele texte care ne prezintă intervenția lui Dumnezeu pentru salvarea lui Ismael, copilul lui Hagar, instrumentul prin care lucrează este numit „Îngerul Domnului“ (Gen. 16:7; 21:17). Asta ar trebui să ne facă pielea ca de găină și să ne treacă toți fiorii. Este vorba de o „teofanie“, una din aparițiile Domnului Isus, Fiul etern, înainte de întruparea Lui prin fecioara Maria. Dumnezeu l-a iubit într-așa măsură pe Ismael că, de fiecare dată, L-a trimis pe Fiul Său să-l scape de la moarte! Observați cât de Nou Testamental este limbajul acesta?

Și încă un amănunt interesant: urmașii lui Ismael mai apar în cartea Geneza la o altă cotitură interesantă în istoria poporului mesianic. Ei sunt „ismaeliții“ căroră le este vândut Iosif de frații săi. Fără apariția lor, tânărul moștenitor/salvator s-ar fi putut să fie dat morții.

„Atunci Iuda a zis fraților săi: „Ce vom câștiga să ucidem pe fratele nostru și să-i ascundem sângele? Veniți mai bine să-l vindem Ismaeliților, și să nu punem mâna pe el, căci este fratele nostru, carne din carnea noastră.“ Și frații lui l-au ascultat. La trecerea negustorilor madianiți, au tras și au scos pe Iosif afară din groapă, și l-au vândut cu douăzeci de sicli de argint Ismaeliților, cari l-au dus în Egipt“ (Gen. 37:26-28).

În afară de aceste asemănări/deosebiri dintre Ismael și Isaac, ce mai știm despre Ismael din rostirile profetice făcute de Dumnezeu cu privire la el?

3. Ismael este o problemă de credință perversită prin neascultare.

Ismael este, așa cum am spus, copilul care n-ar fi trebuit să fie. Fructul unei inițiative omeneste care a propus altfel de planuri decât acelea făcute de Dumnezeu. Sara n-a putut spune ca Eva odinioară: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului“ (Gen. 4:1), ci doar „Am vrut să-l ajut pe Domnul să ne dea un fiu“. Ismael este deci sinonim cu religia firii pământești (Gal. 4:21-31), cu încercările omului de a face ceea ce trebuie să facă doar Dumnezeu. Iată cum sună profeția făcută despre el:

„Îngerul Domnului i-a zis: „Iată, acum ești însărcinată, și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ismael; căci Domnul a auzit mâhnirea ta. El va fi ca un măgar sălbatic printre oameni; mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților lui“ (Gen. 16:11-12).

În experiența oamenilor de atunci, un măgar domesticat era o avere, un mijloc de transport, un transportator de poveri, un animal deosebit de prețuit și folositor, un element

foarte important în „zestrea“ care trecea de la părinți la copii. Un „măgar sălbatic“ însă era ... o pacoste! Deși avea potențial, un măgar sălbatic nu era bun la nimic. El se ținea departe de locuințele oamenilor, devenind agresiv de îndată ce cineva se apropia prea mult de el. Un măgar sălbatic nu știa decât scoată sunete discordante, să privească dușmănos, să muște și să dea cu copita.

S-a împlinit oare această profeție a Fiului lui Dumnezeu? Bineînțeles că da. Urmașii lui Ismael sunt în lume ca niște „măgari sălbatici“, imposibil de asimilat social, imposibil de integrat, gălăgioși, certăreți, violenți și, în ciuda unui potențial formidabil dovedit în istoria științelor și a matematicii, foarte puțin folositori prin invenții și inovații care să contribuie la bunăstarea generală. Nu-i disprețuiți pe cei ce preferă cu bunăștiință să locuiască în praf și în corturi! Nu uitați că toată lumea civilizată folosește numerele ... „arabe“.

(Despre contribuția arabă în istoria civilizațiilor puteți citi un foarte bun articol aici: <http://adc.org/index.php?id=247>)

4. Ismael va fi o problemă pentru toate neamurile

Cea de a doua parte a profeției despre destinul urmașilor lui Israel este ... înspăimântătoare:

„Mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și
mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui“ (Gen.
16:11-12).

Relațiile dintre lumea arabă și toate celelalte civilizații lasă să se întrevadă o posibilă împlinire a textului în viitorul foarte apropiat. De fapt, revenind la metafora copiei la indigou, dacă Biblia ne vorbește despre un „necaz al lui Iacov“ (Ier. 30:3-7), atunci trebuie neapărat să existe și un corespondent al lui în lumea arabă, un „necaz al lui Ismael“!

Despre Necazul cel Mare (Grecește: θλίψις μεγάλη, thlip-sis megalē) a profetizat Domnul Isus când a anunțat „semnele sfârșitului“ în predica de pe muntele măslinilor (Mat. 24:1-51; Marcu 13:1-37; Ioan 16:1-3). El este menționat mai pe larg în cartea Apocalipsa (Apoc. 2:22; 7:14).

Va veni o vreme în care toate popoarele lumii vor fi împotriva lui Israel și-i vor căuta distrugerea. În mod similar, va veni o vreme în care urmașii lui Ismael se vor război cu lumea întreagă. Ce profeție precisă! Ce exprimare clară!

„Mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui“. Doamne, ai milă!

În cadrul acestui conflict cu toate neamurile lumii, cel mai ascutit conflict și cel mai nemilos va fi împotriva Israelului. Urmașii lui Ismael vor dori să-i șteargă din istorie pe urmașii lui Isaac, să-i arunce în mare și să le ia țara. Această profeție se găsește scrisă în psalmul 83. El este cel mai citit și mai citat psalm în Israelul de astăzi. A sosit vrea împlinirii lui profetice. Profeția cuprinsă în acest psalm nu s-a împlinit niciodată până acum. Acum o vedem împlinindu-se sub ochii noștri. Israelul va rămâne din ce în ce mai singur și mai izolat în lumea politică mondială. Toată planeta va fi cuprinsă de un nou val de „antisemitism“. Atunci și numai atunci, sub presiunea încercuirii musulmane, evreii se vor întoarce la singura lor nădejde, Iehova. Iată cum îi vor vorbi:

„Dumnezeule, nu tăcea!

Nu tăcea, și nu Te odihni, Dumnezeule!

Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă,

și ceice Te urăsc înalță capul.

Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău,

și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine.

„Veniți“, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor,
ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!“

Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta:
corturile lui Edom și Ismaeliții,
Moabul și Hagareniții,
Ghebal, Amon, Amalec,
Filistenii cu locuitorii Tirului.
Asiria se unește și ea cu ei,
și își împrumută brațul ei copiilor lui Lot. – (Oprire).

Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera,
ca lui Iabin la pâraul Chison, cari au fost nimiciți la En-Dor,
și au ajuns un gunoi pentru îngrășarea pământului.
Căpeteniile lor fă-le ca lui Oreb și Zeeb,
și tuturor domnilor lor ca lui Zebah și Talmuna!
Căci ei zic: „Să punem mâna pe locuințele lui Dumnezeu!“
Dumnezeule, fă-i ca vârtejul de praf,
ca paiul luat de vânt, ca focul care arde pădurea,
și ca flacăra, care aprinde munții!

Urmărește-i astfel cu furtuna Ta,
și bagă groaza în ei cu vijelia Ta!
Acopere-le fața de rușine, ca să caute Numele Tău, Doamne!
Să fie rușinați și îngroziți pe vecie,
să le roșească obrazul de rușine și să piară!
Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume este Domnul,
Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul.“

Spațiul nu ne permite să facem o analiză amănunțită a acestui psalm. În el apar mai toate elementele situației geopolitice în care se află azi Israelul, inclusiv abandonarea și izolarea lui din ce în ce mai accentuată între popoarele lumii. Limbajul asediatorilor este parcă desprins de pe primele pagini ale ziarelor musulmane:

„Veniți“, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor,
ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!“ ...
Căci ei zic: „Să punem mâna pe locuințele lui
Dumnezeu!“

Ultimele două stihuri sunt adresate parcă explicit celor care pretind că „Alah este adevăratul Dumnezeu!” (Alah Akbar!):

„Ca să știe că numai Tu, al cărui Nume este Dom-nul (Iehova, Iahve)

Tu ești Cel Prea Înalt pe tot pământul“.

Turbarea arabă le va atrage mânia întregii lumi. Toate popoarele lumii se vor scula împotriva lor. Orice forma de conviețuire pașnică va părea imposibilă. Deja, la toate granițele regiunilor locuite de musulmani sunt războaie și flăcări. Oricât s-ar strădui presa și mai marii lumii să „îmblânzească” tineretul fanatic musulman, o confruntare globală este nu numai posibilă, ci chiar probabilă. Islamul nu este doar o religie, ci o ideologie. Asemenea hitlerismului și comunismului, islamul pretinde o întreagă răsturnare de va-lori ale societății. Nu există jumătăți de măsură. Ori de tot, ori de loc. „Șaria” nu este o „mărturisire de credință religioasă”, ci un cod de viață obligatoriu. Singura cale de supraviețuire a tuturor celorlalte civilizații va pareă la un moment dat sa fie anihilarea totală a civilizației musulmane.

„Mâna lui va fi împotriva tuturor oamenilor, și
mâna tuturor oamenilor va fi împotriva lui“.

Se poate oare ca Cel care a spus aceste cuvinte să le fi rostit acum aproape patru mii de ani?

5. Ismael este o problemă care va fi rezolvată de Dumnezeu prin înfiere și răscumpărare

Copiii care se bat frâng inima tatălui lor. Copiii lui Avraam, cei trei copii ai credinței monoteiste, Isaac, Ismael și creștinii s-au tot bătut, se bat și se vor mai bate. Dumnezeu va pune însă capăt acestor conflicte care-I rup inima și-i va aduna pe toți într-o părintească îmbrățișare.

Soarta lui Ismael nu va fi să piară în conflictul lui cu lumea întreagă și mai ales cu evreii. Nu! Nu pentru așa ceva l-a salvat Fiul lui Dumnezeu când trăgea să moară în arșița deșertului. De ce se va îndura Dumnezeu de Ismael? În virtutea cărui drept sau în virtutea cărei calități?

Există în Biblia un psalm din care nu vrea să predice nimeni. Conținutul lui este așa de tainic, așa de nepătruns, așa de „inacceptabil“ în teologiile noastre „sistematice“ că am preferat toți să-l îngropăm în tăcerea uitării. El este totuși acolo, vorbindu-ne ce nu întotdeauna vrem sau suntem pregătiți să auzim. Conținutul lui anunță, radical, nici mai mult nici mai puțin, că Dumnezeu este Tatăl tuturor popoarelor și că fiecare popor își are locul lui în evidența pe care o ține în împlinirea planului profetic coordonat de la Ierusalim. Straniu! Veți zice. Chiar așa!

Este vorba de psalmul 87, o cântare a fiilor lui Core. Are doar patru strofe scurte, dar ... ce strofe! Iată-le:

„Sionul are temelii așezate pe munții cei sfinți:
Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât
toate locașurile lui Iacov.

Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine,
cetate a lui Dumnezeu! –

Eu pomenesc Egiptul și Babilonul printre cei ce
Mă cunosc;
iată, țara Filistenilor, Tirul, cu Etiopia: „în Sion
s-au născut.“ –

Iar despre Sion este zis: „Toți s-au născut în el,
și Cel Prea Înalt îl întărește.
Domnul numără popoarele, scriindu-le:
„Acolo s-au născut.“ –

Și cei ce cântă și ceice joacă strigă:
„Toate izvoarele mele sunt în Tine.“

Doar o analiză foarte scurtă a acestui psalm:

a. Axa istoriei universale după care se învârt toate lucrurile vine direct de la tronul ceresc și străpunge suprafața pământului exact în locul tronului terestru de la Ierusalim!

b. Toate popoarele au fost rânduite și cunoscute mai dinainte de Dumnezeu care le-a și fixat rolul pe care au trebuit să-l joace în desfășurarea evenimentelor din istorie. Toți și toate și-au avut și își au rost numai în raport cu împlinirea planului pe care l-a avut Dumnezeu cu poporul evreu.

c. Dumnezeu strigă catalogul popoarelor și în dreptul fiecăruia scrie „în Sion s-au născut!“ Albania – „în Sion s-a născut“; Angora – „în Sion s-a născut“; etc.

d. Bucuria finală și totală va fi doar a acelor care au înțeles la timp că tot ce există, universul acesta cu tot ce este în el, este doar o „interfață“, un mijloc de comunicare între Creator și creatură. Bucuria lor va fi rodul unei împăcări eterne.

Dar, veți zice, nu este prea fantezistă o asemenea interpretare a istoriei? Vor putea evreii și arabii, fii lui Isaac și fii lui Ismael să locuiască vreodată pașnic împreună?

Vă pun la dispoziție un text pe care mi l-a arătat fratele Vasilică Moiescu la Arad, când simpatizându-mă ca fiu de evreică, se străduia să mă inițieze în tainele profețiilor. Este vorba despre un pasaj despre vremea sfârșitului. În el veți regăsi și Egiptul lui Agar și temuta Asirie și mult încercatul Israel.

„În vremea aceea (escatonul finalului de istorie),
vor fi cinci cetăți în țara Egiptului,
cari vor vorbi limba Canaanului,
și vor jura pe Domnul oștirilor:
una din ele se va numi cetatea nimicirii!
Tot în vremea aceea va fi un altar pentru Domnul
în țara Egiptului,

și la hotar, va fi un stâlp de aducere aminte pentru Domnul.

Acesta va fi pentru Domnul oștirilor un semn și o mărturie în țara Egiptului.

Ei vor striga către Domnul din pricina asupritorilor,

și El le va trimete un mântuitor și un apărător, care să-i izbăvească.

Atunci Domnul Se va descoperi Egiptenilor, și Egiptenii vor cunoaște pe Domnul în ziua aceea. Vor aduce jertfe și daruri de mâncare, vor face juruințe Domnului și le vor împlini.

Astfel, Domnul va lovi pe Egipteni, îi va lovi, dar îi va tămădui.

Ei se vor întoarce la Domnul, care-i va asculta, și-i va vindeca.

În aceeași vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria:

Asirienii se vor duce în Egipt și Egiptenii în Asiria, și Egiptenii împreună cu Asirienii vor sluji Domnului.

Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului.

Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice:

„Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!“ – (Isaia 19:18-25)

Vă dați seama cu câtă încrâncenată gelozie rostesc evrei aceste cuvinte: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu“ ? Dar și mai mult: Vă dați seama ce final glorios a pregătit Dumnezeu, în bunătatea Sa, pentru popoarele lumii?

Dincolo de toate conflictele lumii noastre, Dumnezeu este însă un Dumnezeu al păcii. Aceasta nu este o afirmație ieftină sau gratuită! Nu este nici una propagandistică, deși pe vremea Conferințelor pentru pace organizate de Departamentul comunist al Cultelor din România anilor de tristă amintire, foarte

multe versete erau folosite astfel ... Lagărul comunist era slab și se temea de o confruntare directă cu țările capitaliste.

Finalul lumii nu este o anihilare reciprocă totală, ci o pace care va acoperi tot pământul. Cine o va face posibilă și cum? Profețiile Bibliei ne vorbesc despre Domnul Isus și despre cli-pa întoarcerii lui de dincolo de moarte.

Există în relația Ismael-Isaac o întâmplare care pare că sugerează direct această profecție. Ultima oară când au fost „împreună“ acești doi oameni așa de deosebiți și totuși așa de asemănători a fost ... la mormântul lui Avraam:

„Iată zilele anilor vieții lui Avraam: el a trăit o sută șaptezeci și cinci de ani. Avraam și-a dat duhul, și a murit, după o bătrânețe fericită, înaintat în vîrstă și sătul de zile; și a fost adăugat la poporul său. 9Isaac și Ismael, fiii săi, l-au îngropat în peștera Macpela, în ogorul lui Efron, fiul lui Tohar, Hetitul, care este față în față cu Mamre“ (Gen. 25:7-9).

Imaginea (cred eu) este selectivă și simbolică. Descrierea omite intenționat mulțimea celorlalți copii ai lui Avraam despre care tocmai ni se spusese:

„Avraam a mai luat o nevastă, numită Chetura. Ea i -a născut pe Zimran, pe Iocșan, pe Medan, pe Madian, pe Ișbac și Șuah. Iocșan a născut pe Seba și pe Dedan. Fiii lui Dedan au fost Așurimii, Letușimii și Leumimii. – Fiii lui Madian au fost: Efa, Efer, Enoh, Abida și Eldaa. Toți aceștia sînt fiii Cheturei. Avraam a dat lui Isaac toate averile sale. Dar a dat daruri fiilor țitoarelor sale; și, pe cînd era încă în viață, i-a îndepărtat de lîngă fiul său Isaac înspre răsărit, în țara Răsăritului“ (Gen. 25:1-6)

La scena mormântului ne sunt prezentați doar trei personaje. Avraam, Ismael și Isaac. Oare de ce? Eu cred că mesajul este profetic: După cum Ismael și Isaac n-au putut sta împreună doar la marginea mormântului tatălui lor, nici

urmașii lor nu vor putea trăi împreună decât dacă se vor întâlni la marginea unui alt mormânt: mormântul ispășitor al Domnului Isus Christos (Îngerul lui Dumnezeu!). Dacă acceptați această interpretare, avem împreună un alt verset care poate deveni manifestul și deviza nădejzii noastre:

„El va fi pacea noastră!“ (Mica 5:5)

„El va face ca domnia Lui să crească, și o pace fără sfârșit va da scaunului de domnie al lui David și împărăției lui, o va întări și o va sprijini prin judecată și neprihănire, de acum și'n veci de veci: iată ce va face rîvna Domnului oștirilor“ (Isaia 9:7).

Ismael, oh Ismael! – O posibilă concluzie

„Pe cel ce nu-l lași să moară nu te lasă să trăiești!“

„Dumnezeul vostru a cam încurcat borcanele!“ ne spun unii. Oare așa să fie! Nu există oare o logică superioară pentru care Dumnezeu a hotărât că Ismael, această grosolană greșeală a lui Avraam și a Sarei, să nu piară, ci să fie permanentizată providențial în istorie? Eu cred că da. Și am să vă spun care cred eu că este.

Mai întâi vreau să vă duc la o altă greșeală a copiilor lui Dumnezeu. Odată ajunși în Canaan, evreii au primit porunca să distrugă cu desăvârșire toate popoarele canaanite. Au și făcut-o la început ... Numai că unii și-au dat cu părerea că în loc să-i omoare, ar fi mai bine să-i lase să trăiască pentru a le plăti bir și pentru a le fi robi și roabe, un fel de unelte însuflețite, bune la cărat poveri, la adunat de lemne și la adus apă de departe. Dumnezeu S-a coborât atunci să-i mustre. Și atunci a făcut-o tot prin acel enigmatic „Înger al Domnului“:

„Îngerul Domnului S-a suit din Ghilgal la Bochim, și a zis: „Eu v-am scos din Egipt, și v-am adus în țara pe care am jurat părinților voștri că v-o voi da. Am zis: „Niciodată nu voi rupe legământul Meu cu

voi; și voi să nu încheiați legământ cu locuitorii din țara aceasta, ci să le surpați altarele.“ Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu. Pentru ce ați făcut lucrul acesta? Am zis atunci: „Nu-i voi izgoni dinaintea voastră; ci vă vor sta în coaste, și dumnezeii lor vă vor fi o cursă“ (Jud. 2:1-3).

„Atunci Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel, și a zis: „Fiindcă neamul acesta a călcat legământul Meu pe care-l poruncisem părinților lor, și fiindcă n-au ascultat de glasul Meu, nu voi mai izgoni dinaintea lor nici unul din neamurile pe cari le-a lăsat Iosua când a murit. Astfel, prin ele, voi pune pe Israel la încercare, ca să știu dacă vor căuta sau nu să urmeze calea Domnului, cum au căutat părinții lor.“ Și Domnul a lăsat în pace pe popoarele acelea pe cari nu le dăduse în mâinile lui Iosua, și nu S-a grăbit să le izgonească“ (Jud. 2:20-23).

Parafrazând hotărârea divină, ea ar suna cam așa: „Ați vrut să-i țineți ca instrumente pentru voi? Bine! Eu le voi folosi însă ca instrumente ale Mele împotriva voastră! Vă voi pune la încercare prin ele și vă voi pedepsi prin ele. Vă voi întoarce la Mine din rătăcirile voastre prin apăsarea lor!“

Eu cred că ceva asemănător s-a întâmplat și cu Ismael. Sara și Avraam au vrut nepărat să-l aibe! Așa că Dumnezeu li l-a lăsat în preajmă chiar și atunci când ei ar fi vrut foarte tare să scape de el și să-l dea morții. Cred că Ismael și urmașii lui au fost și sunt „nuiaua“ cu care Dumnezeu își disciplinează și-și aduce înapoi fii predispuși la îndepărtare și la plecarea de acasă. Doar câteva exemple. Mahomed și hoardele lui au atacat Europa „creștină“ exact atunci când din creștinism rămăsese numai o formă de evlavie golită de orice putere. Prin secolul IX o femeie însărcinată ocupa scaunul papal, transformând locul de închinare într-un loc de desfrâu. Amănuntul a apărut pentru prima dată într-o cronică din secolul XIII. Să fie oare o simplă coincidență că atacurile musulmane (nuiaua

lui Ismael) s-au desfășurat în sudul Italiei cam prin 831-920 d.Ch. ? (http://en.wikipedia.org/wiki/Muslim_conquests).

Israelul întors azi în vatra strămoșească este departe de a se fi întors și cu inima „acasă” la Dumnezeu. Numai strânsoarea teribilului „clește arab” (nuiaua lui Ismael) îi va face să strige spre Domnul, mai ales atunci când nici „pactul cu moartea” nu le va mai folosi la nimic (Isaia 28:15, 18).

Europa și America sunt acum într-un proces accelerat de secularizare. Perceptele Revoluției franceze au pus stăpânire pe toate institutele de învățământ europene și au educat o clasă de conducători dispuși să elimine din noua Constituție europeană orice referire la moștenirea creștină. America se grăbește din răspuțeri să nu rămână în urma Europei. Se lucrează de urgență la o Nouă Ordine Mondială, în care creștinismul nu este nici dorit, nici tolerat. Să fie oare iar o simplă „coincidență” că arabii au invadat „pe șest” Europa și-și fac din ce în ce mai auzit glasul în America?

Ismael, nuiaua lui Dumnezeu este iar la lucru. Ea va lovi rapid și crunt. Deja au început să cadă capetele. În Nordul Irakului, străvechii creștini care locuiesc acolo de mii de ani, au fost iar somați, ca pe vremea Imperiului arab sau al celui turcesc, să aleagă între trei alternative: să se convertească rapid la Islam, să plătească o taxă ca „tolerați” sau să fie executați fără milă ca „necredincioși” (<http://www.aina.org/news/20140302144927.htm> – Syrian Islamists to Christians: Pay Off or Be Killed).

„O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui, și cât de neînțelese sunt căile Lui! Și în adevăr, „cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?” Din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin – (Rom. 11:33-36).

Alte cărți pe care le puteți prelua gratuit:
<https://barzilaiendan.com/carti-pentru-voi/>

1. Chemarea începuturilor (Geneza)
2. Chemarea înțelepciunii (Cartea Proverbe)
3. Pro-verbe (culegere de maxime și cugetări)
4. Amintiri cu sfinți (vol. 1)
5. Amintiri cu sfinți (vol. 2)
6. Amintiri cu sfinți (vol. 3)
7. Amintiri cu sfinți (vol. 4)
8. Chemare la ascultare și pocăință (Samuel, Judecatori, Rut)
9. Chemarea tronului (1,2 Regi și 1,2 Cronici)
10. Chemarea destinului (David)
11. Chemarea datoriei (Esteră)
12. Chemarea harului (Cartea Iov)
13. Chemarea Veșniciei (Eclesiastul)
14. Chemarea slavei (Ezechiel)
15. Chemarea profețiilor (Daniel)
16. Chemarea unui Paște mai profund (Evangelia lui Ioan)
17. Chemarea Bisericii (Efeseni)
18. Chemarea Macedoneanului (1,2 Tesaloniceni)
19. Chemare la ucenicie (1, 2 Timotei, Tit, Filimon)
20. Chemare transcendenței (Apocalipsa)
21. Lucrurile de sus
22. Secretele Bibliei
23. Încredințarea Domnului nervii tăi oboșiți
24. Ghidul familiei creștine – diferiți autori
25. Divort și recăsătorire – diferiți autori
26. Grijă de frați
27. Introducere în teologie – J.C. Wenger
28. Cine ești Tu, Doamne? – Costache Ioanid
29. Chemarea amintirilor (note autobiografice)
30. Strategia lui Dumnezeu în Biserica Locală

